

3 1761 06630344 7

BRIEF

PTB

0041407

693, 12

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

Folkelivs billeder

af

Carit Ellar.

III.

Pilesmøden.

Kjøbenhavn.

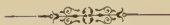
N. C. Niemenschneider^s Forlag.

1883.

Pilesmøden.

Fortælling af

Carit Etlar.

Kjøbenhavn.

A. C. Niemannschneider's Forlag.

1883.

CRIST
170
0041427

Stoffet til denne Fortælling er samlet og nedskrevet i Aaret 1845 af en af mine nærmeste Paarørende, der dengang foer med en Sydhavsfarer, og strandede paa Kysten af Ny-Holland.

C. C.

I.

Kalf.

Paa Nordvestsiden af Nyholland fortsættes den Høislette, som man har givet Navn af de blaa Bjerge, op til Carpentariabugten med steile Granit- og Kalksteensklipper, bevøgede med Skove og et tæt, uigjennemtrængeligt Krat af Mangrove, Ugave og Saltbuske. Kystlandet nedenfor ender i en Mængde Bugter og af Naturen dannede Havne, hvoraf den ved Cap Endeavour har en Dybde af sexten Favne klar Sandbund og besøges, trods de farlige Rev, som udenfor omkredse Vestsiden, jevnlig af Hvalfangerne, ikke blot til Ankerplads, fordi den giver Læ for Vestmonsonen, men ogsaa fordi Endeavourfloden, omtrent to Mile oppe i Landet, indeholder bedre og friskere Ferskvand end nogen anden Plads paa disse øde og uveifomme Kyster.

Naturen selv synes at have bestemt Stedet til Landgang, idet den lod en Kanal aaben, der i

lige Linie strækker sig en engelsk Miil bred gennem Koralkrevene, og tillige her betegnede disse Rev ved en saa stor Høide, at Havet, selv i Flodtiden, under en Stigning af fjorten til atten Fod, ikke er istand til fuldkommen at skjule dem. Revene bryde desuden de svære Søers Magt.

Indenfor Kanalen kommer man til et smukt og roligt Farvand, der tillader den Ubekjendte i Ro og Mag at arbejde sig frem ved Hjælp af Loddet, en Maade, saameget mere nødvendig fordi alle de Søfort, vi hidtil have over denne Kyst, ere i hoi Grad upaalidelige.

Kystlandet gennemskæres af en talrig Mængde Floder, der gaa fra Vest mod Ost ud i Havet. De fleste af disse besidde en mærkvaerdig Eienommelighed: Istedetfor at de i Europa begrændses af flade eller ialfald jevnstaaende Bredder, skære de sig her igjennem Klipperne i et Steildyb, fra hvilket høie, næsten lodrette Bægge rage op paa begge Sider. Gjennem dette Dyb flyder Flodens mørke Bandede, jevnt eller larmende, eftersom Veien er fri eller spærret ved nedstyrtede Klippeblokke.

Det er ikke muligt at gjøre sig noget Begreb om den Mængde Strandsugle, som opholde sig paa Kysten. Længe før man naaer Land, høres den bedøvende Larm af deres høie Skrig, Strandbredden, Revene og de omkringliggende Der ere

ligesom bedækkede med deres lyse Farver. Falder et Skud imellem dem, flyve de op i Millionviis, med en Brujen som et Uveir, og formørke Luften som naar en Sky farer forbi Solen.

Alt er egent under disse Breder, Steen-Plante- og Dyreverdenen. Bjergene voxe, idet Regnstyl og Oversvømmelser afribe Kridt og Kalklag, og kaste de opløste Masser, blandede med Korallstykker, Fiskebeen og Muslinger, op paa Klipperne, hvor de blive siddende, størkne og omfider udgjøre et fælles Legeme.

Bjergene selv ligne i Form og Farve den Klipperække, som man seer tilføes i Middelhavet, paa Sydkysten af Spanien, fra Belez Malaga op mod Alicante, med skarpe spidse Toppe og steilskraanende Afald ned mod Kysten. Skovene med deres fortegraa, brune eller blaa og læderagtige Blade, som aldrig erstattes med nye, ere uden Friskhed og Glands; paa flere Træer synes Bladene kun at være en Fortjættelse af Barken. I disse Skove fortrænge Saltbuske, Mangrove og Gummitræer alle øvrige, ligesom Bregnerne fortrænge Græsjet, der visstent og sparsomt skyder sig frem i smaa Buske.

Fremfor Alt findes dog de fleste Eiendommeligheder hos de Indfødte, Blacks eller Busknænd, som de kaldes nede i Sidnay. For at gjøre sig en Forestilling om dem, maa man glemme alle

de Bestrivelser, der hidtil ere os bekjendte over de Bilde i Amerika; Nyhollands Urindvaanere ere forskjellige fra disse i Skikkelse, i Levemaade, i aandelig Udvikling, i Alt. Det Følgende vil indeholde et Forsøg paa at skildre nogle af de meest paafaldende Eiendommeligheder, hvilke maaskee endnu ere ubekjendte, fordi Nordostsiden af Nyholland, indefter, saavidt jeg veed, hidtil ikke er bleven besøgt af andre Europæer end nogle engelske Stibbrudne og en enkelt Hvalfanger, som foger Spæf paa Kyften eller løber op ad Floderne i sine Fartøier, for at hente Ferskvand til Hjemreisen.

En Aften farvede Solen i dens Nedgang Toppen af de mørke Skove med et guligt Skær. En tæt og fugtig Taage steg op fra Saltsumpene og Bjergkløsterne. Kun enkelte langtrukne Hyl af Opossum og Dingos, som begyndte deres natlige Vandring, afbrød den dybe Stilhed, der hvilede over Egnen.

Midt i en Lykning, i Nærheden af en Flod, hvis Bredder syntes at være uigjennemtrængelige paa Grund af det sammengroede Mangrovekrat, viste sig en Abning, hvor Jorden var bedækket med visnet Græs, Bregner, omstyrtede Stammer og store Stykker af den graagule Kalksteen, som findes overalt i Nærheden af Carpentariabugten.

I denne Abning strakte to høie Træer deres

Grene ind over Krattet. Fra Toppen af disse hortes af og til en huul og langtrukken Kvæffen af den blaagrønne Utra, en Art Ugle, hvis Skrig i Afstand lyder som et Barns Rlynken.

Bludselig bevægedes Krattet, idet en Skikkelse listede sig frem gennem en af de smalle Stier, som Bildtet, naar det søgte Vand, havde dannet ned til Floden. Det var et ungt Menneske med blege, slappede Ansigtstræk. Han var iført en Værred's Bluse og Beenklæder, saa forrevne, at hans blotte Legeme paa flere Steder kom tilsynne.

Da han forlod Krattet, standsede han i en speidende og lyttende Stilling, derpaa gik han langsomt og slæbende hen over de skarpe Steenbrokker, som bedækkede Jorden og saarede hans Fødder.

Ved Synet af Floden foer et Smil over hans blege Ansigt, han kastede sig ned paa den nærmeste Bred og indjagede det klare og kjolige Vand i lange Drag. Efterat have slukket sin Tørst fremtog han af en Pose nogle Rødder, som han sønderskar og begjærlig nedslugte.

Denne Mand var aabenbart en Flygtning, derom vidnede det agtpaagivende og forstende Blik, han under sit tarvelige Maaltid vedblev at faste omkring til alle Sider. Hans Ansigtssfarve betegnede en Europæer, hans hullede Dragt bar Spor af en lang og besværlig Vandring.

Efter endt Maaltid nærmede han sig et af de store Træer inde i Nabningen, og det lykkedes ham med Moie at komme op i Toppen af dette. Her udsøgte han et bekvemt Sæde, bandt sig fast med sit Belte til en af Grenene og fæstede en lang og tveægget Matroskniv foran sig i Barken af Træet.

Den forrige Stillehed indtraadte atter, Flygtningens tunge og regelmæssige Nandedrag tilkjendegav kort efter, at han var falden i en dyb og rolig Sovn.

Nogen Tid forløb, da bevægede Krattet sig paany, Bustene skiltes og et mørkt Ansigt kom tilsyne, speidende til alle Sider. Strax efter forlod en Vild Krattet og skod sig som en Slange frem gennem de høie Bregner, til han kom ind under Træet, hvor Flygtningen havde skjult sig.

Da han naaede dette laa han stille, medens han kastede sine skarpe og funklende Dine op mellem Grenene, derefter forsvandt han paa samme Maade og ligesaa lydløs som han var kommen. Lidt senere vendte han tilbage, da var han ikke længer ene, men blev fulgt af fire Andre, der Alle snege sig hen under Træet. Nogle Dieblitte forholdt de sig stille, tilsyneladende for at raadslaae, derpaa reiste den Førstkommne sig og begyndte at stige op ad Stammen. Alle hans Bevægelser foregik saa lydløse, at det i to Skridts

Afstand vilde have været umuligt at formode hans Nærværelse, man horte kun Uglens Hyl og den undertrykte Rlynkten af Dingos, som søgte efter Føde i Skoven.

Paa eengang lod et høit og smerteligt Skrig, strax efter faldt en mørk Gjenstand fra Green til Green ned paa Jorden.

Stilheden var dermed tilende, de Vilde rejste sig og udstødte et gjennemtrængende Raab. Kalf, saaledes hed den Blanke, havde bibragt en af sine Angribere et Knivstik i Brystet, idet denne krob op til ham. Et Dieblit veglede de Vilde nogle Ord med hverandre, derefter søgte de Alle at komme op i Træet.

Kalf, der ikke havde andet Vaaben end sin Kniv, begreb strax, at det vilde være umuligt paa engang at værge sig mod Alle, og at hans eneste Redning bestod i at undgaa et Angreb; han søgte derfor saa hurtigt som muligt at komme høiere op i Toppen af Træet, men de Vilde fulgte efter ham, desuden havde de foregaaende Dages Savn og Anstrengelser berøvet ham hans tidligere Behændighed. Efter et Dieblits Tvivlraadighed fattede han sin Beslutning, krob ud paa en lang og nedhængende Gren, og lod sig derefter glide ned paa Jorden.

Denne Handling blev hilset med et gjennemtrængende Skrig af hans Forsølgere, I det

Samme sprang to Mænd ud af Krattet, som hidtil havde skjult dem. Ralf reiste sig, hans Kniv var borte, han stod værgeløs for sine Modstandere. En af dem sprang ind paa ham og rev ham omfuld. Under den paafølgende Kamp blev Ralf overmandet og bagbundet, derpaa løftede de ham op fra Jorden, toge ham imellem sig og forlode Stedet med gjennemtrængende og jublende Skrig. Lyden af deres lette og hurtige Skridt dæmpedes inde i Krattet. Lidt efter var Skoven forladt, ensom og øde som før.

De Vilde vedbleve at føre deres Fange dybere ind i Krattet, og kom efter omtrent en Times Trav, thi deres March er bestandig en Mellemting af Lob og Skridtgang, til en aaben Slette, omfærdset med fældede og afbarkede Trægrene.

I Nærheden speilede Maanen sit Lys i Flodens bugtede Lob. Kvinder og nogle Børn omringede Fangen med høie Frydeskrig. Flere af dem bare brændende Trægrene i Hænderne. Under det flagrende og grelle Lys forekom deres magre og skarpe Træt Ralf dobbelt affhyelige.

I Afsluttet mellem Grenene saaes henved tyve Hytter, dannede af Trærnes Bark, i Form som en Kegle, spidse oventil og med en Abning mod Nord. Foran enhver Abning brændte et Baal.

Ralf blev ført ind i den største af Hytterne.

De Vilde fastbandt Rebet til Pælen, som var nedrammet midt i Rummet for at støtte Taget. Derefter toge fem Mænd Blads omkring ham, tilkastede ham et flettet Græstæppe og betydede ham, at han skulde lægge sig til Ro. Enhver Tanke om Flugt var saaledes tilintetgjort. Den ulykkelige Fange tænkte heller ikke derpaa. Han sank strax efter i en dyb Søvn, der idetmindste for Diebliffet bragte den Fred og Hvile, som Virkeligheden syntes at nægte ham.

Han vaagnede næste Morgen ved gjentagne Raab og Larm udenfor Hytten. Solen kastede et svagt Lys igjennem Abningen ved Baalet. De Vilde betydede ham, at han skulde staa op og forte ham ned til Floden, paa en aaben Plads, en lille Dal, indhegnet af Krat og Klippestykker, i Nærheden af Hytterne. Her blev han bunden med Armene omkring en Træstamme og fik derefter tilstrækkelig Tid til at anstille Betragtninger over sine Omgivelser.

Luften var ren og kjølig, en frisk og behagelig Duft strømmende ned fra den nærliggende Skov, som i nogen Frastand laa indhyllet i en tæt Taage.

Alle Hytternes Beboere, Mænd, Koner og Børn, dannede en Kreds om ham. Børnene vare aldeles nøgne, Kvindernes Klædning be-

stod i et Stykke Rænguruhjkind eller i en Maatte, flettet af Sogræs, hvori der var skaaret et Hul til Hovedet, og som blev fastgjort med en Snor omkring Livet. Om Halsen bare de flere Rækker af Mennesketænder, Minder om deres afdøde Slægtninge og hvorpaa de jætte stor Pris. Deres sorte Haar var stridt, sammenbundet i en Krands midt paa Hovedet, og prydet med Fjer, Muslinger og jmaa Glassthykker.

Mændene vare af Middelhøide, huulryggede, lette og kraftfulde i deres Bevægelser, men ualmindelig magre, hvilket især viste sig paa deres tynde og uforholdsmæssig lange Arme og Been. Deres Hudfarve veglede mellem sort og kaffebrun. Forøvrigt var den oprindelige Farve næsten skjult af brede, gule, hvide og røde Striber af Orker og Kalkstensfarve, hvormed de vare bemalede. Paa Bryst, Skuldre og Ryg antog Striberne Figurer af Cirkler eller Spiraler, og løb omkring dybe og store Nr, der vare anbragte paa forskjellige og bestemte Steder. Kalf erfarede senere, at disse Nr i de Indfødtes Mening gjaldt som et Tegns paa Manddom, dels til Kjendmærker mellem Stammerne.

Den overste Del af deres Ansigter var bredt og tiltagefaldende ligesom hos Aberne, Dinene jmaa, skjævtipaltede, men levende og gjennem-

trængende, Næsen bred og fladtrykt, Læberne tykke og opkastede.

De Fornemste i Kredsen bare et bredt, sammensyret Skind af det flyvende Egern om Livet, fastsuoret med Baand, de Dvrige kun et Belte af flettet Straa. Deres sorte og glindsende Haar var langt, glat og flettet, i Enderne af hver Fletning hang en Dust Fjer eller Tænder. Den som syntes at være Anfører, var til Overflod pyntet med en lang, gul Kafaduesfjer, stukken igjennem Næsebrusken. Deres Baaben bestode i et Bundt Kastespyd, fastbundet i en Rem over Ryggen og en bred tolvfods Landsce, forsynet i Enden med et rustent Som, et Fiskeben eller en Haitand. Dette Spyd blev under den følgende Dands spunget over Hovedet. Buer derimod kjende de Indfødte ikke, sandsynligvis fordi de jattes tilstræffeligt seigt og smidigt Træ til at forarbeide dem af.

Under Sangen eller rettere Skrigene, som ledsagede den Dands, der nu begyndte omkring Træstammen, lagde Jangen Mærke til, at alle Mændene, de Yngste som de Ældste, manglede to Fortænder i Overkæben. Disse Tænder blive udslaaede af Præsten, naar de som Mænd træde ind i Stammen. I hvilken Betydning det skete fik Ralf aldrig at vide.

Solen brændte ned paa den aabne Slette

Bestmonjonen, en Vind, som reiser sig med den tørre Aarstid, foer ind fra Skovene. Maager, Pelikaner og tusinde ubekjendte Fugle fløi ned mod Kysten, og opfyldte Lusten med deres enslydende Skrig. Tæt ved Træet, hvortil Ralf var bunden, stod opreist et Billede, som de Indfødte syntes at vise megen Uresfrygt. Det var dannet af plump udskaaet Træ, Hovedet lignende en Alligators, langagtig spidst, og med et uhyre stort, ophidsset Gab. Den hele Skikkelse var stillet paa en Stensokkel, og kunde omtrent være fire Alen høi. Kroppen havde noget tilfælles med et Menneske, men istedetfor Arme havde man ved Ralken befæstet et Par uhyre Binger af en Emu, en Strudsflægt, der her opnaaer en betydelig Størrelse. Figurens Bryst og Ryg var bedækket med Fjer af alle Farver, og kunstigt sammenvævede med fine Barktrevler. En Slangesham var snoet omkring dens Liv som et Bælte, desuden var hele dette Uhyres Krop overalt prydet med Baand, Muslinger, Glasstumper, Røvsugleflør og Haitænder.

Omkring Fodstykket, hvis oprindelige Farver skjultes af et Lag størknet Blod, laa en Mængde Knogler, der havde en foruroligende Lighed med Menneskebeen, hvide og blegede af Solen.

Strax efterat Ralf var bleven bundet til Stammen, begyndte de Bilde at løbe rundt om-

kring ham, og udstødte høie og ildelydende Skrig, ledsagede af Tegn, der tydeligt nok gave tilkjende, at det ved denne glædelige Leilighed ikke gik ud paa synderligt mindre, end at dræbe og sønderføre den Ulykkelige. Medens Runddansen fandt Sted, sammenhobede Kvinderne et stort Baal. Ved Siden af dette saaes en Baare, paa hvilken der laa en Skikkelse, skjult med en Bastmaatte. Under et Ophold i Dansen satte nogle af Mændene sig i en Kreds omkring Baalet og en ny Figur traadte ind imellem dem.

Hans hele Begeme var bemalet med endnu grellere Farver end de Dvriges. Paa Hovedet bar han Skallen af en Frugt, som lignede en Vandmelon, prydet med Ornesjjer, om Halsen en Krands af blegrøde Korallstykker. Han havde ingen af de Dvriges sædvanlige Vaaben, men blot en lang, rusten Kniv, der hang i en Rem omkring Halsen.

Hele Forsamlingen rettede med høitidelig Alvor Opmærksomheden paa denne Sidste.

Han begyndte sit Foredrag med hæftige Geberder, og vedblev under disse at synge og springe omkring mellem Baalet og Stammen som en Torrykt. Da han syntes at have vilst sig tilstrækkelig i denne Retning, bleve hans Bevægelser afløste af en lang Tale, som Kalf naturligtvis ikke forstod, derefter aftoges Maatten

fra Baaren og der jaaes da et Legeme, udstrakt paa fire sammenbundne Grene.

Det var den første Angriber, som Kalf havde dræbt i Træet den foregaaende Aften.

De Bilde istemte paany deres vedvarende Hyl, der i sine langtrukne og dybe Strubetoner lod sorgmodigt og klagende. Efterat den Sidstkomne havde endt sit Foredrag, gik han ned til Floden, og begyndte her en Slags Bespørgelse. Hans Bevægelser syntes at være ydmyge og bønlike, flere Gange kastede han sig paa Jorden, og stroede, idet han atter rejste sig, nogle Froforn ud over Floden,

Bespørgelsen endte med at han kastede en Handfuld smaa Glasstykker i Vandet, hvilket skulde være et sikkert Middel til at erhverve den Dræbte Gunst hos Guddommen, idet denne glædede sig ved at kunne speile sit Ansigt i Glasstaaerne. Da alt dette var tilende, traadte den Bilde tilbage i Kredsen, hvor der imidlertid blev antændt et Baal mellem nogle sammenhobede Kalfsteen.

Paa denne Plads pleiede de at slagte deres Tjender, idet de oversmurt Fodstykket af Gudens Billede med den Dræbtes Blod.

Kalf skjælvede under alle disse Tilberedelser, hvis Betydning ikke let lode sig misforstaae, han vinede intet Middel til Frelse, det sidste Haab

forsvandt. Han blev lagt fastbunden ned paa Jorden. Hele Eggen gjenslød af de bedovende Skrig, hvormed Buskloberne søgte at give deres Glæde tilkjende. Manden med Vandmelonen traadte hen til ham med Kniven i Haanden. Den ullykkelige Flygtning luffede sine Dine og bad til Gud. Hvert Dødslyd ventede han Dødsstodet.

II.

Mulatten.

Paa engang standsede det almindelige Hyl, Kalf hørte dem tale ivrigt med hverandre, han slog Dinene op, og saae i nogen Afstand en endnu besynderligere Skikkelse end alle de øvrige, og som med lange og sindige Skridt kom ud fra Skoven.

Det var en Mand, langt over Middelhøide, iværlemmet og kraftfuld. Hans oprindelige Hudfarve var gulbrun, men den forsvandt næsten under det tykke Lag af forskjellige Offerfarver, der i Striber og Bugter gennemkrydsede Ansigtet lige ned til Halsen. Hans Klædedragt bestod af et stift og tørt Kænguruhjkind, der gik fra Hovedet tilbage over Ryggen, fastbundet omkring Skuldrene, saaledes at det lod sig skyde op over

Hovedet. En bred Læderrem fastholdt et Par stribede Matrosbuxer. Hans Been vare skjulte i et Lag af Huder, saa haarde, at de kunde værne mod de skarpe og skjærende Buske i Krattet. Paa Hovedet havde han en Hue, dannet af broget Fiskestind, i Toppen af denne sad et tørret Ornehoved, fra hvis opspilede Næb en lang Tjær faldt ned paa Skulderen.

Da han kom nærmere, bemærkedes flere og dybe Ar i hans Ansigt. De overmalede Trætrøbede, trods det tykke Lag af Farver, en bestemt og villiefast Karakter, forenet med List og Snu-
hed. Læberne og Hagen skjultes af et sort sammensiltret Skjæg. Hans Vaaben var en lang Kniv og paa Armen bar han et Skjold, som lignede Skallen af en stor Søpadde.

De Vilde modtog den Herre meget venligt, idet han med en værdig Mine og tilsvarende Gang skred henimod dem, alene Manden med Vandmelonen og den, der paa Grund af sin rigere Pynt lod til at være Hovdingen, betragtede ham med synlig Uvillie. De talte nogle Dieblikke meget ivrigt sammen i et for Ralf usforstaaeligt Sprog, han fattede kun et eneste engelsk Ord, som den kommende anvendte temmeligt hyppigt, hvorlidet smigrende det end forresten var, nemlig „Gavtyv“, dog syntes det, at man snarere

optog denne Titel som en Venfkabshyttring end som Fornærmelse.

Den Ordvexling, som nu fandt Sted, vedvarede længe og tiltog i Hæftighed, indtil de omfider syntes at være blevne enige. De Wilde løste Kalfs Baand og overgav ham til den Sidstkomne, der med et Vink og nogle uforstaaelige og truende Gebærder befalede ham at følge sig ind i Skoven. Undervejs vedbleve de at være omringede af en Skare Born, der hylende ledsagede dem fra Baalet. Omfider vendte ogsaa disse tilbage for at beskæftige sig med den døde Kriger, der som en ældre og udmærket Person, tilkom den Tre at blive brændt, medens derimod Kvinder og Born blot blive nedgravede i Jorden. I lang Afstand hørtes Fruentimmernes jamrende Skrig. Kalf erfarede senere, hvormegen Marfag de havde til disse Klager, siden de ved enhver Sørgeceremonie blive pryglede blodige af deres Mænd. En endnu uhyggeligere Skik ved Bustmændenes Begravelser er, at Manden ved en Moders Død lægger hendes dionde Barn levende ned med hende i Jorden.

Den Fremmede talte i Begyndelsen af deres Gang ikke til Kalf, men stødte og tvang ham uagtet hans udmattede Tilstand og saarede Fødder, til at gaa hurtigere fremad. Efterat Manden omfider havde overbevist sig om, at alle de Wilde vare vendte tilbage, gif han nærmere hen til

Ralf, standsede og udbrod, i en Blanding af Tydskt og Engelsk:

„Nu troer jeg ellers, at Kjeltringene ere langt nok borte til ikke at høre os, læg Dig kun ned, min Dreng! og lad os snakke lidt sammen.“

Ralf studsede og gav tydelig sin Forundring tilkjende, baade over Sproget og den Venlighed, hvormed den Anden talede. „Du bliver bange,“ udbrod denne. „Men lad din Frygt fare, jeg har ikke ifinde at æde Dig, jeg er en Europæer som Du, idetmindste ligesaa god som en Europæer. Jeg er Mulat, lad mig blot i al Korthed høre, hvad der har ført Dig til denne Deel af Landet, og fremfør Alt til mine Venner, Savthvene, der sædvanlig pleie at beholde de Rejsende hos sig, saalænge til der ikke bliver mere tilbage af dem, end de Smaastumper af Been, Du saae omkring Gudens Fodstykke.“

Ralf fortalte nu med større Vidtløftighed end der vilde interessere Læseren, at han befandt sig paa Flugt fra Rockingham Bai, hvor han var bleven sat iland fra en engelsk Sydsøfarer, paa Grund af Slagsmaal ombord, under hvilket hans Modstander, Styrmanden, faldt i Havet og druknede. Mulatten hentede Vand i Skjoldet fra Floden, fremtog nogle tørrede Fisk og Kjødstrimler, og indbød Flygtningen til at spise. Ralf sluttede Fortællingen om sine Hændelser med den

Yttring, at det var hans Henſigt at begive ſig til den nordlige Deel af Kysten, for at tage med et af Malayernes Fartøier, der fiſke Trepang i Carpentariabugten, over til China og derfra igjen til den ſørſte den bedſte Havn i de forenede Stater.

Den Fremmede betragtede ham med et ſpottende Smil og ſagde:

„Seg onſker Dig god Taalmodighed, min Ven! I over ſexten Maaneder har jeg havt en lignende Plan, uden endnu at være kommen nærmere til Maalet. Der er desuden et kjont lille Stykke Bei herfra op til Carpentariabugten, og Du vil ſaae endnu flere Farer at overvinde end Mile at gaa.

„Og Du da?“ udbrod Ralf forundret, „hvorfor har Du tovet ſaalænge blandt diſſe Bilde, ſiden Du agter at flygte?“

„Det ſkal Du ſaae at høre,“ ſvarede den Anden. „Det er Dig formodentlig bekjendt, at Mulatterne hjemme ikke ere ſynderlig anſeete, af den meget gyldige Grund, at Tilfældet har gjort deres Hudfarve en Smule mørkere end Europæernes. Da jeg var kjed af at høre dette gjentages, drev jeg herover og kom ſom Beſtyrer paa en Plantage i Nærheden af Macquarie. Planteren havde en nydelig Datter. Hun var ſaa god og ſaa ſmuk, det lille fine Bæſen, fort og godt vi elſkede hin-

anden. Om Aftenen kaldte hun mig op paa Verandaen og madede mig med Viin og Kager. Vi mødtes ofte, men hun forbød mig at røbe vort Forhold, før hun selv omtalte det. Nogle Maaneder efter kom der en Europæer, smuk, bleg og smækker som en Rotang, op til Plantagen; han opholdt sig der hele Sommeren, og tilbragte næsten uafbrudt Tiden i Harriets Selskab. Smidlertid blev jeg glemt. Harriets sorte Dine indspandt den Fremmede i deres Straaler, jeg syntes ikke mere at være til for hende.

En Aften saae jeg ham paa min Plads i Verandaen og i Harriets Arme."

Aron hensank i Tanker, han stirrede stift hen for sig, hans Haand foer over Panden, som om han vilde forjage de ubehagelige Erindringer, hans Fortælling havde fremfaldt.

"Hvad saa mere?" spurgte Ralf.

"Ja, saa er der igruunden ikke mere," svarede Aron barsk, "Andet end at jeg dræbte den Blanke og flygtede Nord paa. Samme Nat blev Plantagen ved Macquarie overfalden af Bustløberne, der ved slike Leiligheder altid have tjent til et bekvemt Skjul for de Deporteredes Bedrifter. Hvem Ophavsmændene end have været, saa brændte de Plantagen, og Harriet forsvandt fra sit Hjem, uden at det senere lykkedes hendes Familie at komme paa Spor efter, hvor hun var

bleven af. Nygtet tillagde naturligvis mig en Deel i denne Historie, skjøndt Gud veed, jeg er ustyldig heri. Man viste mig den Opmærksomhed at sætte en Pris paa mit Hoved. Derfor drog jeg bort fra de beboede Steder, bestandig længere Nord paa, indtil jeg for omtrent sexten Maaneder siden var saa uheldig, en mørk Aften, at blive gjort til Fange af Stamiavaiernes Stamme, blandt hvilke jeg holdt mit Indtog, med samme behagelige Udsetelse som Du, den nemlig, at blive slagtet og stegt. Du indseer af denne Historie, at vi ere Ulykkeskammerater, som i Forening maae søge at skaffe os en bedre Stjæbne."

Lidt efter forlode de Stedet. Aron gik foran, og valgte Veien igjennem et tæt og sammengroet Krat, indenfor dette fulgte de Floden et Stykke opad mod Bjergene.

Her blev Veien smallere og mere ubanet, eftersom den førte hen over nedrullede Klippeblokke og steile Skraaninger, der omfjeder endtes med en Baggrund af et næsten lodret staaende Fjeld. Paa den ene Side viste sig en bred Kevne i Klippen, som indvendig udvidedes til en lys og rummelig Hule.

Det var tydeligt, at Abningen af denne tidligere var gaaet meget dybere ind, og at den ene Bæg af Hulen var dækket med Kunst af store, sammenhøbede Stene.

„Her ere vi faa temmelig i Sikkerhed,“ udbrod Aron. „I værste Tilfælde har jeg, som en listig Ræv, vidst at danne mig en anden Udgang.“

„Behøver Du da at frygte for at blive overfaldet?“ udbrod Ralf, „Du synes jo at leve i den bedste Forstaaelse med de Indfødte.“

„Na, hvad Forstaaelse, disse Gavybe ere ikke til at tro. Deres Venlighed vil netop vare saalænge, som de mene at skuffe mig, og ophøre naar de mærke, at jeg skuffer dem. Det er saa Verdens Gang, min Ven, man bedrager eller bedrages. For Europæerne ville kunne bosætte sig her med Sikkerhed, maae de ikke alene fælde Skovene og Slangerne, men tillige de Wilde, de værste af alle Slanger. Møder jeg en Tiger, spænder jeg min Bøsse og giver Ngt paa enhver af dens Bevægelser, fordi mit Liv beroer derpaa. Den Wilde kan jeg ikke bevogte saaledes, han er snedigere end Tigeren, falskere, behændigere, mere udholdende end den. I fjorten Dage gaaer han ved min Side, ydmyg og lydlig, flyver afsted paa det mindste Vink, søger at gjætte sig til mine Onsker, før jeg udtaler dem. Jeg overvælder ham med Belgjerninger, giver ham Som, Tobak, Tintin (Brændeviin) og anseer ham for min Ven. Den femtende Dag springer han ind paa mig, støder mig sit Spyd i Ryggen og slygter jublende hen til sine Kammerater, før at indbyde dem til

Gjæstebud paa min Krop. Saaledes gaaer det i Skovene. I Romanerne derimod indtage de Bilde en ganske anden Rang, der udpyntes disse ædle Bæsjener med Dyder, som de aldrig have kjendt, tillægges Færdigheder, som de aldrig have besiddet. Man lader dem tale i Billeder, saa klingende og pompose, som om disse Gavyhve ikke havde bestilt Andet deres hele Liv end sidde paa en Træstub og lært Udenadslektier i Shakespearer eller Saphir. Jeg har jeet en Son sælge sin gamle Moder for to Stykker slebet Glas af en Dyrskrone og en skimlet Kulle Straatobat. Og veed Du, hvad Skjæbne hun fik efter Salget?"

„Nei.“

„Hun blev slågtet, fordi hun var saa feed, og fordi de benyttte Fedt til at indgnide Dskerfarverne, hvormed de bemale sig. Man har fortalt en Mængde Træk om deres Manddom, om deres Foragt for Lidelser og Udholdenhed i at taale Smerte. Det kan være, at Indianerne ere saaledes i Nordamerika, jeg skal ikke sige det, for jeg veed det ikke, men hvis saa er, maac de være himmelvid forskjellige fra de Bilde her. Prøv blot at ramme dem med en Kugle, og Du skal høre et Hyl, et Snit i Fingeren bringer dem til at brole af Smerte, de eneste Fortrin, jeg kjender, ere deilige, hvide Tænder og en forfærdelig Appetit. Jeg har hørt dem nede i Sidney, disse Mis-

sionærer og Menneskevenner, gamle Udhalere, der
 ere blevne fromme, da de ikke vare i stand til at
 synde længer; tale om Skaansel og christelig
 Kjærlighed mod deres Medmennesker. Jovist, Sligt
 lader sig prædike fra en Sopha, naar man sidder
 et Par hundrede Mil borte fra Skovene; de
 talte om det Syndige i at berøve Væsner Livet,
 der ere skabte i Guds Billede. Min Tro! det
 er nogle heilige Guds Billeder vore Blacks frem-
 stille, Aberne ere det i samme Grad; idetmindste
 have Aberne et smukkere Ansigt, flere gode og
 færre slette Egenstaber end mine Gavybe. Nei,
 vi maae slaa dem ihjel, min Gut, uden Naade og
 uden Skaansel, dræbe dem, som man dræber en
 Slange, en Jaguar, en Panther, af samme Mar-
 jag og med samme Ret. Man fortæller i Europa,
 at de bruge Koller, Buer og Pille, og kjende
 lidet eller intet til Skydegeværer, men ogsaa dette
 er en Fabel. Hvad Buerne angaae,jaa findes
 der paa hele den bekjendte Deel af Nyholland
 for det Første ikke et eneste Træ, som vilde være
 jeigt og boieligt nok hertil. Lovrigt har Om-
 gangen med Europæerne allerede gjort Nordost-
 kystens Beboere klogere. Om Foraaret, naar
 Hvalfangerne besøge Kysten, drage de Wilde ned
 ad Floden og lade sig hyre for en vis Tid paa
 Skibene som Harpunerer, hvortil de sædvanlig
 ere godt skikkede, de faae da Geværer, Krudt,

Rugler og Tæpper i Betaling. I Begyndelsen gave Hollænderne dem kun daarlige Bøsser, men nu skjelne de ligesaagodt et brugbart Gevær fra et slet som vi. Det Bedste er, at de endnu ikke rigtigt forstaae at bruge disse Vaaben, da de sædvanlig af Sparksomhed tage for lidt Krudt til Skuddet. Som sagt, det er deres Havesyge, jeg drager min Fordeel af, naar de ikke tro at kunne opnaae mere, ville de sandsynligviis gjøre en Sumpak eller Forsamling, begynde med at tude i Muslingsfaller og ende med at sprætte mig op, for at smelte Fedt af mig. Lad det være indgravet i din Erindring, min Son, at disse Blacks ikke elske Noget hos Europæeren saa høit som hans Fedt, behold stedse den Udsigt for Die, jaalænge Du lever her, at blive kogt, som man koger Spækket af en Hvalfisk, og vær rede til Nat og Dag at tilintetgjøre dine Fjender, for at undgaae den ubehagelige Nødvendighed at blive tilintetgjort af dem."

"Men hvorved kan Du da, som Du siger, være dem til Nytte?"

"Ja, det er just min Kunst, at finde paa saa mange Maader som mulig. Jeg smeder dem Pile, Harpuner og Knive, jeg laver dem berusende Drikke, som de ere gale efter, jeg forsyner dem endelig med større og vægtigere Fisk, end de selv forstaae at fange."

„Smeder Pile og Baaben?“ gjentog Ralf forundret; „her, i denne Orken?“

„Det er endnu langt fra det Beshynderligste,“ svarede Aron.

„Og Materialerne dertil?“

„De vilde pleie jevnlig at tage ned ad Floden til nogle smaa Øer, imellem Revene. Paa disse søge Skildpadderne iland, medens de lægge deres Egg om Foraaret. Ere Skildpadderne borte, samle de Østers og Muslinger og tage i Nødsstilsælde endog tiltaffe med Kjødet af døde og inddrevne Hvaler. Sidste Foraar gjorde de atter en saadan Reise, og medtogte mig. Vi saae ingen Padder og gjorde kun en daarlig Sagt, derimod fandt vi et Brag af et engelsk Barkskib, som var drevet ind og grundstødt paa Revet. Fra dette medtog jeg en Mængde Sager, hvorom de vilde havde lidet eller intet Begreb. — Især var al Tjern og Kobber Gjenstanden for mine Plyndringer, som bleve forsatte indtil Skroget en skøn Morgen var splittet ad og drevet Janden i Vold. Saa begyndte jeg at smede Pile og Øer for dem, og til Gjengjæld hjalp de mig at bygge en Baad af Tommer, som jeg havde reddet ind fra Braget og slaadet op ad Floden.“

„Du agter da, at benytte denne Baad til Flugt?“

„Naturligvis, især da det ikke vil være muligt

at komme bort med en af de Billedes Kanoer, der ere dannede af Stringhyark, syede med Trævler, og tættede med Gummi, og saa lette og slanke, at de ikke formaae at bjerge sig for Søerne, saasnart man vover sig udenfor Koralbæltet. Det er altjaa min Virksomhed her, som Du har at takke for din Befrielse, siden jeg indbildte dem, at jeg ved din Hjælp vilde være istand til at arbeide langt mere for dem end hidtil. Hvad min egen Bevæggrund angaaer, saa tænker jeg, at en Flugt lettere lader sig iværksætte, naar vi Begge hjælpes ad, og dermed ere vi nu saa temmelig paa det Reene med hinanden."

"Du foretrækker altjaa at tage herfra tilføes, istedetfor at flygte tvers igjennem Landet, til en af Colonierne ved Carpentariabugten?"

"Jeg har længe været i Tvivl om, hvad jeg burde foretrække," svarede Aron, "omjider valgte jeg Søreisen. Efterhaanden, som jeg bedre lærte Egnen at kjende, indsaae jeg det Banfelige i at trænge igjennem Sumpene og det uhyre Mæt af Mangrovekrat, som omfatter dem. Jeg har nu tovet her i sexten Maaneder," vedblev han, "og i den Tid kun ponjet paa Planer til at komme bort, Tilfældet fuldkastede nogle af disse Planer, Overlæg andre; siden jeg har faaet min Baad færdig, anseer jeg det for raadeligst at tage bort tilføes. Rejen er vel mere end dobbelt saa lang,

men ogsaa mere sikker, især nu, siden vi ere To. Naar jeg lykkelig og vel kommer til Europa, skal jeg lade en Bog skrive om mine Bedrifter her-nede. Jeg har erhvervet mig store Fortjenester paa denne Kyst, idet jeg ikke blot forbedrede Bussløbernes politiske Forsatning ved at give dem Love og Vaaben, deres Industri ved at smede dem Penge, deres moralske Begreber ved at give dem Religion, ja hvad mere er, ikke blot Religion, men endogsaa en Gud."

"En Gud?" gjentog Kalf.

"Ja, det heilige Billede, Du saae nede ved Floden imorges, er et Kunstværk af mig. Men, som sagt, jeg tjente bestandig kun mig selv, medens jeg syntes at tjene dem. Idet jeg opstillede Guden, betydede jeg dem tillige, at fra nu af maatte de ofre ham en Deel af deres Udbytte af Jagten, ligeledes et bestemt Antal Frugter: Jamsrødder, Pising og modne Vbler, for at faae Lykke i deres Foretagender. Du har vel havt Leilighed til at overbevise Dig om, at Guden besidder en Mængde andre Fuldkommenheder, hans Appetit er derimod slet, tillykke er min bedre, han og jeg dele i fredelig Overenskomst, hvad Kjæltringerne ofre paa Alteret."

"Mærke de aldrig Noget til denne Deling?"

"Undertiden, men kun sjældent. — En Aften var jeg gaaet ned paa Sletten, for som sædvanlig

at modtage min Aftensmad. Den lange Slynge, som de havde valgt til Konge, hvis Navn er Tingufa, og som Du uidentvildt ret snart vil gjøre nærmere Bekjendtskab med, listede sig efter mig hen til Billedet, fordi han formodentlig havde fattet Mistanke om, hvad der skulde ske. Jeg fik imidlertid Die paa ham, før han anede det og skjulte mig bag Støtten. Da han kom mig nær, fastede jeg ham en Haandfuld Gruus i Ansigtet, rev ham overende og pryglede ham saa længe jeg kunde, baade fordi han kom, og for at han skulde tabe Lyften til at komme endnu engang. Hans Kammerater fandt ham bevidstløs liggende paa Stedet, siden den Tid har Guden og jeg havt Madro. Et Stykke nedensfor os er en lille, temmelig dyb Bæk, som har sit Løb fra en af de mange Indsøer oppe paa Høisletten. Om Aftenen danner jeg en Dæmning for begge Ender af Bækken, saaledes at Vandet kun er istand til at risle bort imellem de nedfastede Stene. Næste Morgen er Bækken tør og sædvanlig fuld af store, herlige Fisk. Ved denne Fangst sparer man baade Net og Kroege. De Vilde have ikke Forstand paa at fiske. De samle Muslinger og inddrevne Østers ved Strandkanten, derfor bliver Udbyttet undertiden ringe og mine Fisk ere dem særdeles fjærkomne. Det er igjen et nyt Sikkerhedsstap for den

stakkels Fangotua eller Pilesmeden, som de kalde mig."

Med jaadanne Samtaler forløb Dagen, da Aftenen kom, dannede Aron i Hulens Baggrund et Leie af Moss og Korhalm, tillukkede Indgangen med Stene og indbød Kalf til at tage Plads hos sig paa Galmen.

III.

En homerisk Kamp.

Næste Morgen blev Kalf vækket ved gennemtrængende Raab og Skrig, som syntes at komme nede fra de Vildes Hytter. Aron sad i Hulens Indgang, ifærd med at opfriske den om Natten udslettede Bemaling paa sit Ansigt. Da Kalf slog Dinene op, smilede han og udbrod:

„Du jover haardt, det maa man lade Dig. Næsten en halv Time have de hylet og pebet i deres Muslingsfaller dernede, uden at Du mærkede det Ringeste.“

„Hvad betynder denne Støi?“ spurgte Kalf.

„Det er Glædesraab, under hvilke de foretage Forberedelserne til en Fest, der skal finde Sted idag, og hvis Udsald jeg imodseer med Længsel, fordi en heel Deel af min Plan vil være afhængig

af den. Reis Dig, jeg hører Stemmer, — der kommer vore Blacks, sandsynligviis for at afhente os til Festen."

Strax efter lode Skridt udenfor, Aron gik til Indgangen og vendte tilbage med to Bilde, som idag fremstillede sig med friskmalede Farver, Muslingskaller fastbundne i Haaret og smaa Beenstykker paa omtrent et Kvarteers Længde, indstufne i Næsebrusken. Enhver af Mændene var desuden væbnet med de forskjellige Vaaben, de benyttede i deres Krige. Kalf bemærkede, at de fleste af disse Vaaben bare Spor af Arons Kunstflid. Øerne, Landjespidjerne og deres lange Knive vare samtlige af Jern, men raat og plumpt forarbejdede. Aron og de to Bilde underholdt sig nogle Diebliske med hverandre, lidt efter vendte Mulatten sig til Kalf og bød ham følge med.

"Der er kommen en Nabostamme i Besøg til Hytterne dernede," sagde han, "og vi to skulle deeltage i Velkomstgildet. Forhold Dig blot rolig ved Alt, hvad Du faaer at se, og lad Dig ikke bevæge til nogen Ytring af Deeltagelse eller Forundring."

De gik.

Nede ved Hytterne, omtrent midt paa Pladsen, brændte et stort Baal, ved dette ristede nogle Fruentimmer en stor grøn Sopadde, som blev stegt i sin egen Skal. Mændene sadde i to Rækker

noget fra Baalet, ligeoverfor hverandre, hver af dem havde til Opvartning en Kvinde eller et Barn, som hentede og rakte ham Maden, efterhaanden som den blev tilberedt. Den fremmede Stamme bestod af ni Personer, alle festligt smykkede, det vil sige, meer end sædvanligt udstafferede med Fjer, Haitænder og Knokler, og bemalede saaledes, at den oprindelige Hudfarve næsten overalt blev skjult. Ved Siden af Mændene laa et Spyd, et smalt, halvanden Fod langt Skjold af Træbark og en Træskælle, hvis tykke Ende var besat med Haitænder, desuden et for Europæerne ubekjendt Vaaben, som de Indfødte betjene sig af i deres Krige og falde Bumerang. Det bestaaer af et Stykke haardt Træ, en Allen langt, dannet som en Væverskytte, og tilspidset paa begge Sider. Denne Bumerang fastes ved Hjælp af en Stok, hvori er fastgjort en Snor med en Knap paa Enden.

Noget borte fra de Øvrige sad en af de fremmede Krigere hos en ung Pige, hvis Haand hvilede i hans, medens de talte sammen i et sagte og hviskende Sprog.

Efter hans Bynt og Vaaben at domme, maatte han uden tvivl indtage en høi Rang i den Stamme, hvortil han hørte.

Ligesom de fleste af Mændene blandt Stumia-vaierne, havde ogsaa denne unge Vilde stukket et

Been ind i Næsebrusken. Fra Marvhusket af Benet gif en lang, guul Kafaduefjer ud til hver Side. Hans Ansigt, Bryst og Arme fremviste forskjellige dybe og sammenskrumpne Ar, omgivne med Cirkler og Figurer, der i deres Farver vare forskjellige fra Stumiavaiernes. Endnu en anden Mærkelighed var den tilshneladende mindre udviklede Legemsbygning, hvorved de Fremmede adskilte sig fra deres Værter. Deres Arme og Been syntes uforholdsmæssig lange, men tynde og magre, ligesom Albernes, derimod havde deres Negle en ualmindelig Længde, og frummede sig indefter, paa Hænder og Fødder, ligesom Fuglefløer.

Forholdet mellem de Wilde lod til at være særdeles venligt, de taledes, lo og overbødte hverandre i Artigheder, og dog var Marsjagen til denne Sammenkomst intet mindre end fredelig.

Den unge Pige, som sad paa Klippestykket, affides fra de Andre, havde fattet Godhed for den fremmede Kriger og var flygtet bort med ham fra sin Stamme. Forældrene bragte hende tilbage, men hun løb bort igjen. Saaledes skete det tre Gange, skjøndt hun allerede fra den tidligste Barn-dom havde været kjøbt af en Kriger i Hjemmet. Et saadant Tilfælde pleie de Indfødte sædvanlig at afgjøre ved en Kamp mellem de to Rivaler, men da det her var en Søn af Hovdingen, som

Pigen havde gjort til Gjenstand for sin Tilbøielighed, maatte Kampen ogsaa foregaa efter en større Maalestok, og de ni Mænd, som idag vare komne, havde besluttet at kæmpe med ni af Tinguks Krigere. Foran Rækkerne, paa et ophøiet Sæde, der var dannet af sammenhobede Klippestykker, underholdt to Vilde Forjæmningen med en ligesaa harmonisk som veldydende Musik. Den Ene slog paa en stor Tromme, den Anden havde bragt det til en vidunderlig Færdighed i at udstøde lange og skingrende Hyl paa to sammenbundne Muslingfaller. Disse to Mænd hørte hver til sin Stamme og søgte at overbyde hinanden i at fremstille de Færdigheder, hver besad paa sit Instrument. Stortrommen var bunden i en Snor af Lianer omkring Tambourens Hals, han havde en Dyrekloffel i hver Haand, og dundrede med disse paa begge Sider af Trommen, saa rasende og hurtigt, som om det var hans Hensigt at bringe Skindet til at revne. Muslingblæseren var mere besindig, han hvilede af og til, men naar han saa tog fat igjen og hans Toner skingrede, trillede eller hylede gennem Skallerne, kunde det heller ikke nægtes, at han jo fuldkommen overdøvede sin Medbeiler. Denne erkjendte det omfider, holdt pludselig op og slog ud med begge Hænder i Luften, for at paakalde sine Tilhøreres Opmærksomhed, derpaa rømmede han sig og begyndte en

Lovsang over hans Stammes Dyder. Den gamle Muslingblæser studjede og betænkte sig nogle Diebliske, han indsaae, at han stod paa Rippet til at blive overbunden, han manglede aldeles den Ungres Stemme. Sangeren tilfastede ham et udfordrende Blik, smilede og vedblev:

„Naar mine Mænd drage paa Jagt, komme Dingos, Opossum og Kænguruh dem imøde, Fuglen hamrer paa Træet for at vise dem Biernes Neder, og de vende hjem, belærsede med Bytte.“

„Det gjør mine ogsaa,“ raabte den Gamle.

„Naar mine Mænd drage i Krigen, fly Fjenderne og stjule sig i de dybeste Huller i Bjergene, vove de at slaaes, blive de fældede, vi tage deres Vaaben og deres Fedt.“

„Det gjør vi ogsaa,“ skreg den Gamle rasende.

„Aldrig have de hvide Mænd besøgt vore Hytter, de frygte naar de nærme sig vort Land, ligesom Kænguruhen frygter, naar den seer Skinnet af Ilden; vore Kvinder leve i Fred, de forrette deres Gjerning, ingen Fremmed vover at kaste sit Blik paa dem “

Ved denne sidste Lovsang, som indeholdt en saa smertelig og krænkende Hentydning til Tingukas Muslingblæser, brast dennes Taalmodighed, han hævede sig iveiret, greb Muslingstallen og da Sangeren begyndte paa en ny Strophe, stak

han i et saa græsseligt og vedholdende Hyl, afvexlende med Triller og alle de forskjellige Nuancer, han kunde fremkalde, at han fuldstændigt overdøvede sin Medbeiler, skjøndt denne opbød hele sine Lungers Kraft for at hans Raab skulde høres. Dermed var Striden endt. Efter !saa mange Anstrængelser kunde Virtuoserne trænge til Hvile.

Krigerne havde imidlertid spist og druffet. Som Dessfert bragte Pigerne dem en Mængde Bifager, Snegle, Østers og store Havmuslinger, der bleve budne om paa Blade, og som efter den Graadighed, hvormed de fortæredes, lode til at være en stor Delikatesse.

Maaltidet var endt; nogle Diebliffe forløb efter dette under en fuldstændig Tausshed. Derpaa reiste en af de Ældste sig fra sit Sæde og traadte frem, idet han hævede Hænderne over Hovedet og mumlede nogle Ord, som tilkjendegav, at man var beredt til at begynde Kampen.

Efter denne Opfordring reiste de otte Fremmede sig fra deres Sæder og traadte ind paa Bladsen. Kvinder og Børn drog sig tilbage og steg op paa Klippestykker og Træstammer i Nærheden. Otte Mænd af Stumiavaiernes Stamme stillede sig derpaa ligeoverfor de Fremmede, i en Afstand af omtrent tyve Favne.

De forskjellige Krigere vare væbnede paa samme

Maade. Enhver af dem havde en tolv Fods Landse i Haanden, et langagtigt Træstjold over den venstre Arm og tre Kastespyd sammenbundne over Ryggen. Det var umuligt at iagttage Udtrykket i deres mørke Ansigter paa Grund af det tykke Lag Farver. Smidlertid vidnede deres Holdning om Ro og Bestemthed, og den Hurtighed, hvormed de ligesom hilsende svingede deres Landsjer mod hinanden, idet de indtog deres Bladsjer, røbede megen Sikkerhed og Behændighed.

Istedetfor den tidligere Larm, som havde fundet Sted medens Maaltidet varede, herstede nu en almindelig og forventningsfuld Tausshed over Sletten.

En af de Ældste blandt Stumiavaierne, som formodentlig skulde forestille Kampdommer ved denne Leilighed, steg op paa Skuldrene af en Anden, og blev siddende der, med sit Spyd i Haanden, støttende Skaftet mod Jorden, ubevægelig og alvorlig, saalænge Kampen varede.

Tingufa, Stammens Ansører, havde faaet Blads midt i sine Krigeres Række, ligeoverfor en høi og affkrækkende Skikkelse, som i Glæde over den forestaaende Kamp fortrak sit vanstæbte Ansigt til de affhyeligste Grimaser, medens han hvinede, dansede, truede og svingede sin Landse over

Hovedet, med endnu større Færdighed end de Øvrige.

En lang og vedholdende Tone, som Muslingblæseren udstodte, tilkjendegav omsider Kampens Begyndelse.

Begge de Vildes Rækker nærmede sig hinanden Skridt for Skridt. Under Gangen fastede Enkelte af dem deres Spyd efter Modstanderen, og ved enhver jaadan Leilighed gaves der ligejaamegen Grund til at beundre det sikke Kæft, som den Behændighed, med hvilken det blev undgaaet.

Efterhaanden som de kom nærmere, bleve Spydkastene mere hyppige og tillige mere farlige. To Kæmper vare allerede trufne. Den Enne blev liggende, stiv og ubevægelig paa Stedet, hvor han faldt, den Anden krøb omkring i Sandet under høie og jamrende Skrig, medens han udstrakte Hænderne ligejom for at bede de Nærmeststaaende om Hjælp, og flere Gange selv prøvede paa at befrie sig fra Spydet, som var blevet fiddende i hans Bryst. Disse Forsøg mislykkedes bestandig og bleve desuden foretagne under store Smærter, fordi alle de Vildes Vaaben ere forsynede med tilbagegaaende Hager, som bevirke, at Ddden ikke lader sig drage ud, uden enten at rive Stykker af Kjødet med, eller at Hagen brækker og bliver fiddende i Saaret, dersom Spydspidsen ikke har været tilstrækkelig hærdet.

I dette Dieblif agtede Ingen paa den grædende Helt, den almindelige Opmærksomhed var henvendt paa Striden, der tiltog i Hæftighed, efterhaanden som Afstanden mellem de to Rækker formindskedes.

Antallet af de Kæmpende var imidlertid blevet omtrent Halvparten mindre paa begge Sider. De øvrige Deeltagere laa enten dræbte eller saarede paa Jorden. To derimod havde forladt deres Række og taget Blads paa de nærmeste Klippestykker, som omfattede Sletten. Herfra vedbleve de at vise deres Deeltagelse for Kampen ved opmuntrende Skrig.

Den tidligere Orden, hvori de Stridende nærmede sig hverandre, forandrede sig efterhaanden, som en Folge af de hyppige Sidepring, hvorved Enhver jøgte at undgaae Modstanderens Snydstik. Tinguka og Sivago, den Bilde, der ved Kampens Begyndelse havde faaet Blads ligeoverfor ham, havde hidtil hver paa sin Side haft den største Indflydelse paa Striden. Sivago kæmpede med et forfærdeligt Raseri, der gjorde hans vanskabte Ansigt endnu modbydeligere. Hans smaa, sorte Dine lignede, hans Mund stod halvåben og fremviste to Rader lange, gule og spidse Tænder.

En af Tingukas Mænd havde faaet sit Barkstjold gjennemboret af et Snydkast, hans egne

Baaben vare enten bortkastede eller sonderbrudte, han drog sig nogle Skridt tilbage, istandsede og overveiede, hvad han under disse uheldige Omstændigheder helst burde vælge. Resultatet blev, at han besluttede at opgive Kampen og drage sig tilbage. Derfor vendte han om og gik med lange og hurtige Skridt ind mod Krattet, tilskyndende dog for de Omkringstaaendes Tilraab og Bonner.

Sivago saae Manden forlade Kamppladsen og jatte efter ham. Da den Flygtende mærkede, at han blev forfulgt, udstødte han et hylende Skrig, slog om sig med Armene og foer i et hurtigt Lob hen mod en Rlynge Mangrovetræer, bag hvilke Krattet begyndte. Sivago vedblev at følge ham med lette og hurtige Spring og det hævede Sphd i Haanden.

Alle Tilskuerne havde med levende Opmærksomhed været Vidne til denne Episode i Kampen. Strax efter at begge Mændene vare forsvundne i Krattet, hørtes et Skrig, og Sivago kom tilbage, svingende sit blodige Sphd over Hovedet, medens han i den anden Haand holdt det Koralkalsbaand, hvormed hans Modstander havde smykket sig til Festen.

Indtil nu havde Fordeel og Tab omtrent været lige paa begge Sider, Krigerens Flugt og Sivagos Held gav derimod Stumiavaiernes Hjender en afgjort Overvægt. Tinguka bemærkede

dette, han saae den skye og ængstelige Hurtighed, hvormed hans Mænd droge sig tilbage for den kommende Seirherre, han hørte det jublende Skrig, hvormed Sivago blev modtaget af sine Mænd, der igjen begyndte Kampen med fornøjet Tillid og Hæftighed.

I dette kritiske Dieblit udstødte Tinguka et bedøvende Hyl, opjankede to Kastespyd fra Jorden, sprang hen imod Sivago, og nu udspandt der sig en Kamp mellem disse, med al det Raseri, som Begges ophidsede Lidenstaber og de Omkringstaaendes Opmuntringer kunde indgyde.

Det varede imidlertid kun nogle Dieblikke før et tilfældigt Held kom Tinguka tilhjælp. Begge Kæmperne havde udslynget deres Kastespyd uden at ramme. De fægtede derefter med Landserne, sprang til Siden eller afværgede Modstanderens Udfald med Skjoldene, ligesom Leiligheden bød det. Under et af disse Udfald sønderbrodes Sivagos slet fastgjorte Spydsod paa Tingukas Skjold, han befandt sig derfor værgeløs ligeoverfor sin Modstander. Saasnart han bemærkede sit Uheld, drog han sig tilbage og løb længere ind paa Kamppladsen, for at optage et af de Faldnes Vaaben. Før dette kunde ske, sprang to af Tingukas Mænd ud imod ham, og den værgeløse Høvding saae sig paa engang forfulgt af Tre, der dreve ham omkring paa Kamppladsen,

uden at give ham Veilighed til at optage et Snyd. Sivago udstødte bønlig Skrig og strakte Hænderne op mod Tilskuerne, idet han løb forbi dem, for at bede om Naade. Men der gaves ingen Naade. Han blev omringet, revet omfuld, Tinguka fatte sin Fod paa ham og stødte ham Snydet igjennem Ryggen.

Under disse Lyffens Omverlinger, der omfider erklærede sig til afgjort Fordeel for Stumia-vaierne, var Kampens Aarsag, den fremmede Kriger og hans Brud, blevne siddende paa deres Plads. Begges Hoveder vare boiede mod hinanden. Efter enhver uheldig Bending i Striden forsvandt deres Suk i Mængdens Jubelraab; da Sivago endelig faldt, reiste Krigeren sig op og lagde sin Haand paa hendes Hoved. Derpaa greb han sine Vaaben, kastede endnu et kjærligt og dvælende Blik ned paa hende og traadte frem imod Stumiavaierne, som syntes at vente hans Komme.

Der var endnu en Kamp tilbage, den unge Kriger skulde slaaes med Tinguka. Da Høvdingen saae ham komme, udstødte han et Skrig og kastede sin Landsje i Luften, idet han behændig greb den igjen, før Spidsen naaede Jorden. En tæt Kreds af Tilskuere omgave dem strax efter, og skjulte flere af Kampens Enkeltheder.

Udfaldet kunde imidlertid ikke længe være

tvivlsomt, Tingufa var beruset af sit tidligere Held, hans Kraft og Behændighed overgif desuden Modstanderens. En almindelig Stilhed hvilede nogle Diebliffe over Kamppladsen, den afbrødes snart efter ved jublende og affindige Hyl, der hilfede Tingufa som Dagens Seirherre.

Den unge Pige blev fiddende med nedboiet Hoved, indhyllet i sin Maatte og lænede sig tilbage mod Stenen. Idet hendes Frænder kom hen til hende, vare hendes Dine brystne, disse sørgmodige Dine, der ængstelige havde fulgt enhver af Kampens Bevægelser. En Blodstrøm vædede Sandet omkring hende.

Idet Mændene løftede hende op, gled Sivmaatten tilbage, og man saae et dybt og gabende Saar, som hun havde bibragt sig med en Muslingskal nedefor Brystet. Hun var død, uden andet Tegn paa sin Smerte, end det Suk, der forenede sig med den dræbte Elfers.

Lidt senere sammenhøbede de Tilstedeværende to store Baal, paa hvilke alle de Faldne bleve brændte, de forskjellige Stammer hver paa sit. Af den døde Pige drog man derimod Huden, tørrede og gjemte den hos hendes Slægtninge.

Dermed endte Dagens Festligheder.

IV.

Mulattens Skibsværst.

Kalf jøv endnu, da Aron næste Morgen vendte hjem fra sin Fiskefangst ved Bækken; han bragte et rigeligt Udbytte med tilhage til Hulen, tændte et Baal og ristede Fisken, paa samme Maade som de Wilde, ved at tildække den med Stene, der vare ophedede af Ilden. Efter Maaltidet foreslog Mulatten Kalf at gaa ned til Floden, hvor han havde sit Skibsværst, som han kaldte det. Kalf var villig hertil og Mulatten skred foran, ned fra Klipperne til en Slette, gjennem hvis Midte man saae Floden, beskinnet af den glødende Sol og snoende sig i utallige Bugter, medens den tiltog i Bredde og endelig forsvandt mellem en høi Klint, som mod Øst betegnede Havet. Herfra hortes i enkelte Mellemrum den hule og langtrukne Brusen, hvormed Brændingen brød sig paa Revet udenfor Kysten.

Nogle Dieblikke senere forsvandt Floden for dem, efterhaanden som de gik længere ned af Bjerget. En stor Slette, eller rettere sagt en udtørret Sump viste sig, bevoxet med Mangrove-træer, som syntes at trives ypperligt i det saltagtige Dynd, der foroges, hvergang Havet under dets Stigning trænger op paa Landet. Paa begge Sider af Flodleiet betegnedes Bredden af

høie og tætstaaende Sivbuske, for man naaede disse var Jorden paa flere Steder skjult af en lav og krybende Plante, med tykke, gule, læderagtige Blade, besatte med skarpe og spidse Torne.

Slutningen af Sommeren udtørker denne Sump fuldstændig, og bringer Planterne til at visne. Vandets saltagtige Bestanddele danner en hvid Skorpe paa den revnede Jord, kun i enkelte store Fordybninger paa Bunden af de udtørrede Kanaler blive smaa, mudrede Vandpytter tilbage, fra hvilke Tusinder af Froer og Firbeen hæve deres tørre og spraglede Rygge.

Heden paa dette Sted forekom Kalk utaalelig, og forøgedes, idet Kalkstensbjergene, som omgave Floden, tilbagefastede Varmen og forhindrede Luftstrømningen, hvis Indflydelse man bemærkede høiere oppe mellem Klipperne. Uhyre Sværme af jummende Musfitter hævede sig over Sivene.

Mulatten fortsatte sin Gang, til han kom ind paa en Abning, et Stykke borte fra Floden. Noget tilbage jaes her en lille Hytte, opført af Grene og Siv. En Mængde Træstykker, Planter og Bræder, hvis Form og Sammenspøining robede, at de tidligere havde udgjort Bestanddelene af et Brag, laa ophobede i flere Bunker.

„Det er mit Skibsværst!“ yttrede Aron med synlig Tilfredshed, „og her seer Du Frugterne af min Flid.“ Med disse Ord borttog han et

Lag Siv, som skjulte en plump jammensøiet Baad med skarp Kjol og tilstrækkelig bred til at kunne føre Seil. „Længere nede mod Floden har jeg forvaret to Par Klarer, Mast og Sphjstige. Du seer deraf, at Alt er klar til Afreisen, jeg venter kun paa en gunstig Veilighed til at stifte i Soen.“

„Men Seil?“

„For et Seil har jeg ogsaa forget, det ligger gjemt i Tingufas Hytte.“

„I Tingufas?“

„Som jeg siger. Jeg jaae for en Tid siden hans Koner flette et deiligt stort Tæppe til ham; det vil omtrent kunne passe som Seil, naar Tiden kommer og vi have det nødig, maa han undvære det.“

Aron og hans Ledjager vilde atter forlade Sædet. I samme Dieblif bevægedes Sivene i nogen Afstand. En Wild sprang ud fra Dykningen, udstødte et Skrig, kastede sig i Floden og forsvandt strax efter paa den modjatte Side.

„Det var Tingufa,“ hvistede Mulatten, „den Vistigste af alle Gavyhvene. Han har identviwl hørt hvad vi jagde. For nogle Klar siden forer han om Sommeren med en Hvalsfanger oppe fra Carpentariabugten og forstaaer noget Engelsk. Hvis han fattede mine Ord, ville vi være fortabte. Der er ingen Tvivl om, at han nu løber

hen og fortæller sine Mænd Alt hvad han har hørt. Vi maa derfor enten hindre ham deri eller være beredte paa, om nogle Dieblikke at faae den hele Bande paa Halsen?"

„Men hvilket Middel have vi til at forebygge det?"

„Midlet er her," svarede Aron, idet han med et roligt Smil fremtog en lang og rusten Pistolet.

De forlode Stedet og ilede hurtigt gennem Krattet, ad en Sti, der forte langs med Flodens Bugtninger. Paa Veien fortalte Aron, at han den første Dag han bordede det inddrevne Brag, havde fundet Pistolen og to gamle langlobede Bøssjer med Steenlaas, samt en Blikkasse fyldt med Krudt. Tingufa havde senere httret saa stor Lyst til den ene Bøsse, at Smeden anjaae det for raadeligt, godvillig at tilbyde ham den; derimod havde han hidtil været heldig nok til baade at skjule det andet Væv, Pistolen og Krudtkassen. Af Blygarneringerne fra Braget havde han senere seet Leilighed til at støbe sig et Forraad af Kugler og store Hagl.

Et Stykke ovenfor Stedet, hvor Aron skjulte Baaden, kom de til en Skovstrækning, der begyndte med et Krat og fortjattes ind i Vandet, i en Skraaplan opad mod Klipperne. Floden havde her dannet sit Lob ned fra Bjergene, gennem en dyb Spalte, med steile og skarpe Bredder paa

begge Sider. Over disse fandtes paa et Sted en Bro af en tyk Træstamme, saa skrøbelig og usikker, at den vakkede ved ethvert Skridt. Fra Broen saaes i nogen Afstand, naar Diet fulgte Flodløbet, den frie og indhegnede Plads, hvorpaa de Vilde havde bygget deres Hytter.

Da de nærmede sig dette Sted, betydede Aron sin Ledfager at undgaae al Larm. De ilede forsigtigt og hurtigt hen bag en stor og løvrig Busk, som stod i nogle Skridts Afstand fra Skrænten.

Solen skinnede ned igjennem Løvet paa Vandets Skumstriber, Møjsjet langs med Skrænterne, der bestandigt holdtes fugtigt ved den Stovregn, Vandet foraarjagede, naar det i sit hurtige Løb brødes mod de nedrullede Kalkblokke, havde antaget en mørk og fastig Farve.

„Åh denne Bei maa Tingufa komme,“ hviskede Aron, „det gjælder nu blot om, at være forsigtige; han aner neppe, at vi ere her, men den mindste usædvanlige Bevægelse i Buskene er tilstrækkelig til at røbe os; Naturen har begavet denne Slyngel med utrolig skarpe Sandser.“

Medens Aron talede, hørtes en gennemtrængende Lyd, som gjentoges flere Gange. „Det er et Signal,“ hviskede Mulatten, „Tingufa kalder sine Kammerater til sig.“

Efter et kort Mellemrum blev Lyden gjen- taget inde fra Skoven. Noget senere lode hurtige

Skridt, og en Flot Vilde, væbnede med Kaste-
spyd og Landjer, viste sig i deres sædvanlige
springende Lob i Udkanten af Skoven.

„Blot rolig,“ hviskede Mulatten, „de mærke
Intet og drage paa Sagt.“ Under disse Ord
krob han forsigtig tilbage under Busken.

De Vilde nærmede sig i en dæmpet Samtale.
Den Sidste og Yngste standsede, idet han kom forbi
Stedet, hvor Kalf laa skjult. Han syntes at
stirre henimod Buskene, boiede sig forover og
lyttede nogle Diebliske, derpaa fortætte han sit
Lob og forsvandt i Skumringen mellem Træ-
stammerne.

„Vor Spion kommer ikke,“ hviskede Kalf,
efterat han og Aron havde tilbragt nogle Die-
bliske under den forventningsfulde Spænding, som
Bevidstheden om Fare indgyder.

„Han kommer nok,“ svarede Aron, „men han
har dobbelt saa lang Vej at gaa paa hiin Side
Floden, som vi paa denne, derfor ere vi lykkelig-
vis komne først. Han vil desuden være nødt til
at gaa over Broen for at naae ned til Hytterne.
Men Tinguka er ligesaa forsigtig som listig, han
ligger formodentlig allerede og spejder efter os i
en eller anden Busk, eller fra Toppen af et Træ,
ovre paa hin Side Broen. Voi Dig forover,
og je efter, om de friske Spor ude paa Stien
føre til eller fra Broen. Paa den Maade ville

vi let faae at vide, om han allerede skulde være kommen over."

Sporene viste sig tydeligt i Duggen, og førte alle til Broen.

"Lad os faa kun tove rolig," vedblev Aron, med en Bestemthed, der viste, at han handlede efter en overlagt Plan, „desto længere komme ogfaa de Andre bort."

Nogen Tid forløb. Taussheden blev kun afbrudt af Flodens Brusen i det ved Broen indknebnede Løb. Bludselig gav Mulatten Ralf et Tegn med Albuen, nikkede og gjorde en svag Bevægelse med Hovedet over til den anden Side. Ralf saae Buskene bevæge sig, strax efter kom et Hoved tilsynne mellem Bladene, og den Wildes hele Skikkelse viste sig for et Dieblit, idet han fra Busken sprang hen bag en Træstamme, nærmere ved Floden. Da han havde naaet denne, spejdede han omhyggeligt over paa hiin Side, indtil hans Opmærksomhed endelig ufravendt syntes at være rettet mod Busken, som skjulte Flygtningene.

"Han har bemærket os, men det faaer at være. Lad os kun blive liggende og se, hvad han agter at gjøre," hvistede Aron.

Endnu medens Mulatten taledede, traadte den Wilde ud fra Stammen, smilede og udbrød:

"Tangotua kan komme herover. Jeg seer

hans Broders Fod bag Busken, og veed ogsaa, at han selv skjuler sig der."

"Jeg tænkte nok, at vi vare robede," hviskede Aron, „hold Dig blot stille, ikke en Lyd, ikke den ringeste Bevægelse."

Derpaa reiste han sig og traadte frem.

„Hvorfor frygter Tingufa en ubevæbnet Mand?" iurgte Mulatten, „han kan komme over til mig, og fortælle, af hvad Grund han lurede nede ved Floden."

„En stor Konge frygter ikke. Han stoler paa sine Benner, ligesom han dræber sine Fjender. Tingufa har været paa Jagt før Solen stod op, han forfulgte en jaaret Fugl imellem Sivene, og stod stille, da han horte Fångotua tale. Hvorfor kommer den store Spaamand alene?" vedblev han, med Diet stift henvendt paa Buskene. „Sover maaskee hans Broder histnede?"

„Nei," svarede Aron, „Hovdingens Syn er ikke saa skarpt, som det pleier at være, derfor bringer han heller intet Bytte fra Jagten, den hvide Mand skjuler sig ikke bag Busken, han blev tilbage nede ved Sivene."

Tingufa smilede. „Vi ville snart faae det at se," svarede han, og før Aron fattede hans Hensigt, ihængede han sit Kastespyd ind mod Busken, hvor Ralf laa skjult. Aron kastede et ængsteligt Blik tilbage, men fattede sig strax igjen, da Alt

bag Busken vedblev at være roligt. Han gjorde et Skridt nærmere mod Broen. Ved denne Bevægelse gled hans Kappe tilside og Pistolen blev synlig. Tingufa udstødte et Skrig og foer tilbage mod Træstammen. I samme Nu hævede Aron Armen og skød.

Den Wilde sprang i Veiret, udstødte et langtruffent Hyl, faldt og blev liggende ubevægelig. Aron gik over Broen til ham. Idet han boiede sig ned for at fratage Tingufa hans øvrige Ræstespjød, rullede den Wilde sig pludselig ud over Skrænten og styrtede ned i Strømmen.

Paa samme Tid høstes atter de skarpe og langtrukne Toner af Muslingsfalken inde fra Stoven.

„Nu gjælder det at komme bort,“ raabte Aron. „Op til Hulen! inden en halv Time have vi hele Flokken efter os.“

De forlode Broen og ilede igjennem Stoven, til Arons Hule. „Blot findig,“ udbrod Aron, da han saae den Svrigthed, hvormed Ralf begyndte Tilbagetoget, „det hurtige Løb anstrenger Dig over Evne, vi ville have vore Kræfter behov siden. Fra nu af vil Lyst og et Par gode Dine gjøre os lige saa stor Tjeneste som vore Fodders Hurtighed.“

Medens Aron talte, gjenlød Stoven af et

langtrukket Skrig, som syntes at give Echo nede mellem Hytterne.

„De have hørt Skuddet, og mærke Uraad,“ hvistkede Mulatten, „det er deres Krigsskrig, der lyder fra Skoven, og besvares nede fra Hytterne.“

Lidt efter saaes de Bilde, som nylig vare gaaede forbi, at komme tilbage oppe ved Broen, i et hurtigt Løb, den En efter den Anden; men Stiens talrige Bugter skjulte strax efter deres Bevægelser.

Da Aron kom ind i Hulen, fremtog han fra en af Siderne det omtalte Gevær, som han havde reddet fra Braget, og en lille Pøse, som indeholdt hans Forraad af Krudt og Kugler. Han rakte Kalf Pistolen og et Spyd, der var dannet omtrent i Form af en Partijan, idet han yttrede:

„Det er vistnok kun ringe Vaaben, paa det Tog, vi To nu skulle begynde, men vi faae at hjælpe os, som vi bedst kunne, indtil videre. I værste Tilfælde vil Pistolen her gjøre sin Tjeneste, og nu afsted! vor Rejse begynder tidligere end vi formodede.“

Med disse Ord forlode de Hulen. Da Aron kom udenfor, vendte han sig tilbage og kastede et Blik henover Stedet.

„Jeg har tilbragt mange Timer her,“ udbrod han, som om han talte med sig selv, „og lagt

mangen Plan i dette Hul. Gud veed, hvorvidt disse Planer nu ville lykkes."

Hans Dine, den eneste Deel af det overmalede Ansigt, der robede et menneskeligt Udtryk, viste en dyb Alvor under disse Ord. Han vinkede Hals med sig og de toge Beien ned til Floden.

"Hvad agter Du at gribe til?" spurgte Hals.
 „Bore Udsigter synes ikke at love meget. Hvis de fange os, viser Guden sig for os hjstnede, med den behagelige Udsigt til at blive parteret og stegt.

„Ja, derom er ingen Tvivl," svarede Aron, „men det er just det, vi ville søge at forhindre. Her har Du Krudt og Kugler, lad Pistolen og følg efter." Aron gif foran som Veiviser, og vadede ud i Floden, i saa stor Afstand fra Bredden, som han antog tilstrækkelig for at Strømmen kunde tilintetgjøre deres Fodspor. Denne Bei blev kun langsomt tilbagelagt, men de høie Siv og Rør skjulte dem i det mindste for Dieblikket. Længere nede blev Flodleiet indhegnet af en Skovstrækning, saa tæt, at selv Solstraalerne i det klareste Lys kun udbredte en Halvskumring under Træerne.

Uhyre Skarer af Vandfugle hævede sig op fra deres Skjul ved Flygtningenes Komme og kredsede hen over Floden med høje og langtrukne Skrig.

Mellem Rørene laa flere af de Vildeste Kanoer,

jom de brugte til længere Flodrejer. Mod disse rettede Aron sin Gang.

„Vi maae tage tiltakke,“ sagde han, og gav Ralf Tegn til at hjælpe med at styre Kanoen i Vandet. „Flodløbet's mange Bugter vil vistnok sinke vor Rejse, men Strommen, der løber stærkt ned efter, vil igjen give os bedre Fart. Det gjælder blot om at faae saa stort et Forspring som muligt.“

De stige i Kanoen og medtog hver en af de korte og bredkladede Arer, der laa ved Siden af Fartoiet. Aron stagede ud i Dybet og Farten begyndte.

„Tal saa lidt som muligt, min Gut, og giv noie Agt paa enhver usædvanlig Bevægelse langs med Landet, som vi seile forbi.“

„Maaſte have de endnu ikke bemærket vor Flugt,“ yttrede Ralf.

„Du vil snart faae det at vide,“ svarede Aron, „lad os give Baaden saamegen Fart som muligt, længere nede i Floden komme vi til nogle Hytter, som vi maa se at naae forbi for Beboerne mærke os.“

Medens Aron talede, greb Ralf ham om Armen og pegede mod en Busk inde paa Bredden, i samme Dieblif skjultes Grenene og en hvid Stribe foer ud mellem dem. Man horte den

pibende Lyd af et Rastespyd, der borede sig ind i Siden af Kanoen.

„Maaske have de endnu ikke bemærket vor Flugt,“ gjentog Aron spottende, idet han rykkede Spydet løs og kastede det ind i Baaden. Derefter drog han Skindet, han bar, op over Hovedet.

Lidt efter lød et rasende Hyl ud over Floden. Flygtningene saae de Wilde styrte frem fra Skoven og nærme sig Strandbredden.

Idet Kanoen løb forbi, sendte de en Hagl af Pile, Sten og Rastespyd efter den. Aron og Kalf dukkede sig saa dybt ned i Baaden som muligt og roede usfortrødent til.

„Dengang slap vi,“ hvistede Kalf, efterat Kanoen havde fjernet sig saa meget, at Faren var forbi.

„Der er mere tilbage,“ svarede Mulatten, „se blot agter ud.“

Idet Baaden kom udenfor en af de passerende Bugter, saae Kalf et mørkt Punkt paa Floden, som syntes at drive ned med Strømmen, kort efter viste sig endnu et, omjæder talte han fem Kanoer, som øiensynlig vare i Begreb med at forfølge dem. Aron gav Kanoen en Retning over mod den modsatte Bred og horte de Wilde inde paa Landet udstøde rasende Hyl, fordi de ikke længer vare istand til at forfølge dem langs med Flodbredden, der paa dette Sted var gjort util-

gængelig ved en bred og dyb Sump. — Dmtrent en halv Mil længere nede, blev Floden betydelig bredere, paa samme Tid som Vandets Lob jagt- nedes og deelte sig i tre lige store Arme. Da de nærmede sig disje, holdt Aron op med at ro, hans Haand omfattede Skæftet af den Bøsse, som laa ved Siden af ham i Baaden, medens han vendte sig og betragtede de fem Rander med et skarpt og speidende Blik.

„Baaden vil ikke nytte os synderlig mere,“yttrede han efter et Dieblifs Betæntning, og Kalf lagde Mærke til, at Mulattens Ansigt eg Stemme antog dybere Ro, alt eftersom Farerne lode til at blive større.

„Lad os vedblive at ro fra dem,“ foreslog han, „endnu ere de ikke komne os synderligt nærmere.“

„Godt nok, men jeg er bange, vi løbe i en Snare, hvis vi fortsætte vor Fart. Som Du maa have bemærket, beskriver Floden, vi ere komne igjennem, en stor Bue. Nedenfor denne ligger en af de Wildes Byer. Udentvivl have de allerede strax, saasnart de mærkede hvad Wei vi valgte, jendt et Bud derned, som vil naae Stedet før vi, da han ikke behøver at følge Floden, men lober lige igjennem Skoven. Naar Gavthvene der ere blevne gjort opmærksomme paa vor Komme, ville de let kunne spærre Weien. Jeg anseer det derfor klogere, at vi stige ud af Baaden histnede hvor

Flodlobet deler sig; de ville derved være uvidende om, hvilken Wei vi have taget, og først kunne opdage det naar de faae Die paa den flydende Kano; imidlertid have vi allerede faaet et godt Forjpring." — Lidt efter vedblev han: „Vandet grunder op og Ingen kan je os stige ud. Træd forsigtig i Bunden, efterlad jaa lidt Spor jom Du kan, og pas godt paa din Skat, Pistolen.“

Da de kom ud i Floden, dreiede de Kanoens Stævn og gaveden et hæftigt Stod. Det lette Fartoi blev derved bragt midt ud i Strømmen, der førte den med sig ind i en af de omtalte Arme.

De to Flygtninge vadede nu gennem Vandet i en boiet Stilling, for ikke at give deres Forfølgere nogen Kundskab om den Wei, de toge, og jaa hurtig, jom den jeige Leerbund tillod det. De gik i Land paa den anden Side, og skjultes strag efter mellem Krattet og Sivene.

„Her ville vi nu tove lidt,“ hviskede Aron, „og lade vore Forfølgere komme forbi, vi kunne da bedre bestemme vor Flugt, i modsat Retning af den, de tage.“

Det varede ikke længe, inden der hortes hurtige og lette Klareslag af den første Kano, der var kommet et Stykke forud for de andre. En Vild roede med to korte Klarer paa halvanden Alens Længde, hvoraf de betjene sig istedet-

for Seil. Hans Kammerat sad paa Hug forude i Baaden, og speidede omhyggeligt til alle Sider. Den Sidste bar en lang Fjeder fæstet i sit opbundne Haar og et Belte slyngt om den ene Skulder, under hvilket man saae et Slags Forbinding af grønne Blade, hvorfra Blodet piblede frem.

„Der have vi vor Ven Tingufa,“ hviskede Aron; „seer Du ham i Stævnen, med Bindet om Skulderen? — Saaret forhindrer ham i at ro, ellers vilde de uden tvivl have været os endnu nærmere, thi det maa jeg lade ham, han har Muskler som en Tiger, et Bryst som en Blæsebælg, og forstaaer at føre sin Nare og Harpun lige godt. Vid jeg havde truffet ham bedre for, vi ville saae en farlig Fjende i ham.“

„Vi kunne jo gjøre det af med ham strax,“yttrede Ralf.

„Og derved røbe vort Skjul! Nei, lad ham have Fred for denne Gang, han undgaaer mig dog ikke. Mærket er han allerede.“

Tingufas Kano fortsatte imidlertid sin hurtige Fart ned ad Floden. Strax efter kom de øvrige fire tilsynne, enhver af dem ført af en Vild, der laa paa Knæ omtrent midt i Fartøiet, og som ved at bruge Naren snart paa den ene, snart paa den anden Side gav Kanoen en raask og jevn Fart. Bludselig standjede Tingufa, en usæd-

vanlig Gjenstand syntes at beskæftige hans Opmærksomhed. Aron bøjede sig ud over Buskene, hans Ansigt antog et Udtryk af Harm, idet han hvistede:

„Gid Fanden havde baade Strom og Kano. Inde i den ene Flodarm ligger vor Baad ved Bredden, og vugger sig nok saa mageligt ude paa Vandet. Den maa være tornet mod en af de lange Rødder, som strække sig ud i Floden, og Halunkerne vide altsaa nu, at vi have forladt den. Det er derfor bedst, vi søge os et andet Skjul.“

Aron banede sig med disse Ord en Vej igjennem Krattet og vedblev indenfor dette at følge Flodens Bugter. — Derved blev det ham muligt, selv useet, at iagttage enhver af de Wildes Bevægelser.

Kanoerne havde samlet sig paa et Sted, medens de Wilde syntes at raadslaa med hverandre. Strax efter skiltes de, to Baade toge Veien over mod den Side af Skoven, hvori Ralf og Aron vare skjulte, de tre andre roede ned i Retning af Flygtningenes Baad. Disse sidste Kanoer bleve kun styrede af to Wilde, det øvrige Mandskab var, for de skiltes, traadt over i Kanoerne, som roede ind imod Skoven.

I denne Handling aabenbarede sig paa en Gang ligesaamegen Snildhed som Kløgt. De tre

Baade lagde, efterat have medtaget Arons Kano, an mod Kysten, for at føre de Vilde over paa den anden Side af Floden, hvis det nemlig skulde vise sig, at Flygtningene havde taget denne Vej. Derom stræbte de at faae Kundskab ved at undersøge Strandbredden, lige ind fra den forladte Kano. — De iagttog paa det Omhyggeligste Sandet og Sivene i Nærheden, og vedbleve derefter hurtigt og listende at tage Veien igjennem det lave Krat, der lidt høiere oppe endtes i Sumpene, som havde standset deres Kammeraters Forfølgelse.

Det var uundgaaeligt nødvendigt, at Kalf og Aron maatte komme imellem begge de fremrykkende Vinier, dersom de havde holdt sig skjulte i Krattet, i modsat Tilfælde var Bredden paa den anden Side allerede bleven gennemført af Mændene i de to Baade, som da kunde fortsætte Forfølgelsen, medens de Andre bleve bragte over til dem.

I fem Skridts Afstand fra Stedet, hvor dette Optrin foregik, vilde man ikke have bemærket en Lyd eller den ringeste Bevægelse. Alt var saa stille, saa dødt og øde, som om aldrig nogen Menneskefod havde betraadt Egnen. Mørket begyndte.

Strax efter Solens Nedgang viste Himlen denne dybe mørkeblaa Farve, som alene tilhører Syden, og som synes at forøge Stjernernes

Glands. — Luften var svanger med Bellugt, og en mørk Taage, der stedse blev tættere, hævede sig over Floden, som Røgen af en Kanonsalve paa Søen.

Efter en hurtig Fart naaede de to Baade over til den modsatte Side. I det usikre Lys saaes straks efter mørke Skikkelser at snige sig ind i Skoven.

Ratten afbrød ikke denne Menneskejagt, tvertimod, de Indsødte havde ventet dens Komme, som en Bundsforvands. Omringet af Farer, som Mørket forøgede, vedblev Aron og hans Kammerat imidlertid at liste sig fremad, langs med Søen. Opholdet blandt de Wilde syntes at have skærpet Mulattens Sandser, enhver Lyd, en opskræmmet Fugl, et springende Egern bragte ham til at lytte. Ralf befandt sig i en ophidset Stemning, som den øieblikkelige Udmattelse og de sidste Dages veylende Begivenheder havde forøget. Maanen kom frem, og kastede sit blege Skin hen over Træernes Toppe, Stilheden vedvarede uafbrudt.

Paa engang gav Aron Ralf et Tegn, og de skrede derefter frem i forandret Retning, saa lydlose som muligt, hvøiede, næsten krybende, ud af Skoven og ned i Sivene.

„Her har jeg, et Sted i Nærheden, for nogle Dage siden seet en Barkbaad ligge“, hvøifede

Aron, „et lille og skrøbeligt Fartoi, men derjom jeg blot kan finde det, tænker jeg dog, vi hjælpe os over paa den anden Side. Maanen staaer endnu saa lavt paa Himlen, at Træerne iskygge over hele Floden, og Gavthvene skulle have Banskelighed ved at bemærke os i Taagen, naar vi ere komne et Stykke ud fra Bredden.“

Aron skred foran, speidende efter Baaden. Han fandt omsider Stedet, og de stagede sig hurtigt og lydlost ud mellem Sivene i slot Bande.

Barfbaaden var saa lille, at den næppe kunde bære begge Flygtninge. Den bestod af et eneste Stykke Bark, sammenbundet i begge Ender, medens to krogede Grene tjente som Spanter, for at holde Barken udvidet. I Begyndelsen stagede Aron sig frem, langs med Kysten, til han naaede et Sted, hvor Bredderne trak sig sammen. Herfra gav han Baaden Fart i en skæv Retning udefter, hvorved Strømmen kom ham til Hjælp. Lidt senere naaede de lykkelig over paa den modsatte Side.

Mulatten trak Kanoen op med sig og skjulte den inde mellem Sivene.

„Men hvor i al Verden har Du ifinde at drage hen?“ spurgte Ralf. „Efter Ulysningen at domme, gaa vi i denne Retning lige mod de Wildes Hytter.“

„Retop!“ svarede Kron smilende. „Blandt alle Umuligheder ansee de uidentvul den for størst, at vi i dette Dieblif skulde vove os herved. Jeg har iøvrigt mine gode Grunde til hvad jeg gjør. Ved en Leilighed som denne, hvor det gjælder om at forfølge en Enkelt, kan man med temmelig Sikkerhed antage, at hele Stammen har forenet sig. Den tilbageblevne Besætning i Hytterne bestaaer altsaa kun af Kvinder og Born. Vi maa derved for at hente os Vaaben. Du erindrer, jeg iafsted fortalte, at jeg har en Bøsse hængende i Tingufas Hytte, den vil gjøre Dig bedre Nytte end Pistolen og Partisanen. Fremfor Alt mangle vi Levnetzmidler. Hvis vi ikke ere saa heldige at bringe de Bilde fra vort Spor, kunne vi blive nødsagede til at tye til Steder, hvor vi ville lide Mangel paa Alt. Jeg anseer det for klogest under de Forhold, vi for Diebliffet befinde os i, at drage mod Nord, for at komme til en eller anden Havn ved Carpentariabugten, hvor Hvalfangerne pleie at tye ind, medens de kalfatre eller skrabe Langhalsene*) af Skroget for Hjemreisen. I ethvert Tilfælde ere Nysterne deroppe beboede af Bilde, som Omgang med Europæerne har paavirket, og blandt hvilke vi Intet have at frygte. Det gjælder for Diebliffet

*) En Art Mustanger, der satte sig fast paa Stibenes Skrog ovenfor Kobberjorhudningen.

blot om at lede vore Forfølgere paa Wildspor, eller, hvis vi mode dem, at værges os saa godt vi kunne. Nu kjeuder Du mine Planer, men for vi give os af med at udføre dem, ville vi tage os en Mundfuld til Aften, da Tid og Leilighed synes at tillade det."

Aron tog en Haandsfuld ristede Yamsvrodde og nogle Stykker Kjød, som tilberedes ved at skjæres i lange Strimler og tørres i Solen. Paa længere Reiser, naar dette Kjød bliver for tørt og sammenkrummet, vikle de Wilde det om en Stok og rulle det paa en fugtiggjort Steen, saalænge til det atter bliver blødt og spiseligt.

En halv Time senere snege Aron og Kalf sig igjennem Skoven, ned mod den indhegnede Plads, hvor Hytterne laa. I et Bojeskuds Afstand blev Kalf tilbage og Aron fortsatte Veien igjennem Buskene, krybende paa Hænder og Fødder. I Nærheden af Indhegningen var Alt roligt og taust; de Wilde syntes at være dragne bort. Bludseligt horte Kalf et jublende Skrig i Retning af Flodbredden, og saae imellem Træerne en Lysning, som tiltog i Storrelse og Klarhed. Han forlod sin Plads og sneg sig frem ad mod Lysen, forsigtigt speidende fra Træ til Træ.

Gjennem en Nabuing langs med Flodleiet saae han en Mængde Kvinder, tildeels nøgne, med opløste Haar og vilde Gebærder dandse om-

kring et Baal, der kastede et roligt Skjær over deres ophidsede og lidenskabelige Træk. Under Dandsen udstødte de hæse og skingrende Skrig, hvori den Ene bestandig søgte at overgaa den Anden.

Det var Arons Baad, som de Bilde havde sat Ild paa. Ralf listede sig forsigtig tilbage, og traf Aron ventende ved det Sted, hvor de skiltes.

„Følg efter mig,“ hvistede Mulatten, „men forsigtig og taus, ingen Lyd maa forraade vor Nærværelse. Ved Aabningen af Indhegningen sidde to unge Bilde som Vagt, dem skulle vi se at liste os forbi.“

Ralf fortalte i samme dæmpede Sprog, hvad han havde været Vidne til nede ved Floden.

„Fanden i Bولد med Baaden,“ svarede Aron. „Nu nytter den os ikke længer.“

De kroge videre og holdt sig bestandig i de mørke Skygger af Træerne. Lidt efter naaede de to Bilde. Den Ene sad paa Hug, med Hovedet støttet paa Hænderne, den Anden stod og lænede sig op mod Indhegningen.

Flygtningene snege sig lydløse over det bløde Mos, hvormed Jorden paa dette Sted var bedækket, og som baade lettede deres Bevægelser og forhindrede de Bilde i at mærke dem.

Noget borte fra Indgangen krøb Aron over

Balmestammerne og nærmede sig en af de største Hytter. Ralf iagttog imidlertid de to udstillede Bøster.

Da Mulatten kom udenfor Hytten, drog han forsigtig et af Barkstykkerne tilside, hvoraf den bestod. Gjennem Abningen saae han en gammel Kone, beskæftiget med at rense en Bunte frijste Jamsrødder, som derefter bleve skaarne i Strimler og ristede paa hede Steen. — Efterat have overbeviist sig om, at den Gamle var alene i Hytten, reiste Mulatten sig og traadte ind. Kvinden vendte Hovedet ved Lyden af hans Skridt, men Aron gav hende ikke Tid til at tale, han sprang ind mod hende med hævet Kniv, og betydede hende, at hun vilde blive dræbt ved den mindste Lyd. Under denne Forsikkring viklede han et Klæde om hendes Mund. Den Gamle fandt sig i Alt, med den hengivne Ydmyghed, som er et Særkjende for de Vildes Kvinder.

Mulatten gik derefter hen til et Gjemme i Bæggen, og fremtog en lang Bøsse, som meget omhyggelig var indviklet i Dyrestind. Ved Seværet hang en Bøse med Krudt og Kugler, som han stak til sig. Derefter samlede han alle de Fødemidler af Frugter og tørret Kjød, som han fandt i Hytten, gjorde en dyb og komisk Hilsen for den Gamle og forsvandt.

Udenfor saae han Veien, som førte fra Floz

den til Indhegningen, opløst af et rødligt Skjær. Jublende Latter og Sange lode i samme Retning. Det var Kvinder og Børn, som vendte tilbage, efterat have fuldendt Odelæggelsen af hans Baad og Redstaber. Røgler af dem bare brændende Spaaner i Hænderne. Deres mørkebrune Ansigter belystes af Flammerne, hvis Skjær forøgede det ubehagelige Udtryk i de vilde og dyriske Træk.

Over en Time forløb, medens Aron og Kalf bestandig vedbleve at trænge fremad gennem Skoven, langs med Sivene ved Flodbredden. Omfider naaede de Stedet, hvor Barkbaaden laa skjult. Det lille Fartoi maatte atter bringe dem over paa den modsatte Side. Maanen var indhyllet i Skyer, der blæste en kold og fugtig Vind ind over Sumpene, fra hvilken Taagen hævede sig, saa tæt og mørk, at den omfider aldeles skjulte Maanelshjet.

Aron lod Baaden drive et Stykke ned med Strømmen og landede lidt efter paa den modsatte Side. De Vilde syntes at være forsvundne; det var ikke muligt at opdage nogen Lyd eller Tegns til deres Nærværelse. Da de havde naaet Land, forandrede Mulatten Retningen og vendte sig mod Vest, opad imod Høisletten. Her blev Skoven mindre tæt, Træerne stode enkeltvis eller i smaa Grupper, og lignede mere et Barkan'..g

i engelst Stiel, end en Urskov. En Mængde løse-
revne og nedrullede Klippestykker laa adspredte
omkring paa Jorden. Noget længere tilbage
tilkjendegav et dybere Mørke, at Bjergene be-
gyndte.

Inden de to Mænd naaede ud igjennem
Skoven, blev Taagen saa tæt, at man næppe
funde skjelne Gjenstandene i tre Alens Afstand.
En gjennemtrængende Kulde fulgte med denne.
Ildfluerne jankede som en blaalig Stribe, idet
de fore forbi dem.

Aron og hans Ledfager vedbleve at stige opad.
Den Første maatte uidentvilt være godt fjendt
med Stedet, han gjorde bestandig Halv opmærksom
paa enhver Kløft eller Skraaning, han havde at
vogte sig for.

Stien, de gik ad, slyngede sig nu i utallige
Bugtninger langs med Bjergets Side. Klip-
perne antog et vildere Præg, man hørte den
hule og brujende Lyd af et Vandfald i Nær-
heden, og anede de mørke Klostere paa det stærkere
Lusttræk, som strømmede ud fra dem.

Ved en ny Retning af Veien kom de ind paa
en bred og banet Skraaning, hvis Sider om-
fredjedes af næsten lodrette Klippevægge, der
længere tilbage stødte sammen i en Halvcirkel.
Omtrent midt i denne dannede to nedstyrtede

Klippestykker Indgang til en dyb og rummelig Hule.

Aron tog Kalf ved Armen og ledede ham ud paa en Træstamme, der var lagt som Bro over en Kluft mellem Hulen og de nærmeste Klipper.

„Her er vort Sovested for inat,“ udbrod han tilfreds. — „Du ryster, min Gut! Du er træt, blot et lille Stykke endnn, saa skal Du have Lov til at hvile Dig.“

En halv Time senere laa begge Flygtningene inde i Hulen, i en dyb Søvn. Aron havde anvendt den Forsigtighed, i Forveien at drage Træstammen over til sig, saaledes at der nu var et bredt og gabende Svælg mellem de Flygtende og Basjet, som de havde passeret.

V.

Et Baghold.

Næste Morgen vakte Mulatten Kalf. — Det var endnu mørkt i Hulen, kun en svag Lygning, som i skraa Retning faldt ned igjennem en Spalte ovenfra, antydede, at det udenfor maatte være Dag. De fremtog deres Forraad af Levnetsmidler og holdt efter Omstændighederne et godt Maaltid.

I Baggrunden af Hulen, hvis Mørke Diet selv i det klareste Dagslys ikke kunde trænge igjennem, hørtes en fjern og huul Brusen, ligesom af et Vandfald, der skummende søgte at bane sig Vej i et snævert Løb.

Mulatten tog en udhulet Melonskal, hvortil der var bundet en lang Snor, og forsvandt i Hulens Baggrund. Lidt efter bragte han Karret tilbage, fyldt med klart og kjøligt Vand, som havde en svovlagtig Lugt og Smag.

„Drik!“ udbød han, „Vandet er godt; naar man er tørstig, mærker man Intet til Svovlsmagen.“

Efter endt Maaltid beredte de sig til atter at begynde deres Flugt. Bøsserne bleve rensede og afsnedne, Krudt og Levnetsmidler fordeelte, endelig tilskar Aron to Par Moccasiner af et Dyreskind, som han havde gjemt i Hulen.

„I Guds Navn!“ udbød han, efterat alle disse Forberedelser vare tilendebragte, „lad os saa bryde op, vi have en lang Vej for os inden vi komme til Mamihngoernes Land; naar vi først have naaet det, ville vi være udenfor Fare, thi Stammen ligger i Strid med Tingufas Mænd.“

Idet de nærmede sig Hulens Udgang, blev Lyshningen stærkere. En varm Luft strømmede dem imøde; det klare Dagslys fortrængte Skumringen.

Solen stod allerede høit over Klipperne, som fra dette Sted kastede en mørk Skygge over Hulens Indgang. Noget Skridt udenfor denne saae man nede i Dalen, den aabne Plads, hvor de Bilde's Hytter laa, og Stedet, hvor Kvinderne om Aftenen havde brændt Arons Baad og Materialier.

En mørk Plet mellem de gulbrune Rør og en svag Røgsky, som steg op fra den forfulede Tommerstabel, vidnede endnu om den stedfundne Odelæggelse.

De Bilde's Hytter laa fredelig i Solhjet, uden Tegn til Beboelse. Indhegningen syntes at være forladt. En uhyre Grib svævede langsomt i den mørkeblaa Luft og kredsede over Stedet, speidende efter Bytte. Selv Dingoerne eller de smaa Hunde, der ellers skareviis pleiede at drive omkring mellem Stammerne, vare forsvundne.

Kalf tovede foran Hulen, medens Aron steg op paa en Klippeblok, boiede sig fremad og vedblev et Dieblik speidende at undersøge Dalen. Udentviwl vilde han have fortsat disse Efterforskninger, hvis ikke et langt Kastespyd i det Samme havde hvislet hen over hans Hoved.

„Na saa!“ udbrød han spottende, „nu behøve vi ikke længer at være i Tvivl om Gauthyvenes Henfigter.“

Under disse Ord drog han sig med Kalf tilbage til Hulen, som de derefter tilspæredede, ved at vælte nogle af de nærmestliggende Stene foran Indgangen. Bag dette Brystværn ventede de roligt, hvad der vilde ske.

Stenene laa imidlertid ikke høiere, end at de netop kunde beskytte dem, saalænge de holdt sig udstrakte langs med Jorden. Ved at rejse sig vilde de være udsatte for de Wildes Pile.

Stedet, hvor dette Optrin forberedtes, var som sagt begrændset af en næsten lodret Klippe-
muur, hvis Vægge førte hen til Hulen. Foran Indgangen, og saa langt som Plainen naaede, laa Klippeblokke og nedstyrtede Fjeldstykker af Basalt og Kalksteen, som glindsede og antog en lys, mælkeblaa Farve i Sollyset. I en Afstand af omtrent tyve Skridt fra Indgangen til Hulen gik Plainen steilt ned i en Afgrund, hvorfra enkelte af Træerne, hvis Rodder vare fæstede i Revner og Spalter i Klippevæggen, strakte deres Toppe iveiret. Langs med denne Side af Dybet løb den smalle og ubanede Sti, som de to Flygtninge havde tilbagelagt den foregaaende Aften.

Klipperne i Nærheden vare bevogede med jmaa frogede Stammer af røde og gule Buske. Inde i Hulen selv faldt et Lys ned fra en jnever, fegleformig Abning ovenfra, omtrent to Alen i Gjennemsnit. Smilertid ansaae Aron sig sikker

fra denne Side, fordi Nabningen naturligviis ikke var synlig nede fra Sletten, og Udgangen dernæst syntes at være umulig, især medens den beherskedes fra Brystværnnet, bag hvilket han og Kalf holdt sig skjulte.

Taussheden, som fulgte Spydkastet, varede længe efterat Flygtningene havde truffet deres Forberedelser.

Den foregaaende Dags Begivenheder havde borttaget endeel af Farven, hvormed Arons Ansigt var bemalet. I de enkelte Træk, der gjentjentes under denne, læste Kalf en dyb og mandig Alvor, en fast og bestemt Villie, lige beredt til at møde og beherske de kommende Farer.

„Hør nu, min Ven!“ udbrod Mulatten endelig, idet han lagde sig ved Kalfs Side. „Efter dette Spydkast at slutte, indseer Du vel, at vort Skjul er blevet røbet, skjøndt jeg antog os for sikre her. Du har ogsaa set nok af de Vildes Hager mod os, for at kunne gjøre Dig et Begreb om, hvad vi have at vente, hvis det lykkes dem at gribe os. Døden selv er Intet i Sammenligning med det, der vil gaa forud for den, vi maa derfor klare os saa godt vi kunne, liste os paa vort Bytte, saa lydlose som Tigeren, give det Døden uden at blotte saameget af vort Legeme, som en Kilespids kan fæste sig i. Desuagtet

beholde vore Gavnthve bestandig Fordelen over os, vi ere kun To, min Gut, de ere Thyve, Tredive. Det Bærste, som kunde hændes, er, at vi bleve saarede, og derved satte ud af Stand til at fortsætte Flugten. For at forebygge det, maa vi bruge vore Dine, det bølgende Græs, den mindste Bevægelse i Bustene, en Raslen i Lovet, kan forraade os. Naar vi bemærke en af dem indenfor vore Bøssers Rækkevne, gjælder det at sigte og fyre, at dræbe eller at dræbes. Det kan være, at vi paa denne Maade ere saa heldige at naae op til Mamihngoerne, blandt hvilke vi ville finde Sikkerhed, det kan ogsaa være, at vi blive saarede forinden. Jeg er ældre og mere erfaren end Du, Ralf, og Du skal derfor høre mit Raad og følge det. Hvis Gavnthvene træffe mig, saaledes at videre Flugt er umulig, befaler jeg Dig at sætte Pistolen for min Bænde, — forstaaer Du? — En, To, Tre, — dermed er Historien ude. Hvad Dig selv angaaer, naar dette er skeet, saa har Du endnu Valget, enten Du vil gjøre en Himmelfart fra Klippetinden, eller sætte en ny Ladning for Pistolen og expedere Dig selv, jeg giver Dig min Salighed i Pant paa, at enhver af disse Udveie vil være at foretrække, for den at komme under deres Knive og Tænder."

„Men det lader jo ikke til, at de komme,"
yttrede Ralf.

„Vent blot lidt, de raaslaa endnu og komme tidnok.“

Atter indtraadte den samme tidligere, forventningsfulde Stilhed, under hvilken man horte Kafaduernes Skrig oppe i Træerne paa Klippen, og Vandets Brusen nede i Afgrunden. Aron benyttede denne Frist til at forhoie Brystværnet, ved at slæbe nogle Stene frem fra Dybet i Hulen. Kalfs Ansigt var blegt, hans Træk robede i hvor høi Grad det nærværende Dieblif øvede sin Indflydelse paa ham. Mulattens Selskab havde under disse saa Dages Samliv fremkaldt en Revolution i hans Indre, under hvis Virkninger han led, uden at kunne forklare sig Aarsagen. Tidligere havde Ulykken funden ham dristig, mere bestemt paa at handle, mere forberedt paa at finde en Udvei. Nu derimod var han bleven ængstelig, sky, og overgav sig ganske til Arons Ledelse. Han solte sig paavirket af denne rolige og spottende Kulde, som syntes at vove ligesoverfor enhver Hindring, som hævede Panden og besejrede Faren. Aron var istand til at handle for Begge.

Efterat han havde givet Brystværnet en saa stor Hvide, som Tid og Omstændigheder tillod, lagde han sig atter ned ved Kalfs Side, stottede Bøssen mod Stenene og vedblev at give Agt paa

Sletten, hvorfra de Vilde maatte komme. Lidt efter greb han Kalf i Armen og hvistede:

„Seer Du bag Kalkstenene derhenne tilhoire skjuler sig en Mand, vend ikke Dinene fra ham, jeg vil imidlertid give Ngt paa Passet.“

Kalf lagde Boksen op paa Brystværnet og overbeviste sig strax efter om, at der virkelig laa et Menneske skjult bag Stenene, men den Vilde vidste, hvad han udjatte sig for, og holdt sig ubevægelig og sammenbøiet for ikke at blotte nogen Deel af sit Legeme.

Bludselig udjodte Kron en Ed.

„Seer Du!“ raabte han. „Længere tilbage kommer Bastmaatten tilhøne af nok en Gavnv. De have løstet sig fra Steen til Steen, for at komme os nærmere. Brug nu dine Dine, min Gut! og skeel af og til lidt over mod Stien om Du skulde opdage Flere. Jeg holder mig til dem, vi allerede have for os.“

Kalfs Blik syntes at trænge igjennem Klippeblokken, saa ufravigelig vedblev han at stirre i den angivne Retning. Flere Gange hævede han Boksen, naar han troede at kunne faae Sigte, men lod den strax efter synke igjen.

Bludseligt hørtes et svagt Raab udenfor Hulen, i samme Dieblik hævede begge de Vilde, som havde ligget skjulte bag Stenene, sig iveiret.

De to Flygtninges Skud faldt paa samme Tid.

Et bedøvende Skrig syntes at besvare dem, og henimod en halv Snæs Vilde styrtede ind paa Sletten fra Hjørnet af Klippefjæll, bag hvilken de hidtil havde holdt sig dækkede. Endnu medens Krudtrøgen dvælede foran Hulens Indgang, saae Aron de to Vilde, der havde reist sig fra deres Skjul, gjøre et hoit Spring henimod Hulen, indtil de forsvandt bag to andre Klippeblokke nærmere denne.

„Vi have ladet os narre af dem,“ raabte Mulatten, medens han ladede paany. „De loffede os til at sthyde ved at hævve deres Maatter iveiret, nu ere de komne os et Stykke nærmere, hvis dette bliver ved, ville vi snart faae deres Besøg herinde.“

Stilheden indtraate atter.

„Denne Gang skulle vi være klogere,“ hviskede Ralf lidt efter. „Med Maatterne kunne de skuffe os, men et Been er ingen Maatte.“

I det Samme gav han Sld. Et smerteligt Skrig lod sig høre, og en Vild reiste sig i sin fulde Høide. Ralf vilde sthyde Pistolen af, men Aron lagde sin Haand paa hans hævede Arm og holdt den tilbage.

„Han har allerede faaet sin Befomst,“ hviskede han, „lad os ikke spille mere Krudt end nødvendigt.“

En Hagl af Pile fløi henimod Nabningen af

Hulen, og flere Hoveder kom strax efter tilhøne bag Klippehjørnet. Arons Opmærksomhed var i dette Dieblif henvendt paa Hullet oventil, det forekom ham som om en Skygge flere Gange gled forbi Dyset. Lidt efter rullede en stor Steen ned igjennem den kogleformige Abning og gav Gjenlyd i Grunden.

„De have listet sig op paa Klippen,“ hvistede han, „fra nu af maa vi dele vor Opmærksomhed i to Retninger.“

Medens han talede, boiede han sig tilbage fra Brystværnet, tog et hurtigt Sigte og skød. Et Smerteisfrig fulgte efter Skuddet. Den Trufne vaklede og bedækkede Hullet, idet han faldt ned over det. Han søgte at holde sig fast ved Stenene, den ene Haand slap, hans Ansigt udtrykte en forfærdelig Angst. Hovedet sank ned paa Brystet, han udstødte et høit Skrig og rullede ned foran Flygtningenes Fodder. I samme Dieblif blev en flettet Rante kastet igjennem Hullet og tre Vilde forsøgte at lade sig glide ned af Louget. Ralf hævede Bøssen, Aron vilde holde ham tilbage, men Skuddet faldt, og endnn inden Røgen fordeeltes, stode tre af Buskloberne nede i Hulen.

Den Første sprang ind paa Ralf, der hævede Bøjsfolben og lod den falde saa hurtig og kraftig paa den Andens Hoved, at Angriberen tornede

tilbage, skreg og faldt. Aron drog sin Kniv og stillede sig med Ryggen op til Brystværnet. To Andre sprang paa een Gang ind imod ham. Den Første fik et Knivstik i Brystet. Mulatten slog den Vildes Spyd tilside, inde sluttede ham i sine Arme og tvang ham tilbage mod Brystværnet. I det han satte Knæet paa den Faldnes Bryst, raabte han:

„Jeg gav Eder vel de Vaaben jeg imedede, I Gavthve: men jeg lærte Jer ikke at bruge dem.“

Han boiede sig ned over ham. Den Vilde stønnede, frummede sig og faldt tilbage. Aron havde knust hans Bryst med sit Knæ. — Under denne Kamp viste flere mørke Hoveder sig udenfor Brystværnet, men deres Kammeraters Uheld og de gjentagne Skrig, der lød fra Hulen, dæmpede noget af deres første Iver for at komme ind. Kalf stod og Buskloberne trak sig iiljomt tilbage bag Klippestykkerne. En temmelig lang Pansje fulgte efter

„Vi maa bort,“ hvistede Aron. „For Dieblikket have vi vel drevet dem tilbage, men de vente sikkert kun paa Forstærkning, naar de da paa een Gang vove sig til at storme vort Brystværn, eller igjen lade sig glide ned igjennem Abningen, vil det være ude med os. Jeg veed endnu en Udgang fra denne Hule, som de for-

modenlig ikke kjende; igjennem den maa vi søge at komme bort."

Han tog Kalf ved Haanden og ledede ham ind i Hulens Baggrund. Her kom de til en smal Gang, mørk og indfneben mellem to Klippevægge. De vedbleve at gaa videre og Gangen udvidede sig efterhaanden. Smidlertid bleve begge Bøsser og Pistolen ladede paany.

Nogle Minuter senere viste sig en Ulysning i nogen Afstand foran dem. Herfra gik Stien opad, og saa steil, at de kun med Møie vare istand til at krybe fremad. Ulysningen tiltog. Aron traadte først op, men udstødte i det Samme et Raab og gjorde en tilbagegaaende Bevægelse. To Pile hvinede forbi ham, idet han stak sit Hoved frem over Abningen, og et bedøvende Skrig hilste hans Komme. En Halvfreds af Wilde beherskede Udgangen.

Flugt herfra var umulig; Mulatten indsaae, at det vilde være den visse Død at vende tilbage i Hulen, han beredte sig derfor til at kæmpe.

"Vi maae spare vore Skud," hvistede han, "for ikke at lokke de Andre herhen. Fremad, min Søn! Du frygter, dine Kinder blive blege! Jeg skal vise Dig Veien."

Med disse Ord hævede han Kølben og jyrkede ind mod de Wilde.

„Mit Mod boer i mit Bryst,“ svarede Kalf, „og ikke paa mine Kinder.“

Han sprang foran Aron med hævet Kolbe, og nu begyndte en Kamp, der ikke var mindre rasende og heftig, fordi den foregik i Stilhed. Der hortes kun den dumpe Lyd af Flygtningenes Kolbeslag, og et Suk og en dæmpet Klage, naar den Trufne vaandede sig paa Jorden.

Rundt om dem strakte Klipperne deres taffede og skarpe Spidses iveiret, saaledes at Stedet var fuldkommen skjult nede fra Sletten. Noget borte styrtede et Vandfald sig ned imellem Klosterner, og af og til førte et Vindstod en Sky af hvidt og perlende Skum ind over Klippen. Stovfuglene streg ovre i Træerne paa hiin Side Vandfaldet, Solen brændte, Menneskene kæmpede.

Som sagt, styrtede Aron sig ind mellem Fjenderne med Bøssen hævet som en Rulle. Den smidige Wilde sprang til Siden og undgik det dræbende Slag, medens han hævede sit Sverd for at støde ham i Ryggen, endnu inden Kæmpen havde rettet sig efter Slaget. Arons Dine syntes at træde ud af deres Hulninger, han gjorde endnu et Udfald mod den Wilde, sønderbrød hans Sverd og bibragte ham et Slag med Kolben for Brystet. Den Trufne sprang tilbage og strakte begge Hænderne iveiret. En Blodstrøm foer ud

af hans Mund, et Knivstik havde paa samme Tid gjennemboret hans Bryst.

Da Aron vendte sig, saae han Kalf i Kamp med to Andre, hvoraf den Enes matte og usikre Bevægelser tilkjendegav, at han maatte være faaret. Aron vilde ile ham til Hjælp, men saae i det Samme en Tredie træde et Skridt tilbage, medens han hævede sit Rastesjehd imod Somanden. Mulatten udstødte et Skrig, det eneste, der var blevet hørt under Kampen, han vendte Bøssen, stod og feilede. Hans Raab havde imidlertid gjort den Vilde Rast usikkert. Buskloberen vendte sig, og sprang derefter ind mod Aron med hævet Stridsøge. Det første Slag blev optaget af Geværret, derpaa slyngede Aron sine Arme omkring ham og søgte at trænge ham tilbage over Klippen.

Begges Bevægelser fulgte nu saa hurtigt, at det var umuligt at skjelne hver Enkelt. Deres af Had og Forbittrelse funkende Dine syntes at udslynge Ildstraaler. Hvad den Vilde mauglede i Styrke, blev erstattet ved hans Behændighed.

I dette Dieblik vendte Aron sit Blik mod Kalf og saae ham blive trængt tilbage mod Skrænten af Klippen, som ragede ud over Vandfaldet.

„Seg kommer!“ raabte han, „jeg kommer!“

Under disse Udraab samlede han al sin Kraft,

hævede sin Modstander op fra Jorden, og lod sig derpaa falde forover med ham, saa pludseligt og heftigt, at den Anden ikke var istand til at gjøre nogen Modstand.

Idet den Wilde naaede Jorden, udstødte han et dybt og langtrukket Suk. Han skjælvede som i Krampe, og blev liggende paa Stedet, med udstrakte Arme og opspilede Dine. Aron reiste sig og jhrtede hen til Kalf. Det var ogsaa paa den yderste Tid, at Hjælpen kom.

Kalf havde overvunden den ene af sine Modstandere, en mørkerød Blodstrom farvede Kalfstenene, hvorpaa han laa, og tilkjendegav Maa-den, hvorpaa det var skeet. Den Anden holdt ham fastknuget til sit Bryst, medens han vedblev at rulle sig nærmere hen til Svælget, bestemt paa at gaa tilgrunde med den, som han ikke var istand til at befeire.

„Nu os To!“ raabte Aron. idet han greb sin Bøsse, som han havde ladet falde efterat Skuddet var affyret. Dermed ilede han efter dem.

Den Wilde hævede sit Hoved og saac Mulletten springe hen imod sig, han anvendte den størst mulige Anstrengelse for at drage Kalf fremad. Kun nogle saa Skridt endnu, og de havde naaet Skrænten. Kalf solte allerede den fugtige Mulde af Vandet paa sine Kinder, han mærkede den Wildes brændende Aande og forstod Betydningen

af det djævelske og triumferende Smil, med hvilket denne viste sine hvide og skarpe Tænder. Tillykke var Jordbunden fugtig paa dette Sted. Da Kalf næste Gang kom nederst, stemte han begge Been mod en fremspringende Steen og anvendte al den Kraft, han endnu havde tilbage for at hindre sin Modstanders Bevægelser. Denne arbejdede forgjæves, Fraade bedækkede hans Læber, hans Bryst gispede efter Luft, han udstodte et græsseligt, gennemtrængende Skrig, idet han vendte Hovedet. Aron stod ved hans Side.

„Du vil ned i Floden, min Dreng!“ raabte Mulatten spottende. „Godt, Du skal have din Billie!“

Trods al Modstand greb han den Wilde i Skulderen, og tvang ham til at slippe Kalf, derpaa hævdede han ham i Beiret, og traadte hen til Skrænten. I næste Minut udstodte den Wilde et gennemtrængende Skrig og forsvandt i Vandfaldet. — Kampen var tilende.

„Se faa!“ udbrod Aron tilfreds, „nu have vi nok snart fortjent vor Frokost. Lad os blot komme ind i Dykningen, for vi faae flere Kjæltringer paa Halsen.“

Flygtningene stege ned af Bjerget, langs med Vandfaldet. Mulatten gik foran for at hjælpe Kalf, der var udmattet af Kampen og mindre vant til at bevæge sig paa de ubandede Stier,

hvor et Feiltrin vilde være det Samme som Døden.

Saaledes begyndtes denne Vandring, fra Kalfs Side under Uvisshed, Frygt og Tvivl, Tanker, der fulgte hinanden som Ledene i en Kjæde, fra Arons Side med en besindig Mand's Tillid, som, vant til at omtumles af Tilfældets Storme, troer sig istand til at beherske dem.

Holdende sig ved Buskene og benyttende enhver Steen eller fremspringende Trærød til Fodfæste, lykkedes det Begge lidt efter at komme ned af Strænten.

VI.

Mortcumbers Mandstabs.

Nedenfor selve Vandfaldet, hvor Floden havde en noget bredere Udstrækning, efterhaanden som Bjergene bleve lavere, hvilede de et Dieblit, spiste nogle Rodder og forfriskede sig med det klare og kjølige Vand fra Floden. Derpaa fortsatte de deres Gang langs med Floden, som bestandig fik et roligere Løb. Et Stykke længere nede laa en heel Flaade af gamle Træstammer, som Vandfaldet havde ført med sig, og som her enten vare blevne standsede af et Klippestykke, eller ved deres egen Vægt, fordi de fleste af Nihollands

Træsorter ere saa tunge, at de synke i Vandet, en Egenstøb, der gjør dem uskiftede til Skibsbrug. Træernes Grene vare indviklede i hverandre og saaledes hindrede i at drive videre, før den forøgede Tilstrømning i Regntiden opspulmede Flodens Bænde og atter kunde bringe dem flod.

Denne Flaade dannede en nogenlunde sikker Overgang. Flygtningene naaede lykkelig den anden Side og styrede ind efter Stoven.

Aron raadsforte sig nu med Solen, for at bestemme den Retning, hvori han havde besluttet at gjøre Rejsen. Veien blev mere vildsjom, eller rettere sagt, den ophørte aldeles, efter omtrent en Times Gang. Fra nu af maatte de bestandig bugte sig frem mellem de smalle, næppe synlige Gange, som hist og her viste sig fra Tykningen ned til Floden. En hoitidelig Tausshed hvilede overalt i disse Urskove, der havde været Vidne til saa mangen Rædselsdaad og saa mangen Klage førend denne forstummede. Flagspættens Hamren paa Barken og det mørke, flyvende Egerns Kvækken i Trætoppene var den eneste Lyd, man hørte. Uhyre høie Gummitræer, bredbladede Acazier, Palmer og en anden ubekjendt Træart, der i Udseende og Farve omtrent ligner Egens, med tyndere og mere enkelt Lov, dannede et Tag, saa tæt, at Solen ikke formaaede at trænge igjennem. Straalerne naaede aldrig ned

til Jorden, derfor var denne ogsaa bestandig fugtig og Træstammerne mod Nord bedækkede med et tykt Lag mørkegrønt Mos, der tjente en utal- lig Mængde Fiirbeen og andre Krybdyr til Skjul og Legeplads

Paa flere Steder saaes Spor af de heftige Uveir, der i Regntiden ere saa hyppige paa Nord- ostsiden af Nyholland. Spaltede Træstammer og afbrudte Grene laa henfastede paa Jorden, halvt skjulte af Bregner, Rør og Slyngeplanter, og med synlige Tegn paa en forestaaende Til- intetgjørelse.

Paa andre Steder var Jorden spaltet af smalle, men dybe Kløfter, fra hvis Bund man hørte Vandets Brusjen, i det hurtige Lob, hvor- med det ligesom ilede for at komme bort fra Eggen. Langs med begge Sider af Kløfterne var Jorden bedækket med fugtige og slimmede Hængeplanter, der dannede en tæt og uigjennem- trængelig Væg, idet de snoede sig opad de nær- meste Træer. Fra Dybet opsteg en kold og klam Luft, som fra en længe tilspærret Kjælder. Døde og Wildhed herskede over disse Skove, som maaste aldrig nogen menneskelig Fod havde betraadt. For at finde en saadan Egn smuk, maa man bære megen Ungdom, megen Friidhed og Kjærlig- hed i sit Hjerte.

De to Flygtninge vedbleve langsomt og moi-

jommeligt at bane sig Vej mellem Træerne. Kron gik, som sædvanlig, foran, lyttende og speidende efter enhver usædvanlig Lyd eller Gjenstand, hans Ophold mellem de Vilde syntes at have gjort denne Narvaagenhed til Natur for ham.

Skoven blev stedste tættere og mørkere, og Stammerne antog mere kæmpemæssige Former. Uhyre høie Bregner, der syntes at tilhøre en tidligere Verden, stode frodigt op paa den fugtige Grund, og blandede deres lyse Farver mellem det sortgrønne Lov fra Træerne.

Solen havde allerede overskredet Middagslinien, uden at Stilheden var bleven afbrudt. De Vilde lode til at have opgivet Forsølgelsen, eller at have tabt Sporet.

Efter en lang og trættende Vandring kom Flygtningene til en Lavning i Skoven, hvor Træerne stode mere enkelte. I Midten af denne laa en omstyrtet Stamme, foran hvilken en Mængde afbrudte Grene saaes opstablede. Stedet bar oiensynligt Spor af Mennesker, saameget tydeligere, som Kalf, da han kom nærmere, saae Taget af en næsten sammenjunken Hytte hæve sig i nogen Afstand fra Træstabelen. Ved Siden af denne Hytte stod Stammen af en meget tyk Macazie, hvorpaa Barken var affallet. I det lyse Beed bemærkede Kalf en Mængde Figurer,

jom ved nærmere Betragtning viste sig at være Skrifteegn.

Han gjorde Aron opmærksom paa Skriften i Træet

„Jeg kjender den saare godt,“ svarede Mulatten rolig, „baade Skriften og de Ulykkelige, jom have jæt den der. Gaa om bag Stablen, min Gut, saa vil Du endnu finde andre og tilførladeligere Mærker

Kalf gik, men standsede pludseligt og udstodte et dæmpet Skrig.

Foran Hytten saae han Skeletterne af jey Mennesker ligge udstrakte paa Jorden. Benene vare blegede af Tiden, deres Hænder sammenknugede og tilbagertrukne, jom om Doden var foregaaet under heftige Lidelser. Et af disse Skeletter havde en Snore om Hænder og Been, et andet var uden Hoved.

I en Afstand af fem til jey Skridt antydede Afte og halvbrændte og forfullede Grene, Resten af et Baal. En Mængde Pjalter af jonderrevne Klædningsstykker, Kar og Skaar af Glasfer, laa adspredte omkring Baalet.

Kalf følte sig gennemtrængt af Rædsel, medens han lod jit Blik dvæle paa alle disse uhyggelige Gjenstande, stumme og dog saa talende Vidner om et foregaaet uhyggeligt Optrin.

Han saae over til Aron, der sad paa den ene Ende af Stammen, støttende sig til sin Bøsse, med en mørk og grublende Mine i de udtryksfulde Træk. Mulatten pegede paa Træet og jagde: „Gaa hen og læs, hvad der staaer skrevet.“

Efterat have grundet nogle Dieblitte paa den næsten ulæselige Skrift, udfandt han følgende:

„Forliste med Fregatten Mortcumber.
 Otte Mand reddede, hungrige, forfulgte.
 To Kammerater opædte af de Wilde.
 Imorgen vente vi samme Lod.
 Gud være os naadig!“ —

„Og de uhykkelige Sex, som ligge hifsthenne?“ spurgte Ralf.

„Dem gif det netop som de to Andre!“ svarede Aron.

„De omkom Alle?“

„Ja, her bleger Tiden og Solen deres Been, deres Kjød blev begravet i de Wildes Maver.“

„Det er jo rædsomt!“

„Ik nei, det Rædsomme ligger blot i en engang vedtagen Anskuelse, i Synsvinklen, min Son! jeg har aldrig hørt nogen Erfaren for-

tælle, at det skulde være værre at tjene til Føde for de hungrige Vilde, end for Fiske eller Orme."

"Hvorlænge er det siden, disse Ulykkelige mistede Livet?"

"Historien foregik nogle Uger efterat jeg var kommen blandt Tingufas Folk. Jeg stod mig dengang godt med dem. Da jeg saae Forberedelserne, de traaf til at begynde Toget mod de stakkels Søfolk, bad jeg først om Tilladelse til at følge med, men Skurkene affloge mit Forlangende. Derimod syntes Tingufa at lade sig bevæge ved de Forestillinger, jeg gjorde ham, om Nødvendigheden af at have en Medhjælper til mine Arbeider. Han lovede i sit Billedsprog at bringe mig den hvide Anførers Ansigt. Jeg ventede oppe i min Hule i to Dage, jeg ventede i tre. Den fjerdte Aften kunde jeg fra de vældige Skraal, der lode nede fra Indhegningen, slutte mig til, at Mændene vare vendte tilbage. Jeg gik derned. Tingufa kom mig imøde, lumsk og krybende som bestandig. Jeg spurgte, hvorledes det var gaaet de Skibbrudne. — Godt forvarede, svarede han, godt forvarede, og viste grinende paa sit uhyre Gab, idet han lagde Haanden paa sin Mave. — Tingufa og hans Mænd have stegt og spist dem. Jeg bebreidede ham, at han havde brudt sit Ord. Den Vilde hørte mig rolig til Ende. — Tingufa

bryder ikke sit Løfte, svarede han og fremtog en Byldt, der var omviklet med Blade. Fangotua forlangte at faae den hvide Anførers Ansiget, her er det. Med disse Ord drog han et blodigt og lemlæstet Hoved ud af Bladene og trillede det hen for mine Fødder. Dette Hoved var alt, hvad jeg var istand til at frelse af de stakkels Sofolk." Aron fastede endnu et Blik hen over Stedet og gav derpaa Kalf Tegn til at bryde op.

De fortsatte deres Vandring raist og uhindret til henimod Aften.

Da Solen gik ned og Skumringen begyndte, leirede de sig ved en Kilde og holdt et tarveligt Aftensmaaltid. Derefter udsøgte de et Træ i Nærheden til Hvilested, bandt sig fast til Stammen, lagde deres ladte Bøsser foran paa Grenene og overgave sig til Hvile efter Dagens Anstrengelser.

Der forlob imidlertid flere Timer, før Kalf var istand til at sove. Den foregaaende Dags Tildragelser, den hurtige Gang og Erindringen om de ullykkelige Skibbrudne, havde bragt hans Blod i Oprør og forgøglede ham Billeder, der bestandig syntes at faa mere tydelige og bestemte Former. Efter et kort Blund blev han vækket ved Skriget af et Egern, som sprang omkring mellem Greene i et af de nærmeste Træer.

Maanen skimmede ned mellem de mørke

Stammer, hvis Grene ligesom truende udstrakte sig imod ham. Ildfluerne slagrede mellem Bladene, der bevægede sig med en sagte og hemmelighedsfuld Hviſten i den svage Luſtning, ſom fulgte med Morket. Idet han vendte ſig til Siden ſaae han Mulatten ſidde med begge Hænder under Hovedet, vaagen og ſtirrende ſtibt hen for ſig.

„Du ſover heller ikke?“ udbrod han.

„Nei!“ ſvarede Aron, langſomt og tankefuldt, „jeg kan ikke ſove“

„Det er formodentlig een og ſamme Tanke, ſom holder os Begge vaagne.“

„Troer Du?“

„Jeg mener Mortcumbers Mandſtab, og Sandsynligheden for, at vi omſider ville komme til at dele Skjæbne med diſſe Ulykkelige.“

„Nei, min Søn!“ ſvarede Mulatten med et roligt Smil, „Du tager fejl. Du er endnu ſaa ung, derfor dvæle dine Tanker ved Fremtiden, jeg er ældre, Raſ, mine gaa tilbage til det Forbigangne. — Hvis jeg blot kunde glemme hende, den unge Pige, Koloniſtens Datter, ſom jeg fortalte Dig om, — hvorhen jeg drager, forfølger dette Billede mig, og mærkværdig nok, det er da ikke Erindring om de lykkelige Diebliffe, vi tilbragte, ſom ledſager dette Billed, ſkjøndt diſſe pleie at eſterlade det dybeſte og varigſte Indtryk.

Jeg seer hende bestandig omringet af Farer, af Rædsler, med et Ord: i de fanibalske Vildestes Vold. Hvorledes maa et saadant Liv ikke forekomme hende, det stakkels Barn, saa blod, saa forskælet, saa usikkert til at bære Modgang, kun født til at fremkalde og besvare Lidenskaber."

"Hendes Familie kan jo maaske allerede forlængst have fundet hendes Spor og bragt hende tilbage?"

"Det er ikke sandsynligt," svarede Mulatten hovedrystende, og Maaneskinnet, der under denne Bevægelse faldt hen over hans Hoved, viste et Ansigt, der var ædelt og ophøiet i dets sørgmodige Alvor. "Det er ikke sandsynligt, siden de fleste Stammer her paa Østkysten slakte om fra Egn til Egn, ikke blot af Tilboielighed, men tvungne, naar deres Palmetaal, Vandmeloner, Muslinger og Snegle ere fortærede paa det Sted, de opholde sig."

VII.

Det fundne Spor.

Solvarmen og Fuglenes Skrig vakte Kalf den næste Morgen. Han befandt sig alene i Træet. Mulatten var beskæftiget med at tilberede deres Frokost. Kalf steg ned, han havde efter Sønnen gjenvunden endeel af det ungdommelige Letsind, som udgjorde et Hovedtræk i hans Karakter. Aron derimod var alvorlig og taus; efter Samtalen den foregaaende Aften syntes en Plan at beskæftige ham, han grundede paa Noget, og Resultatet af disse Tanker afprægede sig i hans sorgmodige og mørke Mine.

„Jeg maa dog takke Gud, fordi han lod mig finde Dig,“ yttrede Kalf i Samtalens Løb, „uden Din Hjælp vilde jeg allerede for længe siden have været fortabt“

„Ak, min Ven!“ svarede Aron, „stol ikke for meget paa mig, naar Faren atter viser sig, vil jeg maaſke ikke være i stand til at hjælpe.“

„Men der synes jo ikke længer at være nogen Fare for os. Siden igaar ere alle vore Forfølgere i sporløs forsvundne.“

„Forsvundne!“ gjentog Mulatten med et Stuldertræk. „Det lader kun saa; hvis Du

kjendte de Vilde saa godt som jeg, vilde Du ikke stole paa denne vieblikkelige Fred."

"Jeg antager, de have tabt vort Spor."

"Og jeg, som kjender dem og som derfor ikke behøver at antage eller formode, jeg siger Dig, at der ikke gives noget tænkeligt Middel til at dolge vore Spor for dem, de ville jage og finde det, paa Klippen, i Floden og paa Stepperne, de ville vedblive at forfølge os, saa rasiløse som en fulten Tiger forfølger en Hjortekalb."

"Men for Fanden! hvorfor tove de da saa længe?" spurgte Kalf med tilshneladende større Utaalmodighed end han virkelig folte.

"Det skal jeg sige Dig, jeg har selv gjort mig dette Spørgsmaal og fundet Aarsagen, medens jeg inat sad vaagen histoppe. Nogle Mile længere mod Nord taber Skoven sig i et lavt Krat, dette ophører omfjeder ogsaa i en Sump og en uhyre lang, nogen og bundløs Slette af Hængedynd. Vi kunne altfaa ikke fortsætte den Retning, vi hidtil have gaaet. Mod Ost derimod fortsættes Skoven endnu et Stykke, langs med en bred og rivende Flod, indtil den pludselig ender, hvor Strømmen forandrer sit Lob og boier ned mod Havet. Ad den Kant ligger ogsaa Maalet for vor Vandring, det have Gavthvene uidentvivel ret godt indset, og ere dragne nærmere til Kysten, langs med Floden, medens de i No og Mag lade

os fortsætte vor Bei herinde, overbeviste om, at vi tilsidst maa passere Skovstykket, som de holde besat."

„Og der findes ingen anden Bei?“ spurgte Ralf.

„Jungen!“ gjentog Aron hovedrystende. „Vi maa fremad, siden det er vanskeligt at tove, og umuligt at vende tilbage. Bort Vandsforraad vil ikke vare længe, Rodder og Kjød ligge heller ikke tungt i vore Lommer. Hvis vi drage mod Vest, ville vi komme til en Flod, for bred til at springe over, for dyb til at vade over, selv om det ikke var umuligt, blot af den Grund, at dens Leie stærker sig ind mellem høie og steile Skrænter. Kun et Sted længere nede mod Havet tager Skraaningen af; en Naturrevolution synes at have spaltet Klippen, som i sit Fald kastede en Mængde Blokke ud i Dybet, og derved dannede en Art Bro.“

„Nu, den ville vi altsaa gaa over.“

„Ja, men det er netop der, jeg antager, at vore Fjender holde sig skjulte.“

Denne Forklaring, som blev given med en rolig og sindig Digefremhed, egnede sig ikke til at opmuntre Ralf. Han tav nogle Dieblkke efterat Aron havde ophørt med at tale, og spurgte omsider, hvad han havde besluttet.

„Endnu Intet bestemt,“ svarede Mulatten,

„vi ville raadslaa med hinanden som Mænd, der ere enige om at friste den samme Skjæbne.“

„Hvad nytter det, at raadslaa,“ svarede Ralf, „Egnen er mig ubekjendt, jeg hengiver mig ubetinget til Dig og følger Alt hvad Du bestemmer.“

„Jeg veed det nok, min Gut, men der er Noget i din Sorgløshed og Tillid, som gjør, at jeg er bleven ængsteligere i at handle end tilforn. Jeg har vel allerede lagt en Plan, men tilstaaer, at dens Udførelse er farlig; der kunde maaske findes en bedre, og Du hænger endnu ved Livet med hele den Tilboielighed, som en lang Fremtid og Ubekjendtskab med Ulykken giver. Jeg har derimod ikke længer de samme Forventninger; der har været Dieblikke, Ralf, medens jeg levede her blandt de Wilde, hvori jeg var kjed af Alt, hvori jeg tænkte at afgjøre Resten med et Pistolskud. Det er ogsaa hendes Skyld, denne Kvinde! Der var ikke et Ønske, saa forbovent, intet Maal, saa fjernt, at jeg jo troede at kunne naac det, mens jeg besad hendes Kjærlighed. — Siden blev jeg roligere, og det er vor Lykke, eller maaske snarere vor Ulykke, at vi lære at vænne os til Alt. Jeg besluttede at friste Livet, jo mindre Sandsynlighed der viste sig for at kunne det. Som Sagen nu stiller sig for mig, ville vi maaske kunne frelse os paa to Maader. Den ene er, at vi holde os skjulte i Skoven, længere nede ved Kysten, til

Hvalfangerne løbe derind med deres Baade i næste Maaned. Vi maa da imidlertid friste Livet, som vi kunne, sætte Snører for Sumpfuglene, overlifte Padderne, spise Kjødet af Vandmelonerne, af hvilke der findes en utrolig Mængde i Sumpene, vi nærme os. Fremfor Alt maa vi spare paa vort Krudtsforraad for det Tilfælde, at Gavyvene skulde faae i sinde at aflægge os et Besøg. — Denne Plan kan lykkes, men den kan ogsaa mislykkes; skeer det Sidste, vil Din Pistol være vor eneste Udvei. — Jeg kommer til min anden Plan: Saa vidt jeg formoder, ere vi i dette Dieblit forfulgte af hele Tingukas Stamme, det vil sige, af henimod femten Krigere dem fraregnede, der siden igaar slette Solstin mellem Klipperne, oppe ved Vandsaldet. Jeg mener dem, der bære vort Mærke, de Døde. Naar vi komme til det smalle Skovstykke, mellem Floden og Kysten, ville vi holde os i Skjul af Tykningen, og passe dem op ved enhver Leilighed, give dem Harens Rolle, medens vi selv overtage Tægerens, og det med saameget større Held, som en Kugle naaer længere end en Piiil.“

„To mod Femten!“ bemærkede Kalf.

„Ja, min Ven!“ svarede Aron rolig. „To, der have besluttet at vove Livet, imod Femten, der søge at frelse det, Kampen synes mig endda, ikke saa ulige. Tykningen er lige saa godt sluttet

til at skjule os, som den vil være vanskelig for de Wilde at undersøge. Jeg holder mig til mit Valgsprog: Enten dræbe eller dræbes. Kommer jeg engang lykkelig og vel hjem, skal disse Ord staa med store forgyldte Bogstaver over min Slotsport. I Tilfælde af, at vor Plan lykkes, drage vi op til Mamiyngoernes Gebet, lidt længere Nord efter vil det ikke blive vanskelig for os at komme med Hvalfangerne eller med en af de mange Malaibaade, som fiske Trepang og Perler ved Kysten. Men Planen kan ogsaa mislykkes, i saa Fald behove vi ikke at bruge Pistolen, Tingufa vil spare os Uleiligheden. Jeg har nu forklaret Dig Alt og overlader Dig Valget."

"Jeg vælger den sidste Plan, ubetinget den sidste," svarede Kalf med sunkende Dine.

"Tiltrods for de Femten?"

"Nei! i Haab til de To, eller rettere til den Ene," svarede Kalf og rakte Mulatten Haanden.

"I Guds Navn!" jagde Aron, medens han kastede sin Bøsse over Skulderen. "Lad os ja vandre videre. -- Loddet er kastet!"

VIII.

En stor Konge.

Reisen begyndte igjen, med samme Banstelig-
heder og den samme uafbrudte Fred og Stilhed
som Dagen tilforn. Aron lod til at være mere
opromt denne Formiddag end sædvanlig. Han
fortalte mange Historier om hans Ophold blandt
de Wilde, og hvorledes han der havde tilbragt
Tiden. Han beskrev ham Alligatorer af en uhyre
Størrelse, som fandtes i Floden, og som efter de
Wildes Sigende komme ned fra en meget stor
Indsø, dybt inde i Landet, hvorfra flere af de
store Floder have deres Udspring

Solen havde efter Arons Beregning naaet
Zenit, da de kom til en lille Arm af Endea-
vourfloden, med klar Sandbund.

Her besluttede de at holde Middag. Efterat
have spist og druffet, toge de et Bad i Floden,
og begave sig igjen paa Reisen.

De vare ikke komne langt, før Aron standsede,
idet han syntes at høre en svag Stoi i Nærheden.
Hans mørke Dine stirrede speidende omkring til alle
Sider, og han nærmede sig forsigtig en Bust,
hvorfra Lyden syntes at komme. Lidt efter
hørtes tydelig en dæmpet og langtrukken Stønnen.

Bag Busten, i nogle Skridts Afstand fra Soen, var en Plads indhegnet med jmaa, hvide Grene; midt paa denne laa en gammel Mand, hvis Tatovering og Farve tilkjendegav, at han ikke horte til Tingukas Stamme. Hans Haar vare hvide og indflettede med Sivbaand, Koraller og Muslinger. Hans Dine, Næse og Mund vare ombundne med Bast. Hænder og Fødder fast sammensnørede. Om Lænderne jaae man Fragmenterne af et Par europæiske Beenflæder, og over disse en Art Skjorte af Sivstrimler.

Aron og Ralf traadte nærmere hen imod denne forunderlige Skikkelse. Ved Lyden af deres Skridt rejste den Wilde Hovedet i Reiret og lyttede, derpaa strakte han sig tilbage og blev liggende stiv og ubevægelig, medens han udstødte nogle høje Strubetoner, en Mellemting af Deflamation og Sang. Aron løste hans sammensnørede Lemmer og befriede ham fra Baandene omkring Hovedet. Den Gamle rejste sig og betragtede med et forvildet Blik de to Flygtninge, han gjorde en Bevægelse med den hule Haand, som han førte til Munden, og pegede paa Floden.

Mulatten fyldte en Melonstak med Vand, den Gamle drak med største Begjærlighed. Vandet yttrede en synlig velgjørende Virkning paa ham, han smilede gjentagne Gange, idet han stotted

sig til Jorden med begge Hænder, og vorelviis lod sit Blik løbe fra Ralf til Aron. Det Sprog, han talte, var en Blanding af næsten uforstaaeligt Hollandsk og Engelsk, et Bevis paa, at han tidligere havde faret med Hvalfangere, eller i al Fald staaet i Forbindelse med Blanke. Ralf forstod Intet, men Aron fattede nogenlunde Meningen af hans Ord.

„Gode Mennesker, gode Mennesker!“ raabte den Wilde. „Agapao er en stor Konge, men han er gammel, derfor satte de mig ned til Floden, at Manden kunde tage mig, saasnart han havde mit Huus færdig.“

„Stakkels Fyr!“ svarede Aron, „hvem satte Dig herved?“

„Agapaos Son,“ svarede den Wilde, „ham de valgte til Hovding efter mig.“

„Det var jo en rar og kjærlig Son. Du skulde altsaa ligge her og sulte ihjel, til Manden kom og tog Dig, det vil sige, saa længe til en Alligator eller en sulten Dingo kom og gjorde sig et Maaltid af dit Skrog.“

Den Wilde rystede paa Hovedet, han lod ikke til at kunne forstaa disse Ord. Lidt efter vedblev han, sørgmodig og flagende:

„Manden vil blive borte, hvis Agapao drikker eller spiser.“

„Synes Du da ikke bedst om, at vi lade din Aand vente lidt endnu.“

„Vi have fastet Glas i Vandet,“ yttrede den Bilde.

„Ja, det var rigtignok en Satans Omstændighed,“ svarede Aron smilende, „hvad gjøre vi saa? — Siden Du imidlertid allerede har druffet af Vandet, foreslaaer jeg, at Du ogsaa smager paa dette lille Stykke tørrede Kjød. Jeg troer ikke, det vil gjøre Dig Skade.“

„Agapao tør ikke spise,“ hvistede den Bilde, idet han frygtløst saac sig om til Siden, „de unge Mænd have lagt Bast om Kongens Mund.“

„Ja, men den store Konge har tilladt, at jeg tog det bort igjen,“ sagde Aron. „Imidlertid vil jeg ikke friste Dig, har Du Lyst, saa kunne vi binde Baandene igjen.“

Den Bilde fastede et begjærligt Blik paa Kjødet, og endnu medens Aron talte, rejste han sig op, udstrakte Armen, greb og nedslugte det, til trods for Glasstaarene, de havde fastet Floden.

„Agapao er en stor Konge, han gjør, hvad han vil,“ sagde han.

„Det er Ret,“ svarede Aron, „jeg tænkte nok, Du gav din Aand en god Dag. Nu en Drif Vand ovenpaa, det vil gjøre godt.“

Den Gamle tomte Melonstallen i et Drag.

Hans Dine straaledede, da han havde druffet, tog han Melonifallen fra Læberne, faae op mod Kron og nikkede til ham med et Smil, der næsten forlængede hans Mund op til begge Øren.

„Reis Du Dig kun nu, Gamle! Du indseer nok, at der for Diebliffet ikke kan være Tale om at komme op til det Huus, Manden bygger Dig imellem de vaade Skyer, vi ville give ham Tid til at faa det rigtig færdigt og pyntet. Lad mig høre, hvor langt vi have til Mamiyngernes Land.“

„Omtrent tre Dagsreiser,“ svarede den Bilde i et mere billedrigt Sprog end vort.

„For tre Dage siden forlod Agapao og hans Mænd deres Hytter med Solen, for at komme ned til Floden.“

„Hvad tage Stammens Mænd sig for i denne Tid? Fiske de ovre paa Derne, eller jage de i Skovene?“

Den Gamle rystede paa Hovedet og sagde: „Tiden med de store Fisk er kommen. Mamiyngerne tænde Ilden i deres Baade og seile ud med Spyd og Snorer.“

„Du kjender vel den nærmeste Wei til din Stamme?“ vedblev Kron.

Agapao kjender alle Weie paa Bjergene og paa Floden, han veed at finde dem

om Dagen som om Natten. — Apagao er en stor Konge!”

Der var noget forunderligt Gribende i den skjælvende Stemme, det hvide Haar, den nedbøiede Skikkelse, som denne stakkels Konge i Bjalter fremviste. Aron betroede ham, at de sandsynligvis vare omringede af Tingukas Folk, og gjorde ham bekendt med de Bedrifter, de allerede havde udført for at undslippe dem.

Den Vilde smilede, hans Ansigt fortrak sig spottende.

„Frygter Pilejmeden Stumiavaiernes Høvding?” udbrød han. „Agapao hørte engang en Dingo gjo og et Barn græde. Vore Mænd sagde, det var Tinguka.”

Aron rystede paa Hovedet.

„Agapao tager fejl,” svarede han. „Jeg frygter hverken Stumiavaierne eller Mamihungoerne, men jeg og min Broder ere To, og de ere mange. Alligevel er det vor Hensigt at opsoge Tinguka og hans Folk. — Nu, da den store Konge følger os,” tilspøiede han med et Sideblik til Kalf, „ville vi stride med Stumiavaierne; — forstaaer Apagao, hvad jeg siger? Vi ville tage deres Fedt.”

Den Gamles Skikkelse hævede sig, hans Dine straaede, med en uforstaaelig Gebærde lagde han Hænderne over hinanden, trykkede dem mod Brystet og udstødte et dæmpet Sjl, hvormed han

formodentlig søgte at give sin Glæde tilkjende. Derefter gif han hen til et Træ i Nærheden og nedtog fra Grenene en smuk udskaaen Kulle, hvis Bane var besat med Haitænder, et Skjold og et Bundt Pile. Hans næste Gang var ned til Floden, hvorfra han lidt efter vendte tilbage med en Mængde Snegle, som han begjærligt nedslugte.

Hans Tilfredshed tiltog under Maaltidet, han nikkede til Aron, smilede og sagde:

„Pilesmeden har Ret, Manden maa vente lidt endnu, han har vist ikke sit Huus rigtig færdig til den store Konge.“

Lite senere begyndte disse tre Mænd den afbrudte Vandring.

I Begyndelsen vare Agapaos Bevægelser langsomme, men tiltog efterhaanden i Sikkerhed og Kraft. Han banede sig Vej gennem Krattet, let og lydløs som en Slange, krybende og bugtende sig, ligesom Omstændighederne fordrede, og holdt sig bestandig fire til fem Skridt foran de Andre.

„Hvad agter Du at gjøre med ham?“ spurgte Kalf, saa dæmpet, at den Wilde ikke kunde høre det.

„Fremfor Alt maa vi beholde ham i vor Nærhed, for at være sikre paa, at han ikke røber os, dernæst ville vi benytte hans Kundskab til Eguen for

at overløste vore Gavtyve. — Skovene blive mere vildsomme og villose jo længere vi trænge frem, og den Gamles skarper Sandser maa hjælpe paa vore."

Agapao vendte sig og udbrod, ligesom han anede, hvorom Taleren var:

„Agapao er en stor Konge. Han viser Pilefjeden Veien til Tingukas Leirplads, men han vil ikke kæmpe mod sine Venner."

„Hovdingen tager fejl," svarede Aron, i samme patheticke Sprog. „Den store Konge, som Agapao taler om, lever ikke længer, han søver nede ved Floden, vi have faaet os en tapper Mand til Veiviser. Det er Alt."

„Agapao har været Veiviser paa de store Baade, naar de hvide Mænd drog ud paa Fiskefangst," yttrede Buskloberen med et listigt Smil. „Stormændene gave ham Foræringer og stærkt Vand at drikke."

„Forstaaer Du den Gavtyvs Mening?" hviskede Aron, „han spekulerer allerede paa at drage Fordeel af os; men vi nodes til at holde gode Miner med ham."

„Jeg har her en kjon blank Kniv," vedblev Mulatten, og drog Vaabnet ud af sit Belte. „Den skal tilhøre Agapao." Hovdingen nikkede tilfreds og udstrakte Haanden efter den.

„Den skal tilhøre Agapao," vedblev Aron,

„naar han har viist os Veien til Tingukas Mænd.“

Den Gamle lod til at blive misfornøiet over denne Opsættelse. Han tav nogle Dieblffe.

Terpaa vendte han sig tilbage og yttrede:

„En Kniv er god i Kampen, men en Bøsse naaer længere.“

Aron var paa Nippet til at tabe Taalmodigheden. Han svarede ikke, men viste den Vilde et Ansigt, hvis Emil vilde have bragt ham til at skjælve, dersom han havde haft det ringeste Begreb om Galls Lære. Den Gamle vedblev:

„Dersom Tinguka og hans Mænd vidste, hvor de kunde finde Pilesmeden og hans Ven, vilde de give Agapao en god Bøsse.“

„Lad os heller gjøre det af med denne Kjeltring strax,“ hviskede Kalf, idet han traadte et Skridt nærmere, „til Slutning forraader han os dog.“

„Nei, lad os heller have Taalmodighed,“ svarede Aron, „det er klogere. Hvis jeg bortgav min Bøsse,“ tilføiede han, „vilde jeg selv være ubevæbnet. Agapao sige mig, om han bortgiver sine Vaaben, naar han gaaer ud for at søge sine Tjender? Derimod har jeg her en lille Bøsse, den skal tilhøre den store Konge, naar vi komme til Mamiyngørnes Hytter.“

Med disse Ord holdt han Pistolen hen til Buskloberen.

„Det er godt,“ svarede denne tilfreds. „Agapao vil kæmpe for sine Venner, han vil fortjene deres Baaben. Men Pilesmiden er vist træt, lad mig bære den korte Bøsse og Kniven,“ tilføjede han listig.

„Na nei!“ svarede Aron med samme venlige Udtryk som tilforn, „det behøves ikke, jeg skal gjemme dem for den store Konge, til vi komme blandt hans Venner.“

Nogle Timer senere begyndte det at blive lysere mellem Træerne, Arons Forudsigelse indtraf, mod Vest forsvandt efterhaanden Skoven, Kalf troede at se en ubegrændset Havflade bag denne, det var Sumptaagen, som indhyllede Hængedyndsletten.

Gjennem denne brede og uendelige Flade, bedækket med et frodigt og bedragerisk Sivtæppe, og hvis Baggrund dannedes af den mørkeblaa Horizont, snør sig en fiin Stribe af Floden, som en Solvaare, der udvides jo nærmere den kommer ned mod Sletten, og forsvinder derpaa i et Lob, der gaar fra Vest til Sydost. I Regntiden oversvømmes hele Sletten og danner en udstrakt Sø, som behøver flere Maaneder og hele den brændende Solhede for igjen at borttorres. Sumpen selv udtorres aldrig, og enhver Gjenstand som berører den, forsvinder i dens

Swælg, uden Mærke og Spor, uden nogenfinde at komme tilbage. Begyndelsen til Sumpen viser sig i et hølgende Græs, der om Sommeren visner og undertiden antænder sig selv, længere ude skjules Dyndet af en Art bleggult Mos, der i Frastrand ligner Algerkaalen hos os.

I den sidste Time havde ingen af de tre Vandringmænd vexlet et Ord. Enhver syntes beskæftiget med sine egne Tanker, hvilket imidlertid ikke hindrede Mulatten i bestandig at holde et mistænksomt og agtpaagivende Blik med Agapao.

Da Lysningen tiltog og de vare Floden saa nær, at dens Strømning kunde høres, standsede den Bilde pludseligt, bøiede sig ned mod Jorden, vinkede med Haanden og udbrød:

„Lad os tove lidt, Agapao seer Stumia-vaernes Spor i Mosset, om lidt ville vi træffe dem. En stor Kriger holder sit Maaltid før han gaaer i Kamp, siden Tugen veed, om han vil være istand dertil, naar den er tilende.“

Med denne fornuftige Bemærkning tog den Gamle Blads paa Jorden, og begyndte ivrig at fortære Bladene og Hjertet af en Haandsfuld Palmekaal, som han havde jeet Leilighed til at samle undervejs. Flygtningene efterjaae deres Geværer og delte Nesten af Arons Jamsrødder.

Mulatten iagttog med Tilfredshed den Gam-

les sorgløse No, denne Uigegyldighed overfor Faren gav ham Haab om, at Agapao vilde være dem en bedre Bundsforvandt, end han i Begyndelsen havde formodet.

Rals's Hjerte bankede under den Spænding, Tanken om forestaaende Farer fremkaldte. Aron selv var rolig og fattet, hans Træk vidnede om en uforstyrret Ugevægt. Da deres Dine mødtes, gjorde han et neppe mærkeligt Tegns med Haanden til Pistolen i Beltet, for at antyde, at han var beredt baade til at møde Tinguka og til at tvinge den Gamle til at handle overensstemmende med hans Villie.

Medens Agapao spiste, reiste han sig og lod sine Dine hvile i en bestemt Retning af Skoven, idet han pegede hen mod en Udsning, som viste sig i nogen Afstand, og sagde:

„Seer Pilefmeden den Røg, som reiser sig bagved Korbuskene? naar vi komme der, ville mine hvide Venner finde Tingukas Krigere ifærd med deres Maaltid.“

„Nu vel!“ sagde Aron, „saa lad os gaa.“

„Ja, Agapao er beredt, hans Haand hviler paa Stridskollen, han vil dræbe mange af de Hvides Fjender — overmaade mange! — Agapao er en stor Kriger.“

„Det vil vise sig, min brave Mand!“ svarede Aron med et godmodigt Smil. „Lad os opsætte

vor Roes, til vi have fortjent den; nu vil ogsaa jeg tale et Ord, og Agapao lægge nøie Mærke til hvad jeg siger."

Den gamle Hovding lagde sin Haand paa Mulattens Knæ, Aron vedblev:

"De hvide Mænd have frelst den store Konge fra Døden, de delte deres Føde med ham, de rakte ham Haanden, stolende paa ham som paa en Ven, og holdt det for umuligt, at Agapao kunde bedrage dem. Men vi kjende ikke Agapao ret, vi høre hvad han siger, og vide ikke hvad han mener. Skulde den store Konge have til Hensigt at skuffe os, saa erindre han, at jeg gaaer ved hans Side, og paa det første mistænkelige Tegns, naar Agapao blot vover at gjøre et Skridt tilbage, saa støder jeg ham min Kniv gjennem Brystet, eller jager ham en Kugle gjennem Hovedet. Fatter den store Konge nu rigtig min Mening?"

Den gamle Busklobers Dine funklede, Mustlerne i hans Pande trak sig sammen til et truende og hadesfuldt Udtryk, men strax efter forsvandt dette igjen og han svarede:

"Agapao tænker ikke paa Bedrag. Hvad er Tinguka? Intet, han tager vore Raaben, naar han kan saa dem; de hvide Styr mænd ere gode Mennesker, de have lovet mig en Kniv og en lille

Bøsse. Pilejmeden kan give Ngt paa mig, og lære at skjelne mellem Ven og Fjende."

„Lad os gaa!"

Agapao skred ud af Krattet med hævet Hoved og en bestemt og dristig Mine, af og til kastede han et Blik mod Jorden foran sig; saa flygtigt dette Blik end var, syntes det dog tilstrækkeligt til at vise ham, i hvilken Retning han skulde søge sine Fjender, paa samme Tid som Ralfs og Arons speidende Bine ikke vare istand til at opdage endog det svageste Spor.

IX.

En Bundsforbandt.

Saaledes vedbleve de at gaa henimod et Kvarter, og bevægede sig fremad med den yderste Forsigtighed, Røgen blev stedse tyndere og tættere foran Krattet mellem Rørene. Agapao standsede pludseligt og gav Ralf og Aron Tegn til at bøje sig ned, fordi Krattet paa enkelte Steder allerede begyndte at blive saa lavt, at deres Hoveder ragede frem over det. Krybende paa Hænder og Fødder snege de sig derefter videre, og standsede hvergang deres Fører ved en Haandbevægelse gav Tegn dertil.

Paa et Sted, hvor en Strækning af Floden

viste sig mellem Korene og Mangrovekrattet, sadde sex Mænd, isærd med at fortære en nylig fældet Kænguruh, hvis Kjød de ristede ved et Baal. Dyrets Skind hang paa en Busk i Nærheden. Duften af det stegte Kjød naaede ind til Aron og Kalf i Tjningen.

De Bilde's Tatovering viste, at de hørte til Tingufas Stamme. Aron gjenkjendte dem Alle. Deres Vaaben laa paa Jorden, ved Siden af Baalet. De anede ikke det Ringeste til rogen Sjendes Nærhed, det beviste den Sorgløshed, hvormed de hengave sig til Maaltidets Glæder.

Tingufa sad paa en Steen, noget borte fra Baalet. Solens Skin faldt hen over hans Ansigt og belyste den mørke Mine og de brogede Farver, hvormed han havde smykket sig til Toget. Hans Hoved hvilte i den hule Haand, medens han stivt og grundende stirrede hen for sig.

Pludselig foer en hvid Stribe ud fra Buskene, en Bild blev truffen af et Kastespyd i Brystet, han strakte Armene op over Hovedet, udstødte et Skrig og faldt. De Dvrige sprang op og grebe deres Vaaben med et gennemtrængende Hyl. Dette Skrig var endnu ikke tilende, førend der hortes et andet, som gjentoges inde fra Skoven.

Med Skriget fulgte et Skud, en af de Wilde sprang i Veiret, vakkede og faldt, i samme Nu lod Tingufa sig glide ned paa Jorden og vedblev

at rulle hen mod Bredden, som omgaves af en Række Rør og Siv.

Det var Aron, der havde skudt første Gang, Kalf lagde an paa Tinguka, idet han saa ham flygte, men feilede; da han lod sin Bøsse synke, saa han den Wilde rejse sig og med et uhyre langt Spring forsvinde mellem Rørene. En følgende Bevægelse, der lidt efter tabte sig, viste den Retning, hvori han flygtede.

Vinden bar ud fra Krattet, hvor Aron og Kalf laa, saaledes at Røgen drev bort uden at betegne de Wilde deres Skjul. Agapao havde derimod forandret Plads, og gjentaget det skingrende Krigsfrig, medens han kastede et nyt Sphd mod Tjenden, men uden at træffe.

De fire tilbageblevne Wilde stode nogle Dieblikke uvisse og tvivlraadige, og stirrede omkring til alle Sider. Derpaa flygtede de ind mod Krattet, i den Retning, hvor Aron og Kalf laa skjulte. Idet Mulatten saa dem nærme sig, sprang han op fra Busken og raabte:

„Nu er det vor Tour at tage imod dem, Kalf. Folg efter mig.“

Dermed styrtede han ind i Nabningen.

Rørene skiftes, en Wild sprang henimod ham med hævet Kølle. Aron undveg Slaget, i samme Nu foer et Sphd hen over hans Hoved, en Anden styrtede ind paa ham. I dette kritiske Dieblif

fastede han sit Blik over til Kalf, og saac ham i Kamp med en Vild; han sprang et Skridt tilbage, vendte sig mod Agapao, og raabte:

„Brug nu dine Dine, store Konge, og se vel efter Bustene histhenne.“

Med disse Ord udstodte Kæmpen et rasende Skrig og styrtede ind paa den første Vilde. Denne lod Kollen falde og greb sin Kniv; den Anden nærmede sig Mulatten bagfra. For Aron var istand til at undvige, følte han en brændende Smerte af et Knivstik i Laaret. I det Samme bibragte han den Vilde et Spark med Foden, saa heftigt, at denne tørnede tilbage og blev liggende nogle Diebliffe paa Jorden. Aron var nu alene med sin første Modstander; hans Haand omfattede den Vildes Arm, just som han vilde stode til. Bustmanden søgte at slippe løs; under Indflydelsen af Mulattens rasende Blik tænkte han ikke mere paa at angribe. Han udstodte et Raab om Hjælp. Aron saac den Faldne reise sig op, i tre Skridts Afstand, og gribe efter den Andens Spyd. Han gjorde en hurtig Bevægelse, hvorved den Vilde, som han holdt omslynget, kom imellem ham og Manden med Spydet. I det den Sidste traadte et Skridt nærmere, slap Aron pludselig den Vildes Arm, og stodte sin Kniv i hans Bryst. Den Trufne faldt; Aron sprang bort over ham, ind mod den Anden. Denne fastede Spydet, men

feilede og vendte sig til Flugt. Mulatten saae ham ile hen imod Rorene, omtrent paa samme Sted hvor Tinguka flygtede bort, og hvor han sandsynligvis holdt sig skjult endnu. I dette Dieblif ringeagtede denne vilde sydlandske Natur imidlertid ethvert Hensyn til Forsigtighed; opflammet, som han var af Kampen og af det modtagne Knivstik, tænkte han kun paa at dræbe.

Idet han forfulgte den Wilde og kom forbi Kalf, saae han denne brydes med en lille bredskuldret Busklober, den Samme, som tiljorn under Forhandlingerne ved hans Ankomst til Stumiavaierne, ivrigt havde raadet til hans Dod. Kalfs Kræfter vare udtømte; han stønnede og tilkastede Aron et bonligt Blik. Malatten greb Pistolen, der hidti ubenyttet var bleven siddende i hans Belte; han nærmede sig den Wilde, satte Biben for hans Linding og trykkede af. Den Ulykkelige sank til Jorden med et svagt Suf.

„Gaa tilbage i Buskene,“ raabte Aron til Kalf, medens han med lange og springende Skridt vedblev Forfølgelsen; „lad din Bøsse og giv Agt paa dem, som komme; om et Dieblif ville vi sikkert have alle de Andre for os.“

Under dette Optrin havde den gamle Hovding beholdt sit Skjul bag Buskene, rolig og ubevægelig; først da han saae den Wilde jorlade Abningen, traadte han ud imod ham og udstødte et

gjennemtrængende Hyl. Den Flygtende standsede og stirrede overrasket hen til Stedet. Han begreb ikke, hvorledes denne Mand af Mamihngoernes Stamme kunde vise sig her, og fremsfor Alt i Selskab med de Hvide. Medens han syntes at grunde herover, kastede Agapao et Spyd efter ham, men feilede paa tyve Skridts Afstand. Flygtningen vendte sig og fortsatte Flugten.

Han var nu begrændset paa den ene Side af Floden, modsat denne stod Agapao, og fra den anden Side kom Aron ham bestandig nærmere. Han kastede et forskende og ængsteligt Blik omkring sig, for at bedømme sine Omgivelser, og gjorde et vældigt Spring ud paa den aabne Slette. Efterat have gjort nogle Skridt paa denne, standsede han pludseligt, udstodte et Skrig, og vendte Hovedet tilbage mod Aron. Den dybeste Rædsel stod malet i alle hans Træk. Mulatten begreb ikke ret Grunden, og vedblev at nærme sig. Den Wilde udstodte et nyt Skrig og bevægede sig fremad, men mærkede i samme Dieblit, at Jorden ghygede under ham. I det han prøvede paa at vende om igjen, sank Fødderne ned under Moslaget, dybere og dybere ved ethvert Forsøg, han gjorde paa at komme tilbage. Rundt omkring ham boblede det mudrede Vand op fra Dybet, i en utallig Mængde Luftblærer. Aron havde allerede betraadt Sumpen, han greb fat i

Grenene af et Akazietræ og drog sig hurtig tilbage; han indsaae forst nu, at en Kamp mellem ham og denne Ulykkelige ikke længer behøvedes. Allerede naaede Hængedyndet den Wilde op over Kææene. Han udstodte høie og klagende Skrig, og vendte Hovedet om mod Stedet, hvorfra Aron og Ralf vare Vidner til hvad der skete. Hans Dine syntes at bønfaalde om Hjælp, hans Læber mumlede uforstaaelige Ord; han strakte Hænderne frem for sig, men Hjælp var ikke længer mulig. Aron blev staaende; den Wilde lagde sit Sphd foran sig, for at prøve om det kunde bære ham, men Sphdet sank og Vandkredsen omkring ham vedblev at udvide sig. Nogle Minutter syntes han at have faaet Fodfæste paa en skjult Rod nede i Dybet, men strax efter gled uidentvivel ogsaa denne fra ham; han sank paany. Dyndet boblede, man horte et langt og hjerteskjærende Skrig; en sidste og heftig Anstrængelse for at have sig i Beiret bragte ham under Vandfladen. To Gange hævede han sig endnu. Vandet kom i heftig Bevægelse ved den Kamp, som foregik i Dybet. Det nærmeste Moslag ghyngede som en Donning i Havet; derefter blev Alt stille igjen; Vinden bølgede i Rørene, som før. Solen kastede sine Straaler ned over Stedet.

X.

Paa Sletten.

Smidlertid havde Ralf iagttaget Nørene i den Netning, hvor Tingufa var forsvunden. Agapao derimod plyndrede de to dræbte Bilde, og kom Aron imøde med en lang Berlerad og tre Raste-spjyd, som han bandt fast over sin venstre Skulder. Den gamle Mands Ansigt straaede af Glæde.

„De hvide Styr mænd ere store Krigere,“ sagde han med største Tilfredshed. „De følge nu efter Agapao, for at vi kunne naae til Overgangen af Floden, for Tingufas Mænd vende tilbage fra Jagten. En Krieger har et langt Dre; de have hørt Skuddene inde i Skoven, og ville snart være her.“

Efter denne Opfordring skred Agapao foran; Aron og Ralf fulgte ham ind i Krattet. Fra nu af valgte Hovdingen en Wei, der førte bort fra Sletten, ned af en steil og ubanet Skrænt, mellem Krat og mosbegrøede Klippeblokke, som syntes at være blevne løsrevne fra Moderklippen ved en eller anden Jordrystelse, og som, idet de vare rullede ned i Flodleiet, dannede en naturlig Bro over Dybet, der tilnød lod sig overskride i

den tørre Marstid. Omgivelserne bleve stedse vildere og mere øde. Egnens vulkaniske Natur blev endvidere øiensynlig ved den Mængde Pimpsteen og Lavastykker, som laa adspredte overalt paa Skrænten. Solen brændte, Bladene hang ubevægelige ned fra deres Grene, og ingen Vind rørte sig nede i denne Lavning.

Da Flygtningene kom til Foden af Skrænten, standsede Agapao pludselig, og drog Aron, som uafbrudt vedblev at være ham nærmest, med sig om bag et Klippestykke.

„Pilemeden forstaaer at træffe sin Fjende, saa sikkert som en af Mamihngoernes Arigere, men hans Dine og Øren række ikke saa langt som deres. Gist oppe ligge Tingufas Mænd paa Quur bag Mangrovetræerne; hvis vi gaa videre, ville vi snart høre deres Pile.“

Aron fæstede sit Blik i den betegnede Retning; det forekom ham, som om en Skygge i det Samme drog sig tilbage bag en Busk paa Skrænten. Han indsaa, at han og Kalf vilde være givne til Pris for Tingufa og hans Mænd, hvis de vovede sig ud paa Klippestykkerne, som dannede Broen over Floden.

„De ere komne os i Forkjøbet,“ hviskede han til Kalf; „vi faa at tove lidt paa dette Sted. Hvad raader den store Slange os til?“

Den Wilde fastede sit Blik op mod Solen, og tav nogle Diebliske før han svarede:

„Naar Agapao finder sin Rei spærret, saa venter han til den bliver aaben igjen. Om lidt vil Solen gaa ned; Tingufas Krigere se ikke godt i Mørke.“

„Det Samme mener jeg,“ svarede Mulatten; „lad os tøve.“

„Vi ville ogsaa vansteligst kunne finde et Sted, som bedre lader sig forsvare end dette,“ yttrede Kalf, „fra Siderne og bagtil ere vi dækkede af Skrænten, hvis Top hithenne rager saa langt ud, at de Wilde ikke kunne gjøre os synderlig Skade ovenfra, og fortil have vi et meer end tilstrækkeligt høit Brystværn bag de nedrullede Klippestykker.“

Idet Flygtningene traadte ind under den overhængende Skrænt, hørttes et høit og gjennemtrængende Skrig i den Retning, hvorfra de nylig var komne.

Skriget blev gjentaget flere Gange af Echoet mellem Klosterne, det lod saa vildt og forbitret, udtrykte paa en Gang i dets udholdende og vedvarende Toner saa mange hadefulde Lidenstaber, at begge Flygtninge gjennemisnedes derved. Blot Agapao smilede.

„Tingufas Mænd mærk, at en stor Konge har tilintetgjort deres Lyst,“ yttrede han med et

jelbehageligt og triumferende Smil, „om lidt ville vi faa dem at se.“

„Det kan ogsaa være godt,“ svarede Aron, idet han magelig lagde sig tilrette bag et Klippestykke, og strakte Bøssen frem over Stenene. „De skulle være os velkomne; vi ere rede til at modtage dem.“

Som Ralf sagde, egnede deres Skjul sig ypperligt til Forsvar, selv imod et større Antal Fjender end det, de for Diebliffet havde at kæmpe imod.

Stedet indeſluttedes i en Halveirkel af høie og bratte Klipper, hvis kløftede Toppe ragede ud over den lille Slette, og vare bevoxede med Gummitræer. Det var altsaa umuligt, at de Bilde fra Klipperne kunde naae Flygtningene med deres Sphd.

Sletten selv var omtrent femten Favne lang, og begrænsedes udenfor Klipperne af Floden, hvis rivende Lob paa flere Steder blev standjet af nedrullerede Klippestykker og Træstammer, som den opsvulmede Strøm havde efterladt fra sidste Regntid. Paa den ene Side dannede disse en temmelig sikker Bro, hvilken man imidlertid maatte være bekendt med, for at kunne passere, siden flere af Stenene skjultes af Skummet, som det standsede Vand uafbrudt kastede iveiret. I Nærheden af Floden udfoldede Sletten en farve-

rig og frodig Plantevæxt. Mellem Floden og Bjergene var Stedet saa at sige deelt ved en Række nedrullede Klippestykker, bag hvilke Flygtningene i dette Dieblif holdt sig skjulte. To Skridt foran Brystværnnet hældede et uhyre høit Akazietræ ud over Floden. Ovenfra Klipperne var det umuligt at komme ned i Træet, derimod syntes Grenene at forene sig med Skoven paa den modsatte Side af Floden. Udentvivl var dette Træ tidligere ved et Fjeldskred eller ogsaa ved en af de stærke Orkaner, som mod Slutningen af Sommeren ere saa hyppige i denne Deel af Landet, gledet ned fra Skrænten, og havde senere rodfæstet sig paa Sletten. Foran Akazietræet, nærmere Floden, stod en Sumachbusk, hvis frodige Væxt fuldkommen skjulte den Deel af Brystværnnet bag hvilken Kalf og Aron laa. Busken afgav endnu en anden Fordeel, idet man skjult bag denne var istand til at beherske Overgangen over Floden, og derpaa beroede i dette Dieblif Alt.

Hvis Tingukas Mænd skulde naae over paa den modsatte Side, vilde de fra Trætoppene kunde sende deres Pile ind over Brystværnnet, og paa denne Maade, selv skjulte, tilintetgjøre deres Fjender. Af samme Art jag havde Mulatten, der besad den hurtige Jagttagelsesevne, som hos Sydlænderen træder istedetfor Kundskaber, stillet sig

hen bag Busten, og holdt sin Bøsse beredt til at drive de Driftige tilbage, som skulde faae ifinde at forsøge Overgangen.

Denne vilde og romantiske Egn, som vi her have søgt at give et Billede af, blev i dette Dieblig oplyst af Aftensolen, der fastede et guldgult Skjær henover Skoven og de høieste Kløfter. Den modsatte Side af Klipperne dannede derimod en bred Skygge over Sletten og den nærmeste Deel af Floden. Vandet skummede mod de nedstyrtede Stene, og inde fra Skoven, paa hiin Side Floden, hørte man Rafaduernes skogrende og skarpe Skrig.

„Her have vi funden en ret god Hvileplads,“yttrede Aron tilfreds, efterat alle Forberedelser vare trufne, „vi behove blot at bruge vore Dine, men spare paa vore Skud til den yderste Nødvendighed. Min Krudtpose er næsten tom og jeg seer, at Du, min Gut, heller ikke har synderligt mere.“

„Det er bleven stille deroppe,“ hvisttede Ralf, „jeg hører ikke længer noget til Gavthvene.“

Agapao smilede. „Tingufas Mænd sove ikke,“yttrede han med et forsikrende Hovednik, „de Hvide ville snart faa Bevis paa, at de ere i vor Nærhed.“

Den Gamles Spaadom gif ogsaa i Opfyldelse,

nogle Dieblikke jenere saac de Krattet bevæge sig, ad den Bei de vare komne.

Fire Buste skiltes fra de øvrige og rykkede langsomt nærmere frem mellem Græsset og Bregnerne paa Sletten. De bleve styrede af usynlige Hænder, og saa forsigtigt, at Løvet fuldkomment dækkede Mændene, som laa skjulte bag dem. Idet de rykkede fremad, benyttede de desuden enhver Steen og Forhøining i Jordsmønnet.

Omtrent tredive Skridt fra Flygtningene laa tre store Klippeblokke, i lige Linie med Brystværnnet, efter disse fulgte endnu en, nogle Favne nærmere, derfra var Jorden jevn, saaledes at Aron og Ralf vare istand til at bestrøge hele Mellemrummet.

Endnu inden Bustene naaede hen til Klippeblokkene, vendte Mulatten sig om til Agapao, som laa ved hans Side.

Den Wilde havde benyttet dette Dieblik, fuld af Forventning, til at liste sig nærmere ind paa ham og skære en stor Messingknop af hans Beenklæder. Da Aron vendte sig, drog han hurtig Haanden tilbage, men saa uheldig, at han tabte baade Kniven og Knappen, idet Mulatten greb ham om Armen.

Da den Wilde saac sig opdaget, satte han sig

rolig ned paa Brystværnet, og slog Dinene mod Jorden for ikke at møde Mulattens.

„Agapao er en stor Konge,“ hviskede Aron smilende, „men han er tillige en stor Tyvsnægt; han bestjæler sine Venner.“

„En stor Krieger gjemmer de hvide Styrmands Smykker, for at vise dem til sine Brødre i Hjemmet.“

Mulatten traf paa Skulderen, medens han paa samme Tid hævede sig iveiret og rettede Bøksjepiben paa den første af Buskene, der var rykket et Stykke frem foran de andre.

„En stor Krieger!“ gjentog Aron under denne Bevægelse, med et haanligt Smil, „der kun duer til at hyle som en Dingo, og som feiler sit Maal paa ti Skridt? Hvad har Agapao vel gjort, for at bevise sit Mod? Han har talt og pralet som en Dreng, men ikke vovet at handle. Agapao er ingen Konge, ingen Krieger, han er feig, som en Kvinde.“

Aarene spulmede i den Vildeste Bølge under disse Bebrejdelser; hans jorte Dine sæstede sig med et vildt og grusomt Udtryk paa Aron.

„Ja, se kun paa mig,“ vedblev denne. „Seg har udholdt ganske andre Blikke, end Agapaos.“

Den Gamle mumlede nogle Ord i et usforstaaeligt Sprog, strax efter vendte hans tidligere Ro tilbage. Hans tatoverede Læber fortrak sig

til et ildejsvarende Smil, idet han langsomt og besindigt reiste sig iveiret, saaledes at hans Hoved og Bryst naaede op over Klippestykket.

„Agapao er en stor Konge,“ gjentog han i disse dybe og hule Strubetoner, som vare ham egne. „De hvide Styr mænd skulle snart kunne dømme derom.“

Med disse Ord drog han sin Kniv og affstar en af de tykke og løvrige Grene af Sumachbusken.

Førend Aron begreb hans Hensigt, krøb han ud over Brystværnet, varsomt og forsigtigt, og vedblev at bevæge sig frem paa Sletten.

De fire Buske vare imidlertid rykkede nærmere. Tre af Mændene, som førte dem, havde allerede naaet Klippeblokkene, den Fjerde vedblev derimod at krybe fremad imod den yderste Steen. Endnu inden han naaede denne, var det, at Agapao begyndte sin Vandring ud over Brystværnet.

Den Gamle holdt sig saa tæt inde under Skrænten, at de Vilde ovenfor ikke kunde naae ham med deres Raftespyd. Da han var kommen saa langt udenfor Brystværnet, at han nødvendig maatte blive bemærket, holdt han et Dieblit stille, dukkede sig dybere ned i Græsset, og udstødte et gjennemtrængende Krigsstrig.

De tre sidste Buske hævedes et Dieblit, medens Mændene speidede frem bag Klippeblokkene, fra

den fjerde blev Agapao's Skrig besvaret med et ligesaa lydeligt. I dette Dieblif vare alle Tilstedeværendes Opmærksomhed henvendt paa de to Buske, som atter havde begyndt at bevæge sig fremad, og hvis Afstand bestandig blev ringere.

En aandeløs Stilhed hvilede over Stedet. Den svindende Sol sendte et klart og straalende Purpurstjær op over Klipperne, idet den forsvandt bag disse. Buskene nærmede sig imidlertid Skridt for Skridt. Tre Rasteophd rettedes mod Agapao, uden dog at hindre hans smidige og afmaalte Bevægelser.

Fra Brystværnets saac de, to Flygtninge den gamle Konge løse en storpfelebens Dre fra sit Belte, medens han holdt Kniven i Munden. Aron rettede sig langsomt iveiret og stak Bøssepipen ind imellem Grenene af Sumachbusten. I denne Stilling forblev han nogle Minuter, medens han tog et langsomt og omhyggeligt Sigte.

Et mat og svagt Skud gav Echo mellem Klipperne, en af de tre Buske faldt, bag den sprang en Vild iveiret, dreiede sig et Par Gange rundt, og styrtede derpaa til Jorden udenfor Klippeblokken, med et hvinende Skrig.

Aron havde benyttet Diebliffet, da den Ulykkelige, for bedre at kunne iagttage det forestaaende Optrin, boiede Hovedet ud over Klippestykket.

De to Buske vare imidlertid rykkede hinanden nær paa saa Skridt. Bludselig og som efter et givet Tegns bleve de kastede tilside og begge de Bilde sprang iveiret. Under Springet slyngede Agapao Dyren efter sin Modstander. Den Trufne vaklede, Blodet strømmede ud fra et dybt Saar i Hovedet, nogle Secunder syntes han ligesom bedøvet efter det rasende Slag, derpaa udstødte han et vildt Skrig og sprang ind paa den gamle Høvding, omslyngede ham med sine Arme, bøiede sig tilside for at undgaa et Knivstød, som Agapao førte imod ham, og omklamrede ham derefter paany.

I den rædsomme Kamp, som nu fandt Sted, var det ikke muligt at opdage Andet end de hurtige og smidige Bevægelser af to Legemer, der krympede sig sammen, bøiedes og straktes, i Bendinger som en Slanges. En dyb Fred syntes at hvile over Sletten. Stødene af begge de Kæmpende bleve givne og modtagne med den samme Løshed. Agapaos Modstander var yngre og smidigere, dog varede Kampen for kort til at den skulde kunne udmatte Høvdingen.

Nogle Diebliske senere udbredte den Anden begge Arme og faldt baglænds tilbage paa Jorden. Agapao havde ført et saa rasende og heftigt Stød, at hans Kniv kom ud gjennem den Andens Ryg og drog ham med i Faldet. Da den gamle

Høvding atter rejste sig, var hans Ansigt blodigt, men gennem dette Blod og Støv og brogede Farver skjelnede man en ubeskrivelig stolt og triumferende Mine. Han drog Kniven ud af den Faldne, satte sin Fod paa hans Bryst og udbrod langsomt og høilideligt:

„Agapao er en stor Kriger.“

Hermed var Stilheden tilende. Et rajende Strig fra de nærmeste Buske og en Hagel af Pile fulgte efter, men Agapao var i samme Dieblit forsvunden bag sin Sumachgreen, og frob rolig og besindig tilbage mod Brystværnet.

XI.

Baalet.

Et fuldstændigt Mørke begyndte strax efter Solens Nedgang. En krydret Blomsterduft opfyldte Luften. I den tætte Taage, som steg op fra Floden, krydsede Aftenbakterne hverandre i deres Flugt, let og hurtig som Svalernes.

Tinguka hilsede Taagen og Mørket som en fjærkommen Bøndsforvandt.

Aron og Kalf fordoblede deres Opmærksomhed; Begges Dine vedbleve ufravendte at speide

henimod Buskene og Klippeblokkene. Agapao sad paa Jorden og forbandt sine Saar med Trevler af Lianer og thygget Lov. Den sidste Bedrift havde hævet ham særdeles i de to Eventyreres Mening.

Oppe paa Skrænten syntes de Vilde at være ivrigt beskæftigede, af og til trængte et stærkt og flammende Skin igjennem Mørket, og kastede et Skjær hen over den modsatte Klippevæg, som af et Baal. Agapao var den Første, der lagde Mærke hertil, han berørte Arons Arm og pegede op mod Stedet.

Lidt efter lød en dæmpet og klagende Sang fra Skrænten. Agapao lyttede, han gjorde nogle uforstaaelige Tegn i Luften og hviskede:

„Tingufas Mænd opbrænde deres døde Krigere, for at Koppa ikke skal føre dem med sig til Mørket og Sumpene.“

„Ja, det er jo meget fornuftigt,“ svarede Aron, „hvad er ellers Koppa for en Tingest?“

„Koppa!“ gjentog den Gamle, forbauget over en saa stor Uvidenhed. „Den onde Aand, som sender os Storme og jager Muslinger og Snegle bort fra Kysten.“

En halv Time forløb i fuldkommen Uvirksomhed for de Beleirede. Imidlertid viste Maanen sig, omgivet af en tæt og graa Dunstkræds. Efterhaanden tiltog Lysningen paa Klippetoppen

i en foruroligende Grad. Brændende Grene bleve kastede ned i Forstandningerne. Ilden af disse sluktes vel gjentagne Gange, inden de naaede Jorden, men Mulatten overbeviste sig paa samme Tid om, at den svage Lustning, der reiste sig med Mørket, bar ud over Floden og altsaa bort fra den Halvcirkel af Klipper, der omgav Sletten. Strax efter sloi en ny Brand ud over Klippen, Aron greb den og kastede den med al sin Magt henimod de to Buste, bag hvilke Tingufas Mænd laa skjulte. Grenen brændte nogle Diebliske, men sluktes igjen af Mangel paa tilstrækkelig Næring. Fra nu af bleve brændende Grene bestandig hyppigere nedkastede fra de Vilde. Aron bad Kalf og Agapao at have et agtsomt Die med Bustene, medens han vedblev at opsamle Grenene og kaste dem ud over Sletten. Derved holdt han ikke alene Ilden borte fra Brystværnet, men tilveiebragte efterhaanden et Lys udenfor dette, foran de skjulte Fjender, tilstrækkeligt til at robe enhver af deres Bevægelser. Rørene og Sivet kom efterhaanden i Brand, en tyk og kvælende Røg rullede ud over Floden.

Agapao saae Aron udføre den snilde Handling med en lignelig Glæde. Han glemte sine Saar, hans Mund fremviste en uhyre Række af stumpe Tænder, han greb Mulattens Haand, lagde den paa sit Hoved og hvistede:

„Pilesmeden er flog som han er modig, Tingufas Mænd sige det samme. De drage sig tilbage.“

Virkelig begyndte de to Buske strax efter at fjerne sig fra Klippeblokkene og de stedse voxende Flammer; lidt efter vare de forsvundne i Mørket bag Skrænten.

Sangen ovenfor vedblev med tydeligere og mere flagende Toner. Aron saac Buskene forsvinde, til de smeltede sammen med Mørket i Krattet. Han lagde sig et Dieblif ned bag Stenen og hensek i en taus Grublen. Agapaos Opmærksomhed lod paa samme Tid til at fordoble sig, han kjendte af Erfaring sine Landsmænds Sædvaner og List.

„Pilesmeden lægge sig ikke til Ro,“ udbrød han hvissende. „Om lidt ville vi have vore Dine nødige.“

Mulatten lod til at ringeagte denne Advarsel, han blev liggende, tilsyneladende overvældet af Træthed, medens dog hans Dines klare og livlige Udtryk modsigede en saadan Tilstand.

Oppe paa Klippen var Sangen tilende, alene en dæmpet Lyd af Stemmer tilkjendegav endnu de Billedes Nærvarelse. En næsbrudt og melankolsk Tanshed herskede nede under Skrænten. Saaledes forløb omtrent en halv Time. Under denne dybe Stilhed udbrød pludselig et lydeligt Skrig, i det samme boiede en mørk Skikkelse sig

ud over Klippetoppen og kastede et brændende Knippe ned i Forstlandsningen, et andet fulgte efter, dernæst et tredje, og saaledes vedblev det uafbrudt, uden at Flygtningene nedensfor vare istand til at slukke Ilden eller forhindre, at den greb videre om sig og antændte Lovet og Grenene inde i Forstlandsningen. Man bemærkede ikke engang, at de gjorde noget Forsøg derpaa. En Regn af Funke og brændende Lov hvirvlede omkring i Luften, og kastede et Lys hen over Brystværet, saa klart som Dagens. Flodens Bolger farvedes med et rødtligt Stjær. Paa den modsatte Side viste Træstammerne sig oplyste af Ilden, og syntes at strække deres Grene som ligesaamange truende Arme over mod Sletten.

Medens Ilden tiltog og desuagtet hvert Dieblif forøgedes, gjenlød Indgangen til Dalen af Tingufas Krigsskrig, flere mørke Skikkelser sprang ud fra Krattet og styrtede hen mod Forstlandsningen. Efterhaanden, som de kom nærmere, jagtedes Løbet, deres Begemer sank ammen, og krybende paa Hænder og Fødder nærmede de sig Brystværet. Rundt omkring dette sloge Luerne fra de nedfaste Knipper iveiret.

Bag Klipperne rørte sig Intet.

Tingufa var den Første, som vovede sig ind i Forstlandsningen, han bar sin Kniv i Munden,

og sprang om bag Sumachbusken, hvis Blade begyndte at jammentrympes af den stærke Hede. Forsigtig og tøvende traadte han nærmere, idet hans speidende og hadefulde Dine gjennemløb Rummet paa begge Sider.

Stedet var forladt og Flygtningene forsvundne. Den Bilde udstodte et rasende Skrig.

Da Mørket begyndte, lod Tingufa tre af sine Mænd snige sig ned til Floden for at bevogte Overgangen, det eneste Sted, hvorfra det var muligt at naae til den modsatte Side. Selv havde han stillet sig ved Opgangen til Klipperne, og holdt sig saaledes forsikkert om, at enhver Veilighed til Flugt var tilintetgjort.

Han stod som forstenet i de første Dieblitte, efterat han havde overbeviist sig om, at hans Fjender vare borte, og dog var denne Flugt iværksat med megen Lethed.

Aron havde allerede om Dagen lagt Mærke til, at Akazietræet, som stod foran Forskandsningen, skrafte sine Grene ud over Floden, hvor de modtes af Træerne paa den modsatte Side. Da Ilden af de nedfaste Risknipper begyndte at antænde Nor og Siv nede i Dalen, sprang han ud over Brystværnet og steg op i Træet, hvis vidt udhængende Krone fuldkommen skjulte hans Bevægelser fra oven. En efter En krob de tre Mænd derpaa ind mellem Grenene, og naaede

over paa den modsatte Side, hvor de bleve optagne af Skovens Mørke.

Uheldigviis var et af Agapaos Spyd gledet ud af Baandet og faldet ned ved Træets Rod, idet han steg op. Tinguka fandt Spydet, han undersøgte Stammen og Sporene under dette. Derved blev Alt ham klart, han gav sine Krigere et Tegn, og saa Minuter efter var den lille Skare forsvunden paa den modsatte Side.

I Dalen var alene en tyk Røg og den ulmende Aske tilbage, som Vidne om de stedfundne Begivenheder. Den tidligere Stilhed hvilede atter over Egnen. I Mørket af Skoven begyndte derimod paa samme Tid Jagten, vildere og heftigere end nogensinde før. Det Forspring, Flygtningene havde naaet, blev opveiet af de Vildes større Hurtighed. Aron og Kalf vare trætte og hungrige, de foregaaende Dages Begivenheder havde fuldkommen udtømt den Sidstes Kræfter, dertil kom den Spænding, hvori han uafbrudt befandt sig, og den gamle Høvding's gjentagne Opfordring til at ile. Agapao kjendte sine Landsmænd, og vidste, at de nu, stufede og modarbejdede i deres Haab og Planer, vilde opbyde Alt for at blive Herrer over Fjenderne.

XII.

En Flodfart.

Omtrent en Fjerdingvei fra Stedet, hvor den sidste Kamp fandt Sted, bødede Floden af fra det hidtil fulgte Løb, og banede sig Wei, ret mod Nord, imellem en flere Mile lang Bjergdal. Dalen var bevoget med et tæt Krat, der fortsattes op ad de steile og klostede Klippevægge, som strakte sig paa begge Sider, henved tusinde Alen fra hinanden; paa flere Steder hang Træerne ud over Floden, saalangt, at Grenene berorte Vandet, og mildnede ved deres lovrige Toppe de skarpe og klostede Konturer i Klipperne. Midt i Dalen astog Krattet i Høide, og forsvandt omsider fuldkommen, medens de sorte, forkullede Klipper og affvedne Træstubbe vidnede om, at Stedet havde været hjemsogt af en af disse Skovbrande, der ere saa hyppige i Nyholland.

De Indfødte fortælle, at Ilden opstaaer af sig selv, efterat den brændende Solhede om Sommeren har udtorret Gasterne af Planter og Buske. Skovbranden har imidlertid som oftest en mere sandsynlig Aarsag.

I Eftersommeren, naar Buskmændene forlade deres Hjemstavn, og drage til Solhsten for at

fiſte Skildpadder, flokke de forſkjellige Stammer ſig undertiden ſammen i ſaa ſtort Antal, at Egnen ikke er iſtand til at ſkaffe dem tilſtrækkelige Levnetsmidler. De forene ſig da til et almindeligt Jagttog, og opſøge en ſaavidt mulig jevn Slette, inde i Skovene eller paa Bjergene. Forberedelserne til Jagten beſtaa i, at alle de Tilſtedeværende dele ſig i to Hold, det ene og talrigſte adſpreder ſig i Skovene, hver Mand forſynet med to ſammenlagte Skaller af en Sort hvide Muſlinger, ſom findes paa Kyſten, indtil en Storrelſe af otte Tommer i Længden. Diſſe Skaller fyldes med ſmaa, fine, harpiragtige Avner, ſom Myrerne ſamle under Træerne til deres Reder. Avnerne antændes med en Glød, og vedligeholde en Ild, der ulmer ligeſom Tønder. Mændene afkredſe derefter den beſtemte Strækning, og ſtille ſig med Ryggen mod Vinden. Et almindeligt Hyl tilkjendegiver Jagtens Begyndelſe. Paa dette Legn rhyſter Enhver noget af ſin Ild ud i det tørre Græs og vedbliver ſaaledes, indtil han møder ſin Kammerat. Ilden fænger let, ulmer, blusſer op i Flamme og udbreder ſig med Vinden i en utrolig Hurtighed. Derved opſtaaer i ſaa Minuter et Flammehav, ſom fortærer Buſke, Slyngeplanter og Træer, og jager Dingos og Kænguruherne ud af deres Skjul, ned mod en Nabning, der er eſterladt i

Kredsen. Foran Aabningen vente Fægerne og fælde paa denne uridderlige Maade Alt, hvad de ere istand at naae.

Jagten slutter med et Fæstmaaltid, ved hvilket Enhver tilbereder sig, hvad han lyster. Det tilbageblevne Kjød skæres dernæst i Strimler, og udbredes for at tørres i Solen.

Den gamle Høvding førte sine to Benner ind i Dalen, ad en smal Sti, som slyngede sig langs med Foden af Klipperne. Over hans Ansigt hvilede et Udtryk af Vist; han udbredte gjentagne Gange sine Arme, og hvistede med et selvtilfreds Nik:

„Agapao er en stor Konge!“

Mulatten fattede ikke Aarsagen til disse livlige Udbrud, der stode i Modsætning til den Gamles tidligere Ro og værdige Mine.

„Pilesmeden har hørt den gamle Høvding sige dette saa ofte,“ sagde han, „at jeg længes efter at bekræfte hans Roes. Hvorfor jøge Agapaos Mænd ham bort fra deres Hytter, hvis han havde været en stor Konge? Hvad har Agapao hidtil gjort for os, for sine Benner, der frelst ham, og bortjog den onde Aand fra Kongens Side? Han har spist vort Kjød, han har levet af det Forraad, vi tilveiebragte, har søgt at bestjæle sine Benner, medens de kæmpede for ham, som for dem selv. Han har endelig

fældet een Fjende, men jeg har fældet to, fem, ti; — Pilesmeden er Sntet, — Agapao er en stor Konge."

Medens Mulatten sagde dette, spottende og haanligt, vexlede Udtrykket i den gamle Mand's Ansigt, det røbede en dyb Sørgmodighed, hans Læber stjælvede, han bøiede sit Hoved, og vedblev at stirre mod Jorden, taus og nedslaaet, længe efter at Aron havde ophørt at tale.

„En gammel Mand har ingen Venner," udbrød han endelig, med en dæmpet, næsten hvissende Stemme. „Da Agapao blev syg, sagde vore kloge Mænd, at han vilde dø, de beredte hans Beie, for at Manden skulde komme. Men den gamle Konge blev rask igjen, Manden kom ikke, og Agapao drog med dem, der havde fielt ham; han lyttede og spejdede, han vaagede medens de sov, han kæmpede saaledes som Mamiyngoerne have lært ham at kæmpe, hvad kunde han gjøre mere? — Naar Sommeren kommer, drage Mamiyngoerne over til Malaierne, og se dem bygge deres store Baade, og lære af dem, hvad de kunne. Mamiyngoerne ere Malaiernes Brødre, de ere eet Folk, den samme Stamme, men Mamiyngoerne forstaae ikke det, deres Brødre forstaae, og den store Mand sagde, at de blege Krigere endnu skulde være klogere end Mamiyngoerne og Malaierne. Hvorfor bebrejder min Broder da Agapao, at han ikke

er bedre? — Den gamle Hovding er en stor Konge, men en stor Konge er Fjendt mod Pilesmeden.“

Med disse Ord, som bleve udtalte i en ubeskrivelig blød og klagende Tone, greb den Gamle Mulattens Haand og beholdt den i sin. Lidt efter vedblev han:

„Agapao var tilfreds, han glædede sig, idet han forte sine Benner ned i denne Dal, han tænkte paa at frelse dem.“

„Frelse os!“ gjentog Aron med et Skuldertræk, „og hvorledes?“

„Agapao har jaget i Dalen, ved den lange Flod, han veed, hvor der ligger en Kano i Rørene. Vandet løber hurtigere end Tingufa og hans Mænd, vi ville seile bort fra dem i Kanoen.“

„Ja vel!“ udbrod Aron tilfreds, „vi ville seile bort fra vore Fjender. Den gamle Hovding har Ret. Pilesmeden kjendte ham ikke. Agapao er en stor Konge. Han føre os hen til Kanoen.“

Den Bilde ilede atter foran og bugtede sig igjennem det tætte og sandmenvogede Krat, med en behændig Hurtighed, som Arons Hoes udentvivl havde ansporet.

Et Stykke dybere nede i Dalen standsede han foran en Række Rør, og drog en Barkkano frem fra disse. Mulatten rystede mismodig paa Ho-

vedet. Dette Fartøi var saa smalt, saa skrøbeligt og brøstfældigt, at det neppe syntes at kunne bære sin egen Vægt gennem Floden. Han gjorde Agapao opmærksom herpaa, men den Gamle vedligeholdte sit triumferende og tilfredse Smil.

„Agapao vil føre sine Venner ned af Floden,“ svarede han, „hvis de Begge vil hjælpe ham, og lade ham raade.“

Den Bestemthed, som laa i den Billedes Ord, blev ikke uden Virkning paa Mulatten.

„Agapao kan gjøre, hvad han vil,“ sagde han, „han sigte os blot, hvorledes vi skulle komme bort i Kanoen.“

„Vi skære Rør,“ svarede Kongen, „mange Rør, binde dem sammen. De hvide Styr mænd hjælpe.“

Med disse Ord tog den Gamle sin Kniv og begyndte at affkære Rørene paa Bredden. Disse Rør bleve sammensnørede med Lianer i store Knipper, og derefter fastgjorte langsmed begge Sider af Kanoens Kæling, efter samme Princip som Hollænderne danne deres Sværd paa de fladbundede Fartøier. Mulatten smilede; han begreb den Billedes Hensigt.

„Pilemeden maa have været blind før,“ udbrod han. „Naar vi komme til Mamiyngoernes Land, skal han fortælle Mændene om Agapaos Snildhed.“

Den gamle Høvding's Dine straaledede ved denne Lovtale. Mulatten gjaldt i hans Mening for den Første af Alle, hans Rygte havde naaet op til de fjerneste Egne af Carpentariagolfen.

„Vi binde flere Knipper sammen,“ yttrede den Vilde; „lille Rand, lidt sikker, høi Rand, meget sikker; Tingufas's Spyd gaaer ikke igjennem Rørene.“

„Rigtig, min Gut! — vi binde flere Knipper sammen,“ jagde Aron.

I Birkeligheden var Agapaos Mening med disse Rør i en dobbelt Henseende heldig. De støttede den skrøbelige Kano saaledes, at den blev istand til at bære en langt større Vægt, og idet Aron fastgjorde et andet Lag Knipper ovenpaa det første, blev Baadens Sider dernæst forhøiet i den Grad, at Flygtningene, naar de sad paa Bunden af Fartøiet, havde et sikkert Brystværn foran sig, en Fordeel, Mulatten snart efter skulde komme til at erkjende.

Stedet, hvor disse Forberedelser fandt Sted, var en lille Bugt, som skar sig ind imellem Klipperne, fuldkommen skjult af Rørene og det tætte Løvværk af Mangrovetræerne.

Flygtningene arbejdede med Kraft og Hurtighed, som Mænd, der vide, at Livet er afhængig af deres Iver. Solen kom efterhaanden frem over Klipperne og adspredte den tætte Taage,

som hvilede over Floden, i dens Lys glimrede Vandet som en Sølvaare. Det er ikke muligt for en Fremmed at gjøre sig Begreb om det Dphøiede i den Ro og Ensomhed, som hvilede over Eggen. Vandfuglene flagrede hen over deres Hoveder med langsomme Bingeslag, de havde endnu aldrig haft nogen Grund til at frygte Menneskenes truende Nærhed.

Da Arbeidet med Baaden var fuldendt, gif Mulatten og Agapao ind i Skoven for at afskære to tynde Stager. Kalf renjede og ladede imidlertid deres Bøsser. En halv Time senere gled det lille Fartoi ud fra Bugten og blev staget gennem Rørene, til de naaede Midten af Floden, hvorfra Strømmens Magt førte det videre, uden nogen Anstrængelse for Flygtningene.

Mulatten sad i Bagstavnen og styrede Kanoen med en Stage, som han havde stukket ind under Rørknipperne. Kalf lagde sig ned paa Bunden, hvor han snart sov ind; Agapao derimod krøb ud i Forstavnen, vendte sig bort fra Mulatten, og fremtog en lille Pække, som havde været skjult i hans Belte om Livet. Denne Pække bestod af flere forskjellige Jordfarver: hvid Mergel og en stærk høirod og lusegul Oker. Efterat dette var udbredt paa Bunden af Kanoen, kom en lille Skindpose tilsyne, som indeholdt et halvopløst Fluidum, af Udseende som almindelig Talg. I

dette blandede han sine Farver, hver Farve for sig, og begyndte derpaa med Pegefingeren at male Ansigtet i Cirkler, Ovaler og Slangelinier, af og til skottende over mod Mulatten, som betragtede hans Arbeide med den dybeste Opmærksomhed og Alvor. Da Agapao saaledes efterhaanden fuldkomment havde bedækket sit Ansigt's oprindelige Hudfarve, gjorde han en Abning mellem Korknipperne og stak Hovedet ud over Vandet, idet han kastede et mønstrende og særdeles tilfreds Blik paa sit Billede. Farverne bleve derefter omhyggeligt sammenpakkede og skjulte i Beltet. Den Gamle vendte sig om mod Aron og tog Plads foran ham i Kanoen.

Mulatten var for bekendt med de Billedes Stikke til ikke at vide, at Agapao ventede paa en Kompliment, fordi han havde malet sig med sin Stammes Krigsfarver. Smidlertid var Kongens Ansigt i dette Dieblif saa forserdeligt vanziret, og havde tillige et saa komisk Udtryk, at Aron, kæmpende med sin Tilboielighed til at briste i Latter, tøvede nogle Minutter, før han udbrod:

„Pilesmeden saae nylig en gammel Mand hjælpe os med at flygte; han seer nu en Kriger, der vil hjælpe os at kæmpe.“

Agapaos Ansigt fortrak sig til et Smil, der vel ikke bidrog til at forskjønne Trækkene, men

derimod vidnede om det Behag, han fandt i Mulattens Koes.

„Agapao lærte af Malaierne, mens han var ung; han vil lære at kæmpe af Fangotua, nu da han er bleven gammel.“

Omtrent i to Timer vedblev Kanoen sin Fart i et jævnt Lob ned ad Floden. Seet fra Land maatte den forekomme Betragteren som et stort Rørknippe, saa aldeles var dens oprindelige Form forsvunden og Mændene der hvilede i dens Midte. Under den dybe, dødlignende Taushed, som herskede over Dalen, og under disse lodrette Straaler af den glødende Sol, syntes Alt at slumre i Flygtningenes Nærhed, Bladene hang ubevægelige ned fra Træernes Grene. Vandfuglene laa imellem Sivene, i store Flokke, hvilende med udbredte Vinger som anskudte Maager; selv Skyerne syntes at være rodfæstede i den blaa og skiinnende Himmel.

Det var henimod Middag, da Floden efterhaanden udvidedes, idet den traadte over sit naturlige Leie, ved en lang Fordybning i Dalen. Paa dette Sted hævede sig flere smaa Der over Vandspeilet, bedækkede med Siv og Mangrovetrat. Agapao foreslog Aron at holde af mellem den største af disse, og lægge an ved Bredden, for at samle Forraad af Palmemaal, som han vidste fandtes der. Mulatten gav Baa-

den den betegnede Retning, og stagede sig hen over den flade Grund mellem Sivene. Han ventede paa, at Agapao skulde gaa iland, men den gamle Hovding lod ikke til at bemærke det. Han blev siddende ubevægelig i Kanoen, med Hovedet boiet ned mod Brystet og Hænderne slyngede sammen omkring Benene.

„Hvorfor tøver den store Konge?“ spurgte Aron.

„Lover!“ gjentog den Vilde. „Agapao vidste ikke, om Pilejmeden turde vove at lade ham gaa iland.“

„Hvorfor skulde jeg ikke turde vove det?“ spurgte Aron forundret.

Den Gamle rystede paa Hovedet, og hans Stemme antog den vemodig Blødhed, idet han svarede:

„Agapao kunde jo flygte, løbe bort i Skoven, og Pilejmeden vilde da aldrig faa ham at se mere. De blege Styrmand tro, at den gamle Konges Dine have været luffede, og at han ikke begreb, at de mistænkte ham og ansaae ham for en Fange; de sagde, at han var deres Ven, de tænkte, han var deres Fjende. Stumiavaiernes Piger vilde have grædt for flere Krigeres Død, hvis Fangotua, medens han kæmpede, ikke bestandig havde havt sit ene Øie rettet paa den

gamle Konge. — Fangothua tier, — taler Agapao ikke Sandhed?"

„Fangothua horer efter," svarede Mulatten, bevæget over den Vildeste Ord, „han lærer af den store Konge at skjæle en Ven fra en Fjende." Med disse Ord lagde han sin Haand paa Bustløberens Skulder. „Agapao kan gaa, de blege Styrmande tvivle ikke paa hans Bistand."

Høvdingen nikkede tilfreds; han snørede sine Kastespyd sammen i en Løkke over Skulderen, tog Røllen og sprang ud af Kanoen. Lidt efter forsvandt han i Skovens Mørke.

„Vi burde maaske alligevel ikke have ladet ham slippe bort," sagde Aron. „Jeg tvivler om, at han kommer tilbage."

„Han kommer tilbage," svarede Ralf, og lidt efter viste det sig, at den Ungres Tillid blev retfærdiggjort. Den Gamle kom atter tilsynne imellem Rørene, med Armene fulde af afbrækkede Palmeskaal.

„Den store Konge faae intet Spor af vore Fjender histoppe?" spurgte Aron, da han steg i Baaden.

„Nei, det Sted, hvor Agapao gif iland, vilde Stamiaavaierne ikke nærme sig; de fjende Mamiyngernes Leirplads og Hytten, og Kilden, som vore Kvinder kalde den blege Piges Taarer."

„Hvorfor kalde de den saaledes?"

„Fordi Mamitngoerne fandt en bleg Kvinde siddende ved Kilden, da de droge hjem fra Jagten, igjennem Dalen.“

„En bleg Kvinde,“ gjentog Aron studsende. „Naar?“

„Sidst, før den lange Regn begyndte. Hun laa ved Vandet, men saae ikke vore Krigere nærme sig, fordi hun græd, hun løb heller ikke fra dem, for hun var træt og havde løbet saa længe.“

„Hvorledes var hun da kommen til denne Dal?“

„Malaierne tage Fiskene i Havet; i de blege Mænds Huse tage de, hvad de synes om.“

„Men vi ere jo henved hundrede Mile fjernet fra den nærmeste af de Hvides Kolonier.“

„Vore Brødre bygge store Baade; de fiske Trepang under Kyften; de kjøbe Krudt og Vaaben nede i de hvide Styrmands Huse. En stor Baad seiler langt, Ingen veed hvorfra den kommer, Ingen veed hvorhen den gaaer.“

„Og hvorledes saae denne Pige ud?“ vedblev Aron med en levende Deeltagelse; „var hun ung?“

„Jugre end Pilefmedens Broder,“ svarede Agapao, med en Hentydning paa Kalf. „Hun var lille, smaa Lemmer, smaa Hænder, ikke god til at arbejde.“

„Den store Konge har altsaa selv jeet hende?“

„Hun seilede bort herfra i Agapaos Baad; vi fangede mange Fisk og dræbte Kænguruherne i Skoven, men hun saae det ikke; hun sad i Baaden og sukede og græd.“

„Og Agapao, den store Konge, som forstaaer de hvide Sthymænds Sprog, talede han ikke med den blege Kvinde og spurgte hende, hvorfra hun kom?“

„Fra Macquaria.“

Aron udstødte et Skrig; dette ene Ord virkede paa ham, som et Kølleslag. Den unge Pige, Planterens Datter, hans Tankers lønlige Maal, hende, som han veyelvis hadede og elskede, afstjede og tilbød med hele den Forsmaaedes og Skinshtges brændende Lidenskab, var fra Macquaria. Noget Dieblikke blev han siddende, ligesom bedøvet, medens et Raas af forskjellige Følelser oprørte sig i ham. Agapao betragtede ham forbausset; han begreb naturligviis ikke denne Virkning af det han havde fortalt. Hans smaa funklende Dine soer med et spørgende og mistroisk Udtryk fra Hals til Aron, og fra nu af mærkede Begge, at han blev mere varsom og forsigtig i sine Svar. Det varede Noget, før Mulatten vedblev:

„Hvorledes kom denne Pige i Malaiernes Bold? Den store Konge dølge Intet for mig.“

„Fangotua kjenner hende da?“ spurgte den Bilde undvigende.

„Desværre! ja, jeg troer det.“

„Agapao veed Intet; han sejler ikke med sine Brødre Malaierne. Mange onde Mænd nede i de Hvides Huse, de dræbe deres Venner og tage deres Gods; de flygte bort med Malaiernes Skibe, og vore Brødre lære gode Kunster af dem. De Fremmede førte den hvide Pige med sig, og vilde have, at vore Brødre skulde give dem deres Baade. Malaierne kæmpe godt; de blege Styrmand forstaa at smede en Kris (en Kniv), men ikke, hvorledes de skulde undgaa at blive faarede.“

„Videre! videre!“ raabte Mulatten utaalmodig; „det vil sige, at I dræbte de Hvide.“

„Agapao sejlede ikke med sine Brødre,“ gjentog Hovdingen. „Seer Fangotua den store Fugl med det røde Næb histoppe, den flyver hvorhen den vil; den siger, at Floden her er min. Hvis vi føre vor Kano ind mellem Rørene, hvor den har sin Rede, vil den komme imod os og anfælde os, skjøndt vi ere større og stærkere end den. Malaierne ere som Fuglen, de stride for deres Eiendom. Da Baadene kom hjem, vare de blege Mænd borte; Pigen sad alene tilbage; næste Nat

flygtede ogsaa hun og skjulte sig i de store Skove, indtil vore Krigere fandt hende ved Kilden."

"Hvor er hun bleven af?"

"Hun løb bort fra Mamiyngoerne," svarede Agapao, efter et Diebligs Betænkning.

Pilesmeden rystede vantro paa Hovedet.

"Den store Konge husker vist ikke ret; han er en Kriger, og hvad bryder en Kriger sig om en Kvinde? Men naar Agapao tænker efter, saa løb den Blege ikke bort; Ingen kan løbe bort fra Mamiyngoerne."

"Hun er borte," gjentog den Vilde.

"Saa have I dræbt hende," yttrede Mulatten med en rasende Hestighed, „tilstaa det!"

"Den blege Pige er ikke dræbt," svarede Høvdingen bestemt, „Fangotua sagde nylig, at han forstod at stjæle mellem Ven og Fjende, hvorfor tvivler han da paa det, Agapao siger. Naar de blege Styr mænd drage fra Mamiyngoerne over til Malaiernes Land, ville de finde deres Kvinde."

Efter disse Ord lagde den Gamle sig tilbage i Baaden, støttede Hovedet i sine Hænder, som om han ansaae Samtalen over denne Gjenstand for endt. Ogsaa Aron hensank i en grublende Tausshed, og det varede længe, inden denne Stillehed blev afbrudt. Man hørte kun Fuglens Skrig inde paa Flodbredden og den sagte og ensformige

Rislen, som Rørnipperne paa Kanoens Sider foraarfagede, idet de glede igjennem Vandet.

Aftenen kom med dens alvorssfulde og høitidelige Fred. Taagen og Mørket drog sig tættere sammen over Skovene. Bjergholderne paa begge Sider af Floden viste sig først skarpe imod Luften, hvis hvide og lette Skyer endnu forgyldtes af Sollyset i Horizonten, lidt efter syntes de høie Tinder at træde tilbage i det Skør, der lagde sig tættere om dem. Midt igjennem Dalen vedblev endnu en lys Stribe at betegne Floden, efterat et dybt og uigjennemsigtigt Mørke skjulte Rørene og Skoven, som omgav den.

Med Solens Nedgang blev Luftstrømningen stærkere og reiste sig paa engang fra flere Sider, uafhængig af Vindens Retning, igjennem de forskjellige Klofter og Abninger mellem Bjergene. Saaledes skete det, at Flygtningene saae Skyerne ovenfor drive for en modsat Vind, af den de følte i Baaden. En fugtig og gjennemtrængende Kulde fulgte med Solens Vortgang. Man bemærkede til sin Glæde, idet Lyset forsvandt, at Floden vedblev sit Løb ret mod Nord, en Kurs, der bragte ham nærmere det Maal, han trængte efter. De tørre Rør raslede langs med Bredden med en skarp og hvislende Lyd, af og til hortes et Skrig fra Træerne eller en Susen over deres

Hoveder, naar Flaggermusene kredsede forbi dem, over mod Skoven.

Endnu før Mørket begyndte, havde Agapaos Opmærksomhed uafbrudt været rettet mod Rørene paa den høire Side af Floden, han heldede sig ud over de sammenbundne Snipper paa Kanoens Side, og syntes at lytte og stirre paa en Gjenstand, der kun var tilstede for ham. Smidlertid vedblev han at være taus, intet Ord eller Tegn tilkjendegav, hvad han troede at bemærke.

„De have tabt vort Spor,“ sagde endelig Kalf.

„De have fundet det,“ svarede den Bilde.

„Troer Du?“

„Den blege Ethrmand er saa ung, han seer i Luften og han seer paa Bjergene, men Tingufas Mænd komme ikke derfra. Naar han aabner sine Dine ret, begge Dine, vil han see Rørene bevæge sig histovre?“

„Det er Binden.“

Agapao smilede med en overlegen og spottende Mine.

„Det er ikke Binden,“ svarede han, „Rørene hæve sig og synke i en lang Stribe udenfor Kysten, der gaa Stumiavaierne efter vort Spor.“

„Jeg troer alligevel, Du tager feil,“ yttrede Mulatten, „jeg har allerede givet Agt paa denne Side i længere Tid, uden at kunne opdage Noget.“

„Vi ville faa det at se,“ svarede Agapao tillidsfuldt.

„Hvor?“

„Hjstnede ved den mørke Klippe.“

Stedet, han under disse Ord pegede imod, laa omtrent i et Bøjseskuds Afstand ret forude, og fremstillede sig i et stærkere og bestemtere Lys end den øvrige Deel af Landskabet, idet Bjergene og Skovene paa begge Sider traadte tilbage, og derved forøgede Vandets Bredde.

Midt i Abningen laa tre smaa Øer, alene synlige ved Rørene, der omkrandsede dem, endnu længere nede ragede en enligstaaende Klippe i en skraa Retning op over Vandet. En utallig Skare af Vandfugle fløi fredsende omkring Stenene, og samtalede med hverandre om det Nattekvarteer, de her havde udseet sig. Paa Toppen af Klippen stode tre udgaaede Træstammer, i en retvinklet Form. Barken af disse var aftaget og midt imellem Træerne hang eller laa en Gjenstand, i en Fletning af Form som en Hængekoie.

En Time efter Solens Nedgang kom Maanen frem bag Klipperne, og udbredte sit blege og blaalige Lys over Egnen. Mod Øst blev derimod Mørket stærkere langs med Flodbredden, paa Grund af Slagsfyggen fra Bjergene. Aron førte sin Pagaie eller den Stage, hvormed han styrede Kanoen ud, i en skraa Retning for at bringe

Fartøiet over i Mørket, men Agapao lagde sin Haand paa hans Skulder og hvistede:

„Pilesmeden holde Kano midt i Floden, Tingufas Mænd have lange Spyd. Nu sidde de bag Rørene og vente paa os, og tænke ikke, vi tro dem saa nær. De se langt, men huske kort, og glemme en gammel Krieger, som sejler i Kanoen.“

„Agapao mener da, at vi skulle styre ind mellem Derne histnede?“

„Mod Klippen,“ hvistede den Wilde uden Betænkning, „mod Klippen. — Fangotua jeer Træstammerne paa Toppen, deroppe ligger en af Mamihngoernes store Krigere begravet. Tingufas Mænd vove sig ikke over paa Den. En stor Krieger jover let, Ingen forstyrret hans Søvn.“

„Det er altsaa hans Liig, som hænger imellem de tre Stammer?“

„Hans Hud. En Krigers Krop brænder godt. Den onde Aand søger efter Afsen og Benene, men finder Intet, fordi vi have gjemt Alt i Jorden under Stenene.“

Mulatten gav Baaden den betegnede Retning mellem Klippen og Flodbredden. I det de nærmede sig Den, drog Kalf sin Bøsse frem og lagde den hen over et af Rørknipperne. Han saae en mørk, tilshuefadende sammenhøiet Skikkelse bevæge sig paa den lyse Sandstriben, som betegnede Jorden foran Klippen. Den Wilde fattede ikke Grunden

til Sømandens truende Stilling og betragtede
 vejelvis ham og Stedet, han rettede Geværret
 imod. Da Kanoen kom nærmere, saae Ralf vel
 endnu tydeligt, at Skikkelsen bevægede sig, men
 tillige, at den formodede Vilde var en Kænguruh,
 der, siddende opreist paa de lange Bagbeen, strakte
 sit spidse Hoved ud imod de Kommende, idet den
 udstødte et Skrig, der lignede en Sælhunds Gøen.
 Dyret syntes ikke at frygte og rokkede frem og
 tilbage, indtil Baaden kom den nær paa henved
 ti Alen. Derpaa bøiede den sig ned mod to smaa
 Unger, som hoppede omkring mellem Stenene.
 Ungerne krøb op paa Moderen, der forsvandt
 mellem Rørene med et uhyre langt Spring.

Over den Bildes Gravsted herstede den ufor-
 styrrede Ro, som Agapao havde forudsagt. Rørene
 hvilede, Maanen gød sit Fosforlys ned mellem
 Stammerne, Hængemaatten, hvori den Dodes
 udstoppede Legeme hvilede, bevægede sig i Nat-
 lusten. Den gamle Konge stirrede hen paa
 Stedet med dyb Andagt, idet han mumlede nogle
 Ord, som ingen af de Andre forstod.

Da Baaden gled forbi den næste Ø, skiltes
 Rørerne inde paa Bredden, et mørkt Hoved kom
 tilsyne, et Synh svævede ind mellem Knipperne og
 blev siddende i disse. Kastet var aabenbar skeet
 i for lang Afstand. Agapao svarede med et
 spottende Skrig, saa udholdende, gjennemtrængende

og velende i dets Betoning, at begge Flygtningene studsede. Fra nu af vedbleve de Vilde Spydkast i korte Mellemrum, flere Gange endog fra begge Sider, uden at trænge ind igjennem Agapao's Forskandsning. Baaden fortsatte sin rolige og bestemte Fart, Mulatten sang, de Vilde skrege, og to Gange affød Kalf sin Bosse mod de mørke Skikkelser, som efter ethvert Spydkast heldede sig ud over Rorene.

Tingufa og hans Krigere maatte formodentlig have indseet det Frugtesløse i deres Forsøg paa at ramme Mændene i Baaden, de ophørte kort efter med at kaste Spyd, Skrigene forstummede. Flodbredden lod til at være forladt. I de saa Timer, som Sommernatten varer under disse Bredder, vedblev Kanoen at drive ned igjennem Floden. Flodlobet udvidedes efterhaanden. Bjergene paa begge Sider bleve større og mere bratte, Strømningen førte det skrøbelige Fartoi hurtigere med sig, Vandet spillede i smaa hvide Skumperler foran Bogen. Agapao forandrede Rorknippernes Leie og anbragte et af dem ret ud mod hver Ende for og agter af Fartøiet. hvis Fart ved den Modstand, Rorene foraarsagede, derved formindskedes. Mod Morgengry hortes en svag Brusen, som Lyden af et Vandfald.

„Hvad bethder dette?“ spurgte Kron, idet han pegede i den Retning, hvorfra Lyden kom.

„Vandet løber, som det vil,“ svarede den Bilde, „det siger, at vi ikke længer skulle seile i Raano.“

„Hvad raader den store Konge os da til?“ spurgte Aron, med en Velvillie, som de sidste Begivenheder betydelig havde forøget. „To Fremmede have faaet en erfaren Krieger til at føre dem, de lytte til hans Raad, og følg det.“

Den Bilde smilede tilfreds. Han lagde sin Haand paa Mulattens Knæ og hvistede:

„Fangotua tale sagte. Hans Ord naae langt. I Mamiyngoernes Land ville Kriegerne bringe den Mand god Mad og mange Gaver, som han roser, her høre kun Korene og Tingufas Mænd, hvad han siger. Stormen kommer fra Bjergene og stroer Stov i Kriegernes Dine, saa at de Intet se. Agapao vil gjøre som Stormen.“

Efter denne hoittravende Sentens begyndte den gamle Konge at løse Rørknipperne fra Baaden, og lod dem et efter et drive bort med Strømmen, imidlertid gav han Raanoen en Retning, der førte den nærmere ind mod den venstre Bred. Et af de løsladte Knipper drev over mod den modsatte Side og standsede nogle Favne fra Landet, uden Tvivl fastholdt af en Trærød i Floden, et andet vedblev at drive midt ned med Strømmen, et tredie og fjerde fulgte hver sin Vej, medens Raanoen og Flygtningene derimod

arbejdede sig ind mellem Rørene, der fuldkommen skjulte dem fra den modsatte Bred.

Flygtningene steg ud og fastgjorde nye Røpper paa begge Sider af Fartøiet, derefter gav Mulatten den et heftigt Stød tilbage i Dybet, og bemærkede med Tilfredshed, at Strømmen førte den med sig, sikkert og i bestemt Retning nedad Floden, som om Kanoens Bevægelser endnu bleve ledede af Bagaien.

Med denne List maatte de Wilde paa den modsatte Bred nødvendig blive uvisse om Flygtningenes egentlige Opholdssted, idet man enten kunde antage, at de drev fremad med ethvert af Rørknipperne, eller at de fortsatte Flugten nedad mod Vandfaldet i Kanoen.

Ngapao gik foran, langs med Bredden, igjennem Rørene, han standsede, spejdede, lyttede og anvendte enhver af de Evner, hvormed Naturen i saa hoi Grad har begavet den Wilde. Det kunde synes umuligt at fortsætte en Flugt, som den Flygtningene begyndte, udenfor Bredderne af en Flod, igjennem Rør og Sumpe, hvis man ikke erindrede, at Bunden i de fleste af Nyholands Floder, idetmindste paa Østjiden, langt fra ere af samme dyndede Bestaaffenhed som hos os. Paa denne Side af Landet komme Vandløbene enten fra Bjergene, eller, som de Wilde fortælle, inde fra de store Saltjøer, og skære sig paa deres

Bei til Havet igjennem Klippegrunden, over hvilken det lunkne Vand viser sig klart og gjennemfigtigt, paa flere Favnes Dybde, og hvis eneste Ulempe er en talrig Mængde Huller og Fordybninger, som Strømmen efterhaanden har udhulet i de blødere eller fastere Steenlag, hvoraf Flodleiet bestaaer.

Efter en temmelig lang og uafbrudt Gang standsede Agapao pludseligt, ligesom rodfæstet, og strakte Haanden tilbage, for at advare de Efterfølgende. Strax efter sporedes en svag Bevægelse i Rørerne, de hørte Stemmer og listende Skridt.

Shv Vilde snege sig En efter En langs med Bredden, uden at formode, at Mulattens og Ralfs Bøsser kun i tre Skrids Afstand vare rettede mod dem. Rørene skjælvede endnu efter de Bortgaaedes lette og forsigtige Trin, da der hørtes en klingende Piben fra den modsatte Side. Agapao og Mulatten krobe op i Krattet for bedre at kunne oversee Bredden. Hvad de opdagede, var Følgende:

Inde for Enden af en Bugt, som Floden dannede i omtrent hundrede Alens Afstand fra Stedet, hvor de to Mænd holdt sig skjulte, glimtede en halvundgaaet Ild, foran hvilken nogle Fruentimmer og to halvvoorne Drengene vare ifærd med at stege Fisk, som de dreiede omkring i

Flammerne paa lange Pinde. Tre Barkhytter noget tilbage imod Krattet bleve oplyste af Ilden, deres skrøbelige Form og Materialerne vidnede om den kortvarige Brug, hvortil de vare bestemte. Paa hiin Side Kron og Agapao saaes de syv Bilde, som nylig gif dem forbi, ifærd med at slæbe en Kano ned i Vandet. Da de kom ud af Kørerne, steg fem Mænd op i Fartøiet, to Andre løste deres Belte og vadede ud i Flo- den, foran Kanoen, der var for let og skrøbelig til at bære dem Alle. Saa snart det lille Fartøi begyndte at drive med Strømmen, tog hver af de Gaaende en Vine, bandt den fast under Armene og drog paa den Maade, svømmende, Kanoen med sig over paa den modsatte Side. Saavidt det var muligt at skjelne i det svage Halvlys som Morgengrøet frembragte, tilhørte baade Mændene og de tilbageblevne Fruentimmer ved Baalet en anden Stamme end Tingufas. Deres Hudfarve var næsten sort, Arme og Been tynde og magre, Haaret sort, tottet og krunjet, ligesom Negernes.

Den gamle Hovding fortrak sit Ansigt til et spottende Smil, saas snart han kastede sit Blik paa Mændene. I det Kron vendte sig imod ham, hviskede han:

„Tingufas Mænd have faaet Hjælp, god Hjælp, syv Krigere, syv Born, syv Uldtatter.“

„Hvad mener Agapao?“ spurgte Mulatten, som saae den ubeskrivelige Foragt, Agapaos Mafyn udtrykte, uden at fatte Mafsagen. „Hvorfra komme disse Mænd?“

„Hvem veed det, Vinden er deres Fader, den blæser Papua's, hvorhen den vil. Ingen veed, hvor de have hjemme. Mogle fige, at de bo inde i Landet paa hiin Side Bjergene ved de store Saltfoer, Andre fige, de bo paa Træerne, deres Been og Arme ere tynde af at krybe op i dem. De drage omkring ved Floderne, fiske og spise, due til Intet, begribe Intet, en af Mamihngernes Krigere vilde bringe ti, tyve Uldtotter til at flygte, vore Brodre Malaierne bruge dem til deres Slaver. Lad os gaa. Tingufa og hans Mænd ere ovre paa den anden Side. Agapao vil føre sine Benner videre paa denne.“

Efter disse Ord skred den gamle Hovding frem i Krattet, ned mod Baalet og Hytterne, Aron fulgte ham, efterat have givet et Tegm til Kalf, som imidlertid ventede nede mellem Rørene.

Idet Bussene skiltes og Agapao viste sig paa den aabne Plads foran Kvinderne, udstødte disse et gryntende Skrig, stode op og gik tilbage mod Krattet, idet de betragtede de tre Mænd med dorste og aandløse Blikke. Nærheden forøgede deres slygge og dyriske Træk. De to Dreunge

bleve tilbage ved Baalet, indtil Flygtningene vare dem nær paa faa Skridt, først da reiste de sig, samlede de efterladte Fisk og vilde gaa, men Agapao stødte dem bort med Foden, tog Fiskene og vedblev derpaa sin Gang over til den modsatte Side af Krattet, uden at værdige de Tilbageblevne et Blik.

Da Mangrovebuskene atter skjulte dem, syntes noget af den gamle Hovdings Værdighed at forsvinde, han viste Aron de erobrede Fisk og udbrod trinmjerende:

„Uldtotter due ikke, men deres Fisk ere en god Spijs, Agapao glemte alle sine Benners Palmemaal, da han gif bort fra Kanoen.“

„Ja, vijt glemte vi dem,“ svarede Aron med et tvetydigt Smil. Da Mørket og Ratten begyndte, havde han seet Agapao varjomt og forsigtigt liste Palmemaalene til sig og fortære dem alle tiljammen.

Ratten forsvandt, en svag Lyshning viste sig mellem Træerne. Hele den muntre Stoi, som betegner Dagens Frembrud i disse Skove, begyndte paany. Papagoierne skreg fra Grenene, Infekterne jummede, tusinde ubekjendte Lyd naaede Øret. Flygtningene fortsatte deres Wei.

Agapao var Anfører, Anstrengelsen syntes at forøge hans Kræfter. Kalf gif mellem ham og Aron. Bludselig standsede den Wilde og traadte

om bag en Stamme, i næste Dieblil laa han nede paa Jorden, skjult i Græsset. Samtidig med denne Bevægelse foer en Pil ud fra Buskene, i saa Skrids Afstand, og borede sig ind i Træet. Strax efter saae Mulatten et mørkt Hoved og to straalende Dine komme tilshyne bag en af de nærmeste Træstammer. Hovedet forsvandt øieblikkelig, men endnu inden Lovet havde ophørt at bevæge sig faldt Mulattens Skud, efterfulgt af et klagende Suf og en lydelig Raslen i Buskene, Agapao var forsvunden, Aron saae en bølgende Bevægelse i de høie Bregner, lidt efter hævede den gamle Hovding sig og styrtede ind i Tjknningen, men vendte strax efter tilbage igjen; Tjenden var flygtet.

„Agapao seer ikke godt,“ yttrede Aron smilende, medens han ladede sin Bøsse med det sidste Skud Krudt, han havde tilbage. „Han troede, vore Tjender vare ovre paa hiin Side Floden og vi mærke deres Sphd paa denne.“

„Agapao seer saa godt han kan,“ svarede den Bilde med en vis Værdighed i Tone og Mine; „men en stor Hovding er kun vant til at se ligesrem, han lægger ikke Mærke til Tjender, der frybe og liste sig igjennem Græsset som Slangen.“

„Det gjør heller Intet til Sagen,“ svarede Aron. „Det kommer nu blot an paa, at vi

holde os færdige til at tage imod dem, naar de atter vise sig. Hvis de trænge ind paa os, jætte vi Ryg mod Ryg og bjde dem Front mod alle Sider, medens vi kæmpe vor sidste Døst."

"Tingufas Krigere ville snart mangle Vaaben," hvistede Ngapao triumferende, idet han drog det Sphd ud, som den Bilde havde fæstet i Barken af Træet.

"Hvoraf veed Ngapao det?" spurgte Aron.

"Pilesmeden betragte denne Pil."

Aron saae en flodsjet forarbejdet Pil, hvis Od var jortbrændt i Slden efter at være tilspidjet. Skafet var omviklet med en flækket Ornesjer, som ellers kun brugtes til Prydelse i Haaret.

"Hvis Tingufas Mænd havde haft flere Sphd," vedblev Ngapao, idet han sonderbrød Skafet, "behøvede de ikke at tildanne dem underveis. Fra nu af ville de kæmpe med Dren og Kniven, hvis de ellers vove det. Men Tingufa har prøvet, hvorledes de Hvide kæmpe, han vil tøve, han vil sige, at han er træt, og om en Time ere vi i Maimyngernes Land."

XIII.

En Faldgrube.

Denne Time skulde imidlertid blive Flygtningene besværlig nok. Idet de beredte sig til at gaa videre, aabnedes Bussene fra begge Sider med et gjennemtrængende Hyl. De tre Ulykkelige saa sig omringede af en Høb Vilde, som styrtede ind paa dem med hævede Koller og Ører. Aron og Kalf stillede sig med Ryggen mod hinanden og modtogte Kampen. Et Geværskud traf en Vild i Armen, den Saarede greb sit Vaaben i den anden Haand, boiede Hovedet som en Vædder og sprang ind mod Mulatten. Denne havde vendt Bøssfølben iveiret og holdt sine Angribere i to Skridts Afstand. Kalf afskød sin Bøsse og streifede en Mand i Hovedet. Den gamle Hovding slyngede i det Samme sin Øxe, men uden at træffe; han brugte nu Kollen med lignende Held som Aron, og afværgede to Gange et dødeligt Slag mod Kalf.

„Brave Mand!“ raabte Aron, medens hans Bøssfølbe ramte en Vild i Hovedet. „Pilesmeden seer nu tydeligt, at han tog feil før. Agapao er en stor Hovding. Fremad, min Gut!“ raabte han til Kalf og traadte et Skridt ud fra

de Andre, „mærker Du ikke, at Gavyhvene betænke sig, dette er det sidste Slag vi holde med dem, om en Time ere vi i Havnen.“

Tinguka havde to Gange' nærmet sig Aron, men blev bestandig holdt tilbage af den truende Bøsse, der dreiede sig i Mulattens Hænder, som et Hjul. Ralf var derimod mindre heldig, efterat have ført et heftigt Slag mod en af de Bilde, greb en Anden fat i den sænkede Kolbe, og drog Sømanden med sig ud af Kredsen. Agapao ilede ham til Hjælp og førte et Slag mod den Bildes Skulder. Denne vaskede og traadte tilbage. I samme Nu udstodte Ralf et klagende Suk, Tinguka havde slunget sin Øxe mod ham og bibragt ham et dybt Saar i Doerarmen.

„Flygt!“ raabte Aron til Ralf, „Agapao den store Konge, bringe min Broder paa et sikkert Sted. Jeg bliver imidlertid her, og holder vore Fjender tilbage.“

Agapao rystede med Hovedet og svarede, idet han afsødede et nyt Slag mod Ralf:

„En stor Konge veed ikke, hvad det er at flygte.“

„Agapao har hvidt Haar,“ svarede Mulatten heftig og bydende, „han veed, at det er bedre at frelses ved Flugt, end at gaa tilgrunde ved at vente.“

„Men Bøssen? — Hvis Pilesmeden bliver

tilbage, ville Tingufas Mænd dræbe ham og Agapao miste den Belønning, han lovede mig."

"Seg skal bringe Bøssen hjem i Agapaos Hytte," hvistede Aron. „De ville ikke dræbe mig. Lad Dig falde ned bag Busten, Kalf, — hurtig blot."

Disse Ord bleve vælede under de forskjellige Anfald og Parader, hvormed Aron og den gamle Konge fortsatte Striden. Kalf lod sig glide ned ved Træet. Tingufa udstødte et jublende Skrig, Agapao traadte hen som for at dække ham. Paa samme Tid sprang den utrættelige Mulat frem mod sine Fjender, der efter det sidste Anfald havde draget sig noget tilbage.

Idet han ilede dem imøde, lod en sfingrende Piben af en Muslingestak inde i Skoven.

De Vilde studsede nogle Dieblikke, og saae hen i den Retning, hvorfra Lyden syntes at komme, derpaa drog de sig tilbage, og skjultes strax efter af Krattet.

Aron begreb ikke Aarsagen til denne Lyd, som efter korte Mellemrum atter lod sig høre; han var ogsaa tilfreds med dens Virkning, idet han saae Kalf forsvinde med den gamle Hovding.

Da Mulatten var alene, kastede han et Blif henover Balpladsen. Tre af de Vilde laa dræbte paa Stedet.

„De blive færre og færre," hvistede han,

medens hans haarde Træk antog et Udtryk af inderlig Glæde og Taknemmelighed, og han fastede sit Blik op mod Himlen. „Gud ske Tak, fordi det er kommen saa vidt! Om en Time ere vi i det forjættede Land. Om en Time, — eller aldrig!“

Han betænkte sig nogle Dieblikke, om han skulde følge efter Kalf, der allerede var trængt dybt ind i Krattet med Agapao, men da han indsaae, at han derved sandsynligvis vilde lede Forsølgelsen over mod dem, vendte han sig i modsat Retning og forsvandt i Buskene.

Smidlertid syntes Udden af Muslingskallen stedse at nærme sig. I en Nabning af Skoven, omtrent hundrede Alen fra Mulatten, kom fire Bilde tilsyne. Deres høie Væxt, Farver og Prydelser lod formode, at de horte til Mamiyngoernes Stamme; hvad der endnu mere overraskede Aron, var at finde dem i Samtale med en af Tingufas Mænd. Formodenlig underrettede denne de Kommende om, at Hovdingen befandt sig paa et Tog mod to hvide Flygtninge, en tilstrækkelig Omstændighed til at glemme deres indbyrdes Fjendskab. Lidt efter forsvandt de Bilde inde i Skoven.

Mulatten fortsatte sin Flugt. Et Sphd, som noget efter trængte ind i Busken tæt foran ham, bevisste, at hans Fjender endnu ikke havde opgivet

Forsølgelsen. Jagten begyndte paaun, heftigere og vildere end før.

Saa vidt Aron troede at bemærke, vare Tinguas Krigerer blevne forøgede med de fire Mamiungoer, flere Spyd med Jernod bleve fastede efter ham, lykkeligvis dog uden at træffe. Aron havde truffet Kænguruhuden op over Hovedet og løb i boiet Stilling, uden at vende sig, saaledes som kun den er istand til at løbe, der veed, at Livets Frelse beroer paa hans Hurtighed. Han benyttede dertil enhver Fordel, Jorden kunde give, sprang over Jordhøbninger, som han til enhver anden Tid vilde have været tilbage for, snoede sig gennem Buskene og efterlod hele Stykker af sin Klædning paa Agavetornene. Han ilede bestandig fremad, desuagtet kom hans Forsølgere ham stedse nærmere. Han hørte det jagte Sprog, hvori de opmuntrede hverandre, og Lyden af deres Skridt i Lovet.

Paa samme Tid begyndte Skoven at blive lysere, en bred og temmelig banet Wei optog ham. Solen skinnede ned mellem Træerne, og denne modige og energiske Mand's slappede Mønstler fik atter deres Fasthed tilbage, han smilede, ved disse Tegn paa at han ikke befandt sig langt fra Mamiungoernes Boliger. Noget borte hørtes den livlige Stoi, som Nærheden af de Vildes Landsbyer fører med sig. Midt paa en stor

Slette kom lidt efter den indhegnede Plads og Hytterne indenfor Træstammerne tilsynne.

Smidlertid vedbleve Mulattens Forfølgere at nærme sig, deres rasende Skrig ledsagedes af hyppige Epydkast. To Pile saarede Aron i Laaret, ti andre floi forbi ham. I det bugtede Lob, han søgte at vedligeholde, var det vanskeligt for de Wilde at træffe, og Flygtningens Ring var nogenledes dækket af den faste Rænguruhud.

En bred Nabning viste sig foran de nedrammede Pæle omkring Hytterne, et Jorddige omgav den paa begge Sider. Aron antog denne Nabning for Indgang til Hytterne, det kritiske Dieblif forbød ham at anstille noiagtigere Betragtninger herover, han sprang ind igjennem Pælene. Lovet, som skjulte Jordbunden, bevægede sig og gav efter under hans Fødder, han vaskede og styrkede hovedfulds ned i en dyb Grav, en Cisterne, hvori de Wilde nogle Aar tilforn havde opbevaret det indsamlede Ferstvand fra Regntiden. For Diebliffet var Gruben tør, man benyttede den ikke længer. Mulatten var fangen. Hans Forfølgere omringede strax efter Stedet under gennemtrængende Fryderaab, som samlede de fleste af Landsbyens Beboere ved Cisternen.

XIV.

Dommen.

Mulatten kastede sit Blik op til Randen af Gruben; han mødte kun sine Fjenders triumferende og spottende Smil. En af dem kastede et Sphd ned efter ham, men feilede, han vilde gjentage Forsøget, men blev holdt tilbage af de Andre.

Som sagt, var Gruben for Diebliffet fuldkommen tør, den kunde omtrent være fem Alen dyb og udvidede sig tragtformig ned efter. Flugt var af denne Aarsag umulig. I Mulattens Ansigt stod en mørk Fortvivlelse tilsynne, alle disse overstaaede Kampe, Anstrængelser og Seire skulde altsaa være frugtesløse. Saa nær ved Maalet og dog saa langt deraf. Hans høie Stikkelse sank sammen, hans Haand fattede krampagtig om Skæftet af Pistolen, der var bestemt til at bruges som det sidste Redningsmiddel. I denne Stilling forblev han en kort Tid, ligesom vaklende mellem en dobbelt Beslutning. Lidt efter antog hans Ansigt et forandret Udtryk, han havde atter fattet Haab og en ny Plan.

Han hævede sig op fra den liggende Stilling,

hvori han var falden, rakte Haanden iveiret og tiltalte de Vilde omtrent saaledes:

„En stor Krieger vil tale! Mine Brødre høre hans Ord.“

En almindelig Stilhed fandt Sted i den nyelig larmende Kreds, de Vilde lyttede med spændt Opmærksomhed.

„Jeg kommer her som Flygtning,“ vedblev Aron, „for at betro mig til Mamiyngoernes Stamme. I kjende mig Alle, I vide mit Navn. Jeg er Pilesmeden. — Da jeg boede nede ved den store Flod, kom Mamiyngoernes ældste Mænd og deres Krigere, og bade mig følge dem til deres Hytter, for at jeg skulde lære dem at smede Vaaben og hvorledes man i mit Land fanger de store Fiske. Men jeg havde det godt dengang hos Stumiavaierne, og boede hos dem for sidste Regntids Begyndelse, jeg lærte dem Færdigheder, hvorom de før ikke havde noget Begreb, jeg smedede dem Vaaben, jeg hjalp dem at bygge deres Kanoer; til Løn derfor anfaldt de mig og min Broder, listede sig paa os fra Baghold, siden de ikke vovede at møde os aabenhjst. Vi vare To, de vare Ti — Tyve — hele Stammen. Mod denne Stamme har jeg kæmpet i fem Dage. Naar Mamiyngoerne igjen drage paa Jagt, ville de finde Benene af Tingulas Mænd i Skoven, paa Tjeldet, i Floden, i Sumpene, jeg har dræbt

dem Alle, paa Tre eller Fire nær. Nu er jeg træt, jeg er sulten. jeg mægter ikke at kæmpe mere, derfor søgte jeg Hjælp hos Eder. Har Rytet loiet om Mamihngoerne, ville I være som Tingufas Folk, der forraade deres Venner, der dræbe den Bærgeløse, men frygte for en Mand, der gaaer imod dem med Baaben i sin Haand?"

Denne Tale, som Mulatten ligemeget havde beregnet paa sine Tilhøreres Forfængelighed og Vresfølelse, lod til at øve sin Virkning. Jubelfrigene ophørte, de Vilde droge sig tilbage fra Cisternen og raadsloge nogle Dieblkke med hverandre. Bludselig opstod en almindelig Bevægelse blandt Forsamlingen. Aron kunde ikke se Grunden dertil, han satte sig paa en nedkastet Steen, med Hagen støttet paa sin hule Haand, uvidende og tilshneladende ligegyldig for hvad man bestemte over ham.

Kredsen, som havde dannet sig omkring Gruben, bestod i Begyndelsen for en Del af Born, Kvinder og unge Mænd, der vare beskæftigede i Nærheden. Efterhaanden kom flere af Mændene til og Mængden forøgedes tilsidst med næsten samtlige Landsbyens Beboere.

Tingufa og hans fire Mænd stode i en Fra-stand udenfor Indhegningen, hver med en blomstrende Frugtgren i Haanden. I Frastand skulde

man have antaget dem for Stotter, saa stive og ubevægelige bleve de staaende paa Stedet. Hovdingen havde under Forsølgelsen faaet to Saar, Malningen var halv udslettet af hans Ansigt, hans slappede og hadefulde Træk forekom i dette Dieblif affhyelige.

Da Aron tav og Raadslagningen begyndte, traadte to Personer ud af den største Hytte, som omtrent laa i Centrum af Indhegningen, de begave sig hen til Forsamlingen. Den Ene var en Kriger, usædvanlig hoi, muskelstærk og slank, hans Bevægelse og Gang var let, men værdig og befindig. Hans glatte sorte Haar var sammenbundet ovenpaa Hovedet, fra hvilket der ragede en lang fremstaaende Tjær, der faldt ned over det venstre Øie. Hans Vaaben vare en lang Bøsse, en gammel Ryttersabel og to Kastespyd. Sablen og Spydene vare fastbundne paa Ryggen. Omkring Livet bar denne Kriger et langt Silkestjort efter europæisk Snit, der naaede ham til Knæene og havde uidentvivel tidligere tilhørt den Person, der viste sig ved hans Side.

Det var en ung Pige, hvis lyse Hudfarve, Træk, Haar og Paaklædning ved det første Diekast betegnede Europæeren, eller i al Fald, at hun tilhørte en langt mere civiliseret Slægt end den, hvoriblandt hun nu befandt sig. Hendes Ansigts ovale Form, de store, aandrige Øine og

det blaaligsorte Haar bekræftede endvidere denne Formodning. Dette Ansigts overordenlige Skønhed var paa en grusom Maade blevet forstyrret ved en affkyelig Tatovering, der strakte sig hen over begge Kinder, Hage og Pande. Hendes blottede Arme vare bløde og fuldendte i deres Former. Hendes Dragt bestod i en lys Kjole, hvis oprindelige elegante Udseende forlængst var tilintetgjort ved en Mængde Rister og Sammenheftninger. Omkring Haaret havde hun slynget et Torflæde, hendes Fødder skjultes af Sandaler og Soffer af garvet Skind.

Denne Ulykkelige lod til ikke at være over sexten Aar gammel. Hun bar et lille Barn paa Ryggen, indsvøbt i en fin Rørpletning, og skred fremad ved den Billedes Side med en Gang, der var lettere og mere elastisk end hans. Undervejs henvendte hun nogle Ord til ham, som han besvarede med et roligt og venligt Nif.

Idet de traadte ind i Kredsen, gik tre af de Ældste henimod dem og tiltalte dem i et dæmpet Sprog.

Den Opmærksomhed, som hele Forsamlingen viste de Kommende, tilkjendegav, at det maatte være Personer af Betydning. Medens Mændene talte, nærmede den unge Kvinde sig Gruben. Hendes Dine syntes at udvide sig, medens hun som forstenet nogle Diebliske vedblev at stirre ned

paa Aron. Derpaa udstødte hun et Skrig, saa rædsomt, saa fuldt af Fortvivlelse, at alle de Tilstedeværendes Opmærksomhed blev henvendt paa hende. Dette Skrig blev gjentaget fra Dybet af Hulen. Mulatten sprang iveiret, nævnede et Navn i en blød og bævende Tone, og vedblev at stirre op til Manden af Gruben, indtil den unge Pige drog sig tilbage.

Hendes Skrig endte Samtalen mellem de Vilde og deres Anfører, Krigeren, med hvem hun nylig var kommen til Cisternen.

Hovdingen traadte hen til den unge Kvinde, lagde sin Haand paa hendes Hoved og udbrød med en Stemme fuld af Blidhed:

„Hvad fattes Lianen? Frygter hun en fangen Mand? Er ikke Poapua i hendes Nærhed.“

„Lianen frygter ikke,“ svarede Pigen. „Hun græder, fordi hun har seet en af sine Brødre.“

„Hendes Broder,“ gjentog Poapua forundret, idet han traadte hen til Manden af Hulen.

Mulatten anede ikke den Opmærksomhed, han var Gjenstand for, medens Poapua nogle Dieblikke vedblev at stirre ned paa ham. Han sad sammenboiet i en Krog af Hulen, Hovedet hvilede paa Knæet. Da Hovdingen vendte tilbage, smilede han og udbrød:

„Lianen hæve sit Hoved, veed hun ikke nok, at hendes Venner altid ville være mine Venner,

jeg har bevist det? — Lianen er en stor Konges
Kustru.“

Efter disse Ord traadte han ud af Kredsen, hen til Indhegningen, hvor Tingufa og hans Krigere under Raadslagningen vare blevne staaende, tause og ubevægelige, som Træstammerne, de støttede sig til.

„Hvad onsker Tingufa af Poapua?“ spurgte Høvdingen, med en Mine fuld af Alvor og Bæredighed.

„Tingufa kommer med Fred,“ svarede denne, „for at bede Poapua om den fangne hvide Mand, der løb bort fra mine Krigere.“

Et spottende Smil foer hen over Poapuas Ansigt, idet han modtog Kayaputgrenen, som Tingufa vedblev at holde hen mod ham. Han vinkede med Haanden og sagde:

„Tingufa og hans Mand kunne træde ind i vor Kreds, der er jo Fred mellem os. De Fremmede ere velkomne blandt Mamihngoerne.“

Efter disse Ord forte Høvdingen de fire Krigere ind i Kredsen, som havde dannet sig medens han talte, og fra hvilken Kvinder og Børn vare udelukkede.

Ved Tingufas Side satte sig en af de tre Krigere, som han tidligere havde modt i Skoven og med hvilke han havde fortsat Forfølgelsen efter Aron. Noget borte fra Poapua stod den unge

Sydlænderinde, hun holdt sit Barn i Armen og havde stillet sig jaaledes, at hun kunde iagttage Hovdingens Miner. Citerat Enhver havde taget sin bestemte Plads, thi man saae tydeligt, at der herskede en vis Stifette ved denne Leilighed, vinkede Poapua med Haanden og udbrod:

„Mamihngoernes Hovdinger og Krigere byde Tingufa og hans Mænd velkomne i deres Areds, de have modtaget Kahaputgrenen og lytte efter, hvad han har at sige dem.“

„Tingufa ønsker at gaa med Fred, som han er kommen, han forlanger Intet af Mamihngoerne uden Tilladelse til at tage den hvide Fange med sig.“

„Tilhører Fangen da Tingufa?“

„Kjender Poapua ikke Pilesmiden?“ spurgte den Anden. „Veed han ikke, at denne Mand har været Tingufas Eiendom for sidste Regntid.“

„Bisnok have Mamihngoerne hørt Tale om Fangotua.“

„Vi have seet de Baaben, han smedede,“ jagde en Anden.

„Hvor dannede han disse Baaben?“

„Blandt Stumiavaierne.“

„Han tilhører altsaa os.“

„Hvorfor beholdt da Tingufa ham ikke hos sig, eller tog ham med sig, for han flygtede over paa Mamihngoernes Gebet?“

Tingufa stirrede mørkt hen for sig og syntes at søge om et Svar.

„Min Broder svarer ikke,“ vedblev Poapua, „jeg læser hans Tanker. Tingufa kunde ikke finde Fangotua i Skoven, han kom idag til Mamiyngoerne for at bede dem hjælpe ham med at søge.“

Tingufa tilkastede Poapua et rasende Blik, medens han svarede:

„Pilesmeden listede sig fra os i Mørket, tillige med hans Broder, en anden Hvid. Efterat Tingufa igjen havde fundet Flygtningenes Spor, kæmpede han med dem i fire Dage. Fangotuas Broder ligger og venter paa den store Mand i Skoven. Tingufa skulde ogsaa have dræbt Pilesmeden, hvis han havde vovet at vedblive Kampen, istedetfor at flygte.“

„Kongen kæmpede med de Hvide,“ gjentog Poapua i den tidligere spottende Tone. „Tingufa alene eller imellem hans Krigere?“

Tingufa tav.

„Hovdingen betænker sig paa Svar. Han veed, at det vilde bedrove hans Venner, Mamiyngoerne at høre, at han drog ud til denne Kamp med alle sine unge Mænd, — eller maaske har den Hvide løiet, da han nylig fortalte, at han og hans Broder i fire Dage havde værget sig for Tingufa og hele hans Stamme. Jeg seer intet Saar paa Hovdingen, men hvor ere hans Krigere,

ligge de dræbte i Stoven eller hvile de sig efter Kampen? Uder Fuglene af deres Kjød eller dele Krigerne de Overvundnes Skatte? — Siden min Broder vedbliver at tie, skal Poapua tale for ham. Hovdingen stillede sine Brødre til Skjold for sig, medens han selv blev tilbage. Derfor kommer Tingufa idag til os med fire af hans Mænd, se dem her, de sidde i vor Kreds, de Eneste, der bleve tilbage af alle hans Krigere. Tingufa siger, at han kommer med Fred. Mamiyngøerne tvivle ikke derom, disse fem Mænd ville aldrig mere være os farlige, de ville betænke sig og lægge mange Raad, før de beslutte en Kamp mod Mamiyngøerne; næste Gang de komme over vore Grændser, vil det være for at bede om Lov til at blive optagne i vor Stamme. De kunne ikke værge deres Kvinder for Fremmede, de kunne ikke kæmpe mod Mænd. Mamiyngøerne ville aldrig mere nævne Tingufas Navn, de ville begrave Benene af hans Mænd, naar de finde dem paa Jagten i Stoven, for ikke at erindre, at denne Stamme har kæmpet, har flygtet, har ladet sig overvinde og dræbe af to vildfarende Hvide."

Tingufa svarede Intet til denne haanlige Spot, han vedblev at tie længe efter at Poapua havde ophørt at tale, hans Dine gled hen over Forsamlingen, for at erfare, hvorvidt de Tilstedeværende delte Hovdingens Mening. Han modte

kun rolige, kolde og udeltagende Ansigter. Ingen Stemme hævede sig for ham. Hans egne Krigere syntes at være nedjunkne i en dyb Fortvivlelse. En af dem, som havde et dybt og gabende Saar i Hovedet efter den sidste Kamp i Skoven, hævede det Kraguruhjkind, som tjente ham til Klædning, op over sit Ansigt, en svag og undertrykt Stonnen og den heftige Stigen og Falden af hans nøgne Bryst tilkjendegav, at han græd.

Idet Poapua tav og atter indtog sit forrige Sæde i Kredsen, kastede han et Blik til Siden, som om han fra dette Sted ventede at træffe et venligt, Blik til Lon for hans Ord. Han tog heller ikke fejl, de mørke Dine, som han søgte, dvælede ufravendte paa ham, den unge Wige tilsmilede ham tungsindigt.

Da Ingen af de Dvrige i Kredsen gav Tegn til at tale, vinkede Hovdingen med Haanden og tilspiede:

„Siden Tingufa vedbliver at tie og ikke tilkjendegiver sine Bener, om Poapua har taget fejl i, hvad han nylig sagde, saa ville vi ikke tvivle paa den hvide Mands Ord, han er ikke Tingufas Fange, tilhører ikke Stumiavaierne, og kan derfor heller ikke følge med dem tilbage. Men hvis han endog var det, vilde jeg dog raade Tingufa til at lade ham blive tilbage hos os, siden Hovdingen har viist, at han ikke forstaaer

at bevare, hvad der tilhører ham. — Den Hvide er fri."

Denne Erklæring blev modtagen med lydeligt Bifald i Kredsen.

Strax efter reiste sig den Ene af de tre Mamiyngøere, som havde deltaget med Tingufa i Forfølgelsen og som fatte sig ved hans Side, da Raadslagningen begyndte. Han vendte sig om mod Poapua og udbrod:

"Hovdingen har talt Sandhed, den hvide Fange tilhører ikke Tingufa, han tilhører mig, siden jeg forfulgte ham i Skoven, jeg og mine Brødre, og jøge ham ned i Gruben. Det er derfor kun os, der har at raade over ham."

Poapua vedligeholdte sin blide og rolige Mine, medens han svarede:

"Den Hvide er fri."

"Hvorfor er Pilejmeden mere fri end alle de øvrige Fremmede?" vedblev Krigeren. "Den Sidste, som kom til Mamiyngøerne, ligger begravet under Træerne i Skoven."

"Han er fri" svarede Poapua rolig og bestemt, "fordi jeg har sagt det, — jeg, Poapua, Kongen."

"Hvem har sagt, at Poapua er Mamiyngøernes Konge," vedblev den Anden med en frygtelig Kulde.

"Var Siava ikke tilstede," svarede Poapua med

en Stemme, hvis Skjælven alene tilkjendegav den Hestighed han søgte at betvinge, „da Mamiyngoerne førte den gamle Agapao ud til den store Flod og beredte ham til at blive modtaget af Manden, for nogle Dage siden?“

„For nogle Dage siden saae jeg Poapuas Fader ligge syg og afkræftet nede ved Floden, men hvis Poapua imorges havde jaget med vore Mænd, istedetfor at sove hos den hvide Kvinde, vilde han have seet Agapao i Selskab med de Hvide, saaledes som jeg saae det og Tinguka, med hvem han kæmpede.“

Denne Yttring vakte en almindelig Bevægelse i Forsamlingen.

„Taler Siava Sandhed?“ spurgte Poapua heftig.

Den Bilde betragtede Hovdingen nogle Diebliske, uden at svare, derpaa vendte han sig om til Tinguka og gjorde en Bevægelse med Haanden mod ham.

„Den unge Krieger taler Sandhed,“ svarede Tinguka hurtigt, idet han traadte frem i Kredsen og hævede sit Hoved, stolt og trodsende. „Mine Mænd have fulgt Sporet af Mamiyngoernes gamle Konge siden igaar. Apagao kjender os, han har seet, hvorledes Tinguka og hans Krigere kæmpe, han vil fortælle Mamiyngoerne, om vi vare feige, som Poapua nylig sagde. Og naar

den Tid kommer, at Tingufa gaaer bort til sine Mænd i Skoven, vil han ikke være glemt, Søgeren vil ikke smile, idet han kommer forbi Hovdingens Grav, men sige til sine Brødre: lad os tale sagte, her ligger Stumiavaiernes Konge, ham som Poapua forhaanede, da han kom til ham som Gæst, ham som Mamiyngoerne spottede, da han jød i deres Kreds, efterat de havde lovet ham Fred, Tingufa, som ikke blev overvunden af de Blege, men af Agapao, Mamiyngoernes store Konge."

Dette Forsvar, jaa klogtigt beregnet for den Kreds, til hvilken han talde, ja smigrende for de Tilstedeværende, gjorde en overordenlig Virkning. En Bijaldsmumlen fulgte Stumiavaieren, idet han jatte sig igjen. Alles Dine rettede sig mod Poapua.

Denne vedligeholdte sin overlegne Ro, og gttrede alene:

„Agapao lever altsjaa endnu?"

„Poapua vil snart faae ham at se," svarede Tingufa.

„Poapua glæder sig derover," vedblev Hovdingen, „men til den Tid gjør Siava vel i at adlyde mig. Tingufa fordrer den hvide Fange som sin Eiendom. Siava siger, at han tilhører ham. Den Ene vil have ham hjem med sig, den Anden vil dræbe ham. Poapua vil give

ham fri. — Vi lade Karaga, den Vise, domme imellem os, vi ville sende en af vore Mænd op paa Bjerget for at høre den Gamles Mening. Ere Siava og Tinguka tilfredse hermed?"

De Udsurgte gave deres Bisald tilkjende. Tinguka tilkastede den unge Krieger et takkende Blik. Raadsforsamlingen skiltes.

Idet Poapua gik bort, traadte han hen til den unge Pige, som havde fulgt Forhandlingerne med dyb Opmærksomhed. Hovdingen udbrod: „Har jeg handlet, som Lianen onskede det?"

Lianen rakte ham sin lille Haand og svarede:

„Poapua handler idag som igaar, altid godt og ædelt.“

„Men Lianen sukker dog, naar jeg lægger mit Hoved til hendes Bryst,“ tilføiede han blødt og klagende. „Hun kan ikke holde af mig, hun længes efter at drage herfra.“

„Vilde Poapua føle sig tilfreds, naar man indespærrede ham langt fra de store Stove og skilte ham fra alle sine Venner?"

Den unge Hovding sukede, idet han greb hendes Haand, lagde den paa sit Bryst og svarede i en hvissende Tone og med et ubeskriveligt Udtryk af Vemod:

„Naar Lianen blot blev hos mig, vilde jeg

drømme mig tilbage i de store Skove og altid tro at være blandt mine Venner."

Hun rystede paa Hovedet og slog sine Dine ned for ikke at møde det istraalende og bønlig Blik, som hvilede paa hende; derpaa fulgtes de i Taushed tilbage til Hytten.

XV.

Karakaen.

Den Gamle paa Bjerget, som Poapua havde valgt til Dommer, var en Slags Troldmand, der førte et mageligt Liv i en Fjeldklost, noget borte fra Hytterne, idet enhver af Mamihngoerne bragte ham en Part af deres Jagtudbytte, og iøvrigt forsynede ham med alle andre Nødvendigheder. Til Lon herfor maatte han afgive sin Kjendelse ved enhver vigtig Meningsforskjel, som indtraf mellem Kongen og Stammen, og disse vare temmelig hyppige. En Bisforretning bestod desuden i at forudsige tilkommende Begivenheder, naar Stammen drog i Krig eller forberedte et eller andet frigerist Foretagende. Disse Spaadomme bleve bestandig, ligesom Grafernes Drafler, indklædte i saa dunkle og ubestemte Talemaader,

at man efter Behag udlede de hvilkenjomhelst Mening af dem. Følgelig kunde Karakaen glæde sig ved særdeles Ansæelse, og beholdt bestandig Ret i Alt, hvad han spaaede.

Den Person, som paa nærværende Tid forestod Embedet, var en gammel Mand, med et listigt og forslagent Ansigt, hvidt Haar og et langt Skæg. Hans Legeme havde med Alderen antaget en hos de Vilde usædvanlig Fylde, som vanskeliggjorde alle hans Bevægelser. Disse indskrænkede sig derfor efterhaanden til, om Morgenen at gaa ud fra Bjerghulen, og sætte sig paa en Steen i Solvarmen, og om Aftenen at vandre samme Vej tilbage igjen. Han besad nogen ufuldstændig Kundskab i det engelske og hollandske Sprog, som han havde erhvervet i sin Ungdom, ombord paa Hvalfangerne.

I Forbigaaende sagt lever denne Mand endnu (1845). En Sømand fra Flensborg, som ifjor vendte tilbage fra Fiskefangst i Sydhavet, har seet ham paa en af Malaibaadene, og fundet ham i bedste Velgaaende.

Lidt før Solens Nedgang begave to Mænd sig paa Veien op til Fjeldkløften, belæssede med Levnetsmidler og en stor Melonskal, fyldt med en syrlig Drik, som tilberedes af gjærede Træsæfter.

Den ene af disse Mænd var Soflangen,

en Kriger, som stod i stor Anseelse blandt Mamiingøerne. I nogen Fristand bleve disse to Mænd fulgte af en Tredie, der jneg sig frem mellem Buskene og undgik at blive seet, baade af Sendebudene og nede fra Hytterne i Landsbhyen.

Denne Sidste var Tingufa, der havde sine Grunde til selv at ville være nærværende ved Underhandlingen med den Gamle.

I Begyndelsen var Tingufas Gang forbunden med stor Besværlighed, Veien var aaben og synlig en lang Strækning nede fra Hytterne. For at blive ubemærket, maatte han krybe fremad paa Hænder og Fødder. Efterhaanden som han kom Bjerget nærmere, gjorde Veien en Bugt og Klipperne traadte frem i bratte, løsrevne og adspredte Fjeldstykker, som overalt paa Nordostsiden af Nynholland. Her kom det blot an paa at dæmpe Lyden af sine Skridt for de Forbigaaende, og i denne Henseende bejad den Vilde Katteslægtes Færdighed.

Solen gif ned, før de naaede Kloften. Den Gamle var allerede gaaet ind i Hulen. Et fuldstændigt Mørke herskede derinde, det var umuligt at skjelne Noget, efterat være kommen igjennem Aabningen: Smidlertid lod Solslangen til at vide Besked med Stedet. Han stillede de medbragte Fødemidler paa en Steenblof ved den ene

Side af Bæggen og traadte derefter længere ind i Hulen.

„Vent mig et Dieblif herude,“ hvistede han til sin Ledfager, „Sofslangen har et Spørgsmaal for sig selv at gjøre Karafen “

„Jeg ogjaa,“ svarede den Anden smilende, „men Sofslangen er ældst, han gaaer først.“

Den Vilde gif dybere ind i Hulen hen til et Leie i Baggrunden og udbrod hvistende:

„Sofslangen kommer fra Boapuas Hustru, med Gaver til den Vise, for at han skal frelse en af hendes Brødre.“

„Lad mig se den hvide Kvindes Gaver, hvad er det hun bringer?“ spurgte en mat og suovlende Stemme fra Leiet.

„Et Speilglas.“

„Det er velkomment,“ svarede den Gamle, „jeg udstrækker min Haand, læg Gaven i den.“

„Er der flere som vente?“ raabte han i en noget høiere Tone.

Den Anden traadte frem, Sofslangen lod som han gif ud af Hulen, men listede sig strax efter tilbage igjen. Imidlertid bøiede den Sidstkomne sig ned over Leiet og hvistede:

„Siava sender mig til den store Vise, med en Gave, for at han kan faae Lov til at beholde den hvide Fange, som i Dag er kommen til Mamiyngernes Landsby.“

„Siava er en modig Krieger,“ svarede den Gamle i samme dæmpede Sprog, „hans Gave er velkommen. Hvad er det for Noget, han bringer?“

„En Bøse med smukke Muslingstaller og tre af de Hvides store Knapper.“

„Muslingstallerne ere gode til at smykke en ung Krieger,“ hvistede den Snovlende, „men Knapperne kan Karakaen følge til mine Brødre, Malaierne. Læg dem i min Haand.“

Lidt efter vendte Søslangen tilbage og foreslagde Oldingen Boapuas Spørgsmaal, med Henjyn til Aron. Den Gamle syntes at betænke sig nogle Diebliske. Han veiede Giansens og Siavas Gaver mod hinanden. Endelig udbrod han:

„Blie Mamiyngverne at stoppe den Kildes Lob, af hvilken de drikke. Den Hvide vil være Stammen nyttig ligesom Kilden er det. Hugge vore Krigere Staar i deres Dyer, naar de drage ud for at bruge dem. Den Hvide vil være den skarpe Dye for sine Venner.“

Søslangen smilede tilfreds, den Anden lovede at gjøre Indvendinger, men Oldingen afbrød ham idet han hævede sin Stemme og vedblev:

„Jeg har talt; jeg veed ikke mere.“

„Endnu et Ord,“ tilspøiede Søslangen ivrig, „Boapuas Krigere have sect den gamle Agapao

idag i Skoven, vil han igjen vende tilbage, for at blive Mamihngoernes Konge?"

„Agapao vil vende tilbage,“ svarede Stemmen, „men ikke for at blive Konge som før, han vil leve hos mig paa Bjerget og lære at blive viis, han vil hjælpe sine Brodre med gode Raad. De unge Mænd kunne bringe ham Levnetsmidler herop imorgen.“

De to Bilde forlode Hulen. Tinguka havde hørt ethvert Ord. Han var den Første, som forlod Stedet.

I samme Dieblis, han paa Tilbageveien boiede ind mellem Klipperne, listede en Skikkelse sig efter ham, og fulgte ham Skridt for Skridt. Mørket tillod ikke at iagttage hans Ansigt, man vilde ellers have gjenkjendt Ralf. Hans Gang var mindre let end Tingukas, imidlertid fulgte han efter den vilde, saa hurtigt og forsigtigt, han kunde. Lidt senere gif Soslanger og hans Led-sager ned ad Klipperne til Hytterne, den Første lykkelig, den Sidste misfornoiet over Udsaldet af deres Vrinder.

Da Stedet var forladt af de Fremmede, reiste to Mænd sig op fra Leiets i Hulen; den Ene var Agapao, den Anden Spaamanden, De toge Soslangerens Levnetsmidler med udenfor Hulen, og begyndte i en fredelig Forening at fortære dem.

Maanen stod op og kastede sit Skin ned over

Hytterne, Alt var roligt mellem disse. Ved Vandgruben stod en Mand paa Vagt, lænet til sit Sphd. Det var Siava, som man havde overdraget at bevogte Fangen. Lidt før Solens Nedgang bragte man Aron Levnetsmidler og en Kalabas fyldt med Vand. Efter endt Maaltid bleve hans Hænder og Fødder bundne, for at han ikke skulde undvige om Natten. Denne sidste Forsigtighedsregel var overflødig. Aron tænkte ikke paa Flugt. Siden han havde seet Dianens Ansigt over Randen af Gruben, syntes en mørk og sorgmodig Stemning at hvile over ham. Han blev siddende i sin Krog, sammensunken, taus og og ubevægelig.

Omtrent en halv Time efter at Tingukas havde forladt den Gamle i Fjeldklosten naaede han tilbage til Indhegningen. Han sneg sig sagte og ubemærket hen til Siava og lagde sin Haand paa hans Skulder. Den Wilde vendte sig.

„Et Ord!“ hviskede Tinguka. „I Morgen, naar Solen kommer, forlader jeg Mamihugoernes Stamme, men alle mine Vaaben blive tilbage, de tilhøre Siava; tillader han, at jeg til Gjengjæld maa tale med den hvide Fange?“

Et lumsk Smil foer over den Wildes Ansigt, han lukkede Dinene og svarede:

„Siava har Intet hørt og Intet seet, han sover paa sin Vagt.“

Tingufa nikkede tilfreds, jneg sig hen til Gruben, fastede et Blik over Randen og lod sig glide ned igjennem Abningen i saa lang Fra-stand fra Aron som mulig.

Mulatten blev siddende, han vendte ikke engang Hovedet ved den Stoi, som Tingufas Fald for-aarjagede.

Maanen stod ligeover Hulen og kastede sit Skin paa Aron. Den Vilde syntes at bemærke det sorgmodige Udtryk i Mulattens Ansigt.

„Vi mødes atter,“ udbrod han spottende, efter nogle Dieblikke at have betragtet ham i Tausshed. „Den hvide Hilejmed lob i de sidste Dage saa hurtigt, at han ikke kunde høre Tingufas Stemme.“

„Jeg horer en Ugle tude,“ svarede Aron spottende. „Hvis mine Hænder vare løse, vilde den feige Tingufa rjite, blot ved at se ned i Hulen til mig.“

Tingufa blev rasende, han drog en Kniv og lod den blinke for Fangens Dine.

Aron gabede og vendte sit Hoved tilside.

„Begriber den kloge Hvide ikke, hvorfor Tingufa er kommen? Jeg vil slagte ham og kaste hans Hjerter til Føde for Dingos.“

Med disse Ord greb han Aron ved Haaret og bestrev et Cirkelslag med Kniven nogle Linier fra hans Hals.

Aron reiste sig, fastede sig over mod den

Bilde, og stødte ham bort med Knæet. Ved denne Bevægelse brast Baandet omkring hans Fodder. Tingufa sprang op, skjælvende af Raseri, hans Dine funkede som Ildgløder i Mørke.

„Den Hvide er et Nadsjel!“ raabte han, glemmende den dæmpede Tone, han hidtil havde iagttaget, „mine Tænder skulle sønderslide hans Krop.“

Han greb Kniven og stod i Begreb med at springe ind paa Aron, da man hørte en jagte Lyd af Fodtrin ovenfor. Sand og Stene raslede ned, derefter fulgte et Menneske. Aron søer iveiret, hans Dine mødte Kalf. Tingufa traadte overrasket et Skridt tilbage i Hulen.

„Her kommer jeg,“ sagde Somanden.

„Det er godt,“ svarede Mulatten. „Jeg ventede Dig. Skær mine Baand over, saa skulle vi rive denne Koter istykker.“

„Det kan jeg gjøre alene,“ svarede Kalf. Han vendte sig mod Tingufa. I det Samme sprang denne frem, hævede Kniven og stødte efter ham. Kalf optog det rasende Stød med sin venstre Arm, hvorum han havde viklet det Sivtæppe, han nylig bar over Skulderen. Tingufa mistede for et Øieblik Vigevægten ved Stødets Hestighed. Endnu før det var ham mulig at hæve sig, søer Kalf ind paa ham. Den Bilde's Dine stode rasende Lhu. Hans Tingdinger bankede, hans Tænder vare sammenbidte.

„Kald nu paa dine Folk, Du store Hovding!“ raabte Aron spottende. „Har Du Ingen at stille for Dig, medens Du selv løber bort?“

Kampen begyndte atter, Blodet flod ned over Kalfs Skuldre. Forbindingen af Saaret fra den foregaaende Morgen havde løsnet sig, det lykkedes Tinguka at rive ham med sig ned til Jorden. Den Wilde omklamrede hans Hals og borede sine skarpe Negle ind i Huden. Aron rejste sig i dette afgjørende Dieblit, han saae Kalfs Kræfter svinde, han fastede sig med hele sit Legems Tyngde over mod Tinguka, og bibragte ham med Forhovedet et rasende Slag i Ansigtet. Tinguka tornede tilbage og faldt, Aron satte sin Fod paa hans Bryst, den Wilde udstødte et gjennemtrængende Smerteskrig og krympede sig sammen, han slog om sig med Armene, men Mulatten stod ubevægelig. Den Wildes Dine traadte ud af deres Hulninger, et blodigt Skum bedækkede hans Mund, hans Bryst bevægede sig heftigt, medens han rallende sank tilbage, udstrakte Armene og blev liggende ubevægelig paa Jorden. Til dette Optrin havde Siava været et ligesaa taus som udeltagende Vidne ovenfor Hulen. Ingen Lyd, ingen Bevægelse forraadte den Glæde han følte, da han saae Tinguka kæmpe og blive dræbt. Endnu længe efter at Alt var tilende, vedblev han at stirre ned i Gruben. Kalf laa bevidstløs

henstrakt paa Jorden, med Hovedet i Arons Skod. Blodtabet og det heftige Lob om Astenen havde udtømt Resten af hans Kræfter. Mulatten sad igjen i sin Krog, mørk og grundende som før.

I denne Stilling fandt man dem om Morgen.

Med Solens Opgang kom Poapua ned til Hulen, ledsaget af Stammens Eldste. Han studsede ved at finde to Fanger istedetfor en. I den følgende Raadsforsamling meddelte Sopslangen det Raad, den Gamle havde givet. Aron og Kalf bleve dragne op og stillede midt i Kredsen af Poapuas Krigere.

„Den kloge Hvide og hans Broder ere fri,“ sagde Hovdingen, idet han lagde sin Haand paa Arons Skulder. „Mamihngoerne ere deres Venner, I ville finde en aaben Plads i deres Hytter, saalænge I agte at tove hos os. Mine unge Krigere ville jage for Jer og vente ved den store So, for at se naar vore Brødres Baade komme forbi Kysten for at fiske, hvis de Blege ønske at seile bort med dem.“

„Poapua er en stor Konge,“ svarede Mulatten, overvældet og bevæget ved denne Godhed, idet han greb den Vildestes Haand. „Sangerne have talt Sandhed, naar de roste de brave Mamihngoere. Men jeg er en fremmed Mand blandt Eder, min Broder ogsaa, derfor ønske vi at drage tilbage

til vor egen Stamme. Naar vi komme hjem, ffulle vi tænke paa Eder og fortælle vore Mænd, at Poapua er en stor Konge.

„Poapua er Intet,“ svarede den Wilde, med en sagte og bævende Stemme. „Hjemme i hans Hytte sidder en ung Kvinde, som vil overbevise Fangotua derom. Gaa ned til hende, hun venter paa min Broders Komme. Nei!“ vedblev han hovedrystende og med et sorgmodigt Smil, „Poapua er Intet.“

En Time senere sad Aron i Hovdingens Hytte, noget fra ham knælede en grædende Kvinde, bøiet over et Leie, hvorpaa der laa et spædt Barn. Mulattens Læber skælvede af en dyb og heftig Bevægelse. Lang Tid forløb, hvori Ingen talte. Man hørte Dianens hulkende Graad, idet hun skjulte sit Ansigt i Barnets Tæppe.

„Du er hævnet!“ udbrod hun endelig, og hævede sit blege Ansigt op mod ham; „thi jeg elskede Dig, Aron, Dig alene. — Aldrig har denne Bevidsthed været mig saa klar som nu. — „hvorfor tav Du, vidste Du ikke, hvormegen Virkning din Stemme, dine Ord bestandig havde? Hvad jeg følte for denne Fremmede, var kun et flygtigt Behag, en Kvindes smigrende Forsænelighed over at se sig hyldet, beundret, foretrukken fremfor alle sine Rivalinder. jeg var jo saa

uerfaren. Du udfordrede ham, dræbte ham og forlod os. En Maaned efter blev vor Eiendom overfalden af Malaierne og jeg fort bort i deres Baade. Hvad jeg led, har jeg gjemt her, det har intet Navn, jeg vilde forgjæves søge at skildre det. Fra Sted til Sted drog de mig med sig og jeg kom omsider blandt Mamihngoerne, frelst fra mine første Rovere af Poapua. Han sendte en af sine Krigere ned til Maiquaria og underrettede min Fader om mit Opholdssted. — Han elsker mig, denne stakkels Hovding, han er omhyggelig og forekommende, en Slave af alle mine Dnster. Min Fader kom herop, og Poapua tillod mig at reise med ham tilbage."

Gianen tav, det varede længe før Aron vovede at afbryde den uhyggelige Stilhed, som fulgte efter hendes Ord. Endelig udbrod han:

„Hvorfor blev Du ikke hos mig?“ tilfoiede hun klagende;

„Hvorfor drog Du da ikke bort med ham, Uhykkelige?“

„Hvorfor?“ gjentog hun forundret, og troadte ham nærmere, „betragt mit Ansigt, Aron, de Bilde have indbrændt deres uudslættelige Tatovering derpaa. Se dette Barn, jeg bar det dengang under mit Hjerte. Hvad skulde jeg gjøre i Hjemmet, hvor var desuden mit Hjem? Vilde jeg ikke i

Fremtiden bestandig være en Fremmed hos mine egne, ligesom jeg har været det blandt de Vilde?

„De have berøvet mig Alt, Skjønhed, Kjærlighed og Ære, viet mig til Døden, uden dog at give mig Dødens No. — Jeg trodsede min gamle Faders Bønner, hans Døfter og Lærere, han reiste, og jeg blev tilbage, for at dølgge min Vanære. — Alt, min Ven!“ tilføiede hun blidt, og lagde sin Haand paa hans boiede Hoved. „Græd ikke saameget. Under mit Ophold i disse Skove, ensom og forladt som jeg var af Gud og Mennesker, har jeg lidt og sonet min Brode, jeg tør igjen hæve mine Tanker til Dig. Naar Du rejser bort, vil Mindet om dette Gjen-syn, om din Tilgivelse, Aron, være min lykkeligste, min sidste Tanke. Jeg har fra nu af intet Haab, ingen Døfter og Længsler mere.“

Tæppet foran Hytten hævede sig, Boapua traadte ind, sagte og lydløs, hans melankoliske Blik faldt paa de to Personer i Hytten. Derpaa satte han sig ned ude foran Indgangen.

En munter Larm fandt Sted foran Indgangen. De ; e, sang og spogte. I Hytten sad en Kvinde, bøiet hen over et sovende Barn, og to tavse Mænd, fordybede i den Smerte, som oplybte dem.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

BRIEF

- PTB

0041407

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 09 10 01 05 006 5